

Katolički list

Zvonik

GOD. XIX. BR. 8. (214) Subotica, kolovoz (august) 2012. 150,00 din

Dužijanca 2012.

Dužijanica u Đurđinu

Dužijanica u Somboru

Bandaš i bandašica iz Ljutova

Bandaš i bandašica iz Male Bosne

Dobitnici „Antunovićeve nagrade“ na književnoj večeri

Proslava Dužijanica u katedrali

Propovijed mons. Stjepana Beretića na Večernjoj u katedrali-bazilici, 11. 08. 2012.

Dužijanca je svetkovina zlatnoga zrna i mirisnoga klasa

Preuzvišeni gospodine biskupe! Ostavili ste zagorske brege i malo, zeleno Međimurje, da zakoračite u bačku crnicu i pijesak, u rodnu i plodnu zemlju Dunavom i Tisom čuvanu. Ovdje rodi kruh i dobri ljudi. Bandašice Snežana, bandašu Marko! *Lipa naša od salaša do salaša kao snaša, lipa naša bunjevačka... njiva bačka!* (Jakov Kopilović). Lijepa je i kad je sasušena. Lijepa je svojim bojama, u zvončkoj tamburici, u svojim ljudima. Malo je rodilo, ali bit će kruha svagdašnjeg. Dužijancom, zahvaljujemo Bogu i za ovu šturu žetvu. Radujemo se, zato što Miroљub pjeva: *Ne zdvajaj i ne kuni crne dane. Trpi mirno i spokojno. Pregori si ljute rane. Sakrij svoje ... jade da svijet za njih i ne znade... Ljubiti i vjerovati to ćeš valjda još mi znati...* (Oh ne zdvajaj srce moje). Pjesnik nije došao na svijet u mermernih dvori, već u mirnoj kući siromaštva, bijede, gdje se crni hljebac u nevolji jede. Slađe su ga i veselije jeli, nego bogataši njihov bijeli. Ove su večernje hvale za hvala za kruh i za život.

Bogu prinosimo večernje hvale, da nam se u predvečerje Dužijance s mirisom tamjana naše molitve uzdignu Bogu. A Glava i Majka svih crkava u Bačkoj – ova naša stolna bazilika svete Terezije – odiše mirisom pšenice i zlati se slamom, jer dužijanca je svetkovina zlatnoga zrna i mirisnoga klasa. Ante Jakšić hvali ljude ravnice koji su *mislili samo na svoje njive i stada, na klasje kada se blago pod suncem plamenim njiše* (Smiluj se, Gospodine). Seljak je *zemlju orao i žito sijao, žito kosio, vršio* (Molitva za Matiju)... a uvijek ostao okrenut k Bogu: *Tebe je molio da u pravo vrijeme pošalješ oblake, da zaštitiš usjeve od mrazova i leda... Bio je blizak zemlji. I s njom je vodio govor... za trud svoj nije očekivo da mu glavu okiti lovor. Bio je jednostavan, običan putnik na svijetu* (Molitva za Matiju). Takvo srce večeras čutimo u sebi, pa Bogu zahvaljujemo. Okrenuti smo pšenici i zato što smo željni Božjega kruha. Ostala nam duša seljačka, pa sličimo Jakšićevom Matiji, koji je završivši svoj plemeniti život, prešao u vječni mir, *da i tamo sluša kako se zreli klasovi njišu da zaboravi kišne večeri i neočekivane suše* (Molitva za Matiju). I duša nam je i srce u pšenici ostalo.

U ovom smo domu Gospodnjem, kao na vratima nebeskog Jeruzalema. Evo dom Gospodnji s ljudima. Ovdje

Bogu srce otvaramo, Božiću se radujemo, molimo blagoslov, mir Crkvi, obitelji, zemlji i Domovini. Drago nam je što s nama i s našim biskupom Ivanom slavi biskup Josip. Iz dubine naše duše uzdižu se Bogu prošnje, jer Gospodin je milosrdan. I obilno je u njega otkupljenje. Ante Jakšić ovako vidi dubinu čovjekove duše: *Mi volimo život u kojemu trpjeti i patiti treba, gdje nas naše ruke žuljevima svojim drže i hrane, gdje mislima čistim podižu se oči put vedra neba, gdje na dužnost motre svi kao na brazde zemlje uzorane... vični smo trpljenju, i dobrom, poštenome radu... i*

mi znamo da nam naša sreća prava... smiješi se iz žita, vinograda sočnih i zelenih trava. Zadovoljni hljebom što nam ovdje rodi, zahvalni i smjerni. Ovoj zemlji koja istinski nas voli od prvoga dana, ostat ćemo uvijek ko djedovi naši odani i vjerni (Pjesma seljaka građaninu). Večeras s Gospom veličamo Gospodina, i za dubine čovjekove duše, i što nam njegova Božanska riječ svijetli u našim tugama i nevoljama. Svijetli Gospodnja riječ u krizi našega srca! Zato večeras molimo: Gospodine, daj da se nama i svijetu pomoli Danica tvoje nade, pa da u našim srcima svane Dan mira i zadovoljstva.

Hvala Ti, Gospodine, za zemlju: jer *Zemlja je majka onih što se muče i s vjerom čvrstom novi život grade, što bjehu vjerni danas ko i juče: u dane tame i na vrelu nade...* (Zemlja je majka onih što se muče). I ovu smo skromnu žetvu, Gospodine, tvojom dobrotom požnjeli, jer pjesnik Jakšić pjeva: *Tko bez tebe zida, Gospodine, taj dom svoj zida na živom pijesku. Tko svjetlo tvoje na pragu svome gasi, u suši nosit će tamu i pri sunčevu bljesku. Tko bez tebe zida, Gospodine, taj zalud sije svojih nada sjeme. Tko bez tebe vjernog prijatelja traži, sam će nositi svojih briga i tuge breme... Tko uz tvoju pomoć istinu života bira, u kući imat će svjetlo blagoslova i mira.*

Hvala Ti, Gospodine na lipoj njivi bačkoj, na kruhu našem. Hvala Ti za djecu našu, za pisce i radnike, za učitelje, za svećenike, i za ratareve dragocjene ruke. Sve nas je ova lipa zemlja rodila. Hvala Ti za našu ljubav, nadu i vjeru, što se poput crvenih makova diže nad zlatnim klasovima krušnim. Hvala Ti, Gospodine i za Kruh svete mise. Njime nam hraniš nadu, daješ puninu života. Blagoslovi i utješi i radnika i ratara, daj kruha svima koji traže posao. Amen.

Dužijanca spaja nebesko sa zemaljskim

Piše: *Andrija Anišić*

Središnja proslava ovogodišnje Dužijance održana je 12. kolovoza u Subotici. Slavlje je započelo u crkvi sv. Roka, u kojoj je 1911. godine mons. Blaško Rajić prvi put predvodio slavlje Dužijance u crkvi, buduću da su taj običaj bački Hr-

vati Bunjevci stoljećima prije njegovali u svojim obiteljima kao oblik zahvale Bogu za završetak „risa“ (žetve). Obred blagoslova i ispraćaja bandaša i bandašice predvodio je župnik **mons. Andrija Anišić**. Na ovom početnom činu središnje proslave Dužijance po tradiciji sudjeluju bandaši i bandašice koji su bili predvoditelji slavlja dužijance u Somboru, Lemešu

(Svetozaru Miletiću), Žedniku, Đurđinu, Bajmaku, Tavankutu, Maloj Bosni i Mirgešu kao i tri najljepša para koji su izabrana u petak u okviru „Tamburaške večeri“, a koji imaju ulogu pratitelja bandaša i bandašice. Nakon pozdrava svima okupljenima, bandašica **Snežana Nović** pročitala je pjesmu Ante Jakšića „Kad su žitom polja pozlaćena“ a bandaš **Marko Križan** pročitao je Božju riječ iz poslanice Rimljanima koja govori o kušnji koja rađa postojanošću i nadom. Naime, kako je to mons. Anišić naglasio, Bog je pohodio ove godine i bačku ravnicu velikom sušom. *To je kušnja koja sve treba potaknuti na razmišljanje i umnožiti vjeru svima da je Bog jedini gospodar neba i zemlje i učvrstiti nadu da on providonosno upravlja ovim svijetom te nas neće ostaviti bez blagoslova i bez kruha svagdašnjega*, zaključio je mons. Anišić. Molitve vjernika predmolile su „Kraljice“ iz Žednika. One su pred crkvom prije polaska u katedralu pozdravile sve „putnike“ i okupljene vjernike „kraljičkom pismom“ u čast Dužijance. U povorci, na svečanim karucama, predvođeni bandašom i bandašicom, mladi u narodnim nošnjama krenuli su do katedrale, na glavni čin središnje proslave Dužijance a to je misa zahvalnica. Pred katedralom ih je sve dočekao i pozdravio katedralni župnik **mons. Stjepan Beretić**.

Središnje misno slavlje predslavio varaždinski biskup Josip Mrzljak

Misno slavlje predslavio je varaždinski biskup **mons. Josip Mrzljak** u zajedništvu s domaćim biskupom **mons. Ivanom Péntesom**, koji mu je na početku uputio riječi tople i srdačne dobrodošlice. Biskup Péntes pozdravio je i sve druge ugledne goste – predstavnike republičkih, pokrajinskih i gradskih vlasti kao i predstavnike drugih kulturnih i društvenih

udruga te brojne mlade odjevene u narodne nošnje i sve vjernike koji su ispunili prostranu subotičku katedralu-baziliku sv. Terezije Avilske.

U prigodnoj propovijedi biskup Mrzljak je polazeći od Božje riječi 19. nedjelje kroz godinu, povezoao euharistijsko slavlje i slavlje Dužijance. *Dok Bogu zahvaljujemo za plodove zemlje, Bogu zahvaljujemo za kruh naš svagdanji, za hranu koja nam je potrebna da bismo živjeli ovdje na zemlji, a s druge strane slušali smo u odlomku evanđelja u kojem Isus govori da je on kruh koji daje pravi život. Između te dvije stvarnosti nalazimo se mi ovdje na zemlji. Čovjek ne živi samo o kruhu, ali čovjek živi od kruha. Da nemamo kruha, da nemamo hrane, mi danas ne bismo bili ovdje*, naglasio je biskup Mrzljak i dodao: *Pitanje je kako prihvaćamo i drugi dio Isusove tvrdnje: da čovjek živi i od Božje riječi. Mi živimo u svijetu koji je sav usredotočen na svoju zemaljsku egzistenciju. Želimo da nam ovdje na zemlji bude dobro, da obilujemo... da živimo u blagostanju. Okrenuti smo previše samima sebi, a ne vidimo one kojima to nije omogućeno, koji su u potrebi. Nažalost i u modernom i suvremenom svijetu ljudi umiru od gladi. I u ovom trenutku, dok mi zahvaljujemo Bogu na kruhu svagdašnjem i na svim dobročinstvima, ljudi umiru od gladi. Ni njih u ovim trenucima zahvale ne smijemo zaboraviti*, rekao je biskup Mrzljak.

U drugom dijelu svoje propovijedi on je pozvao okupljene da prihvate Isusa, koji je kruh života, da vjeruju njegovom evanđelju jer će im to pomoći u trenucima nepravde, razočarenja, raznih životnih poteškoća. *Dužijanca spaja i jedno i drugo – i zemaljsko i nebesko – i to upravo u nedjelju – Dan Gospodnji, koji je i dan zajedništva. Okupljamo se oko stola Gospodnjega da bismo se tu nahranili, ojačali i dobili snagu da idemo u svoju svagdašnjicu, u sve one svagdašnje probleme i teškoće koje imaju i djeca i mladi i odrasli... Isus želi ići s nama u naš svagdašnji život. On nas uvjerava da je s nama neprestano i da želi biti naša pomoć... Vaši preci u stoljetnom slavlju Dužijance, na kojem su Bogu zahvaljivali, sigurno su se nadahnjivali i okrepljivali. Na tim slavljinama primali su jakost i dobivali snagu da idu dalje kroz život ojačani kruhom svagdašnjim, kruhom euharistijskim i Božjom riječju koju su vjerom prihvaćali, što bi trebalo činiti i u drugom stoljeću Dužijance*, zaključio je mons. Mrzljak. Božju riječ na misi su čitali bandaš i bandašica, a pjevanje je predvodio katedralni zbor „Albe Vidaković“ kojim je ravnala **s. Mirjam Pandžić**. Molitve vjernika predmolili su mladi u narodnim nošnjama.

Povorka koja svjedoči

Poslije svete mise krenula je svečana povorka prema gradskom trgu. Subotičani i brojni gosti mogli su vidjeti barjaktara na konju sa zastavom „Dužijance“, konjanike u sve-

čanoj graničarskoj nošnji Hrvata Bunjevaca, veliku krunu i klas žita, male „kraljice“ sa karakterističnim „Kraljičkim pis-mama“, risare i risaruše u narodnim nošnjama i s radnim pri-borom, fijakere, „aptike“, defile 15 kulturno-umjetničkih društava iz Subotice i okolice, Vojvodine, Hrvatske i Mađar-ske, sve bandaše i bandašice iz mjesta u kojima je Dužijanca već ranije održana te pratiocice i pratilice ovogodišnjeg bandaša i bandašice koji su na Trg stigli na kraju svečane povorke pra-ćeni konjanicima s ergele „Kelebija“.

Predaja kruha gradonačelniku

U prigodnom slavlju na sveča-noj bini prikazan je običaj završetka „risa“. Bandaš Marko predao je domaćinu „salaša“ **Davoru Šimiću** vijenac koji je is-plela bandašica u znak da je „ris gotov“, tj. uspješno završen. Do-maćin im je zahva-

lio što su marljivo radili i uspješno posao završili a domaćica **Dajana Šimić** ih je pošćkropila vodom i posula mekinjama – da žito iduće godine bude čisto kao voda i da ga bude puno kao mekinja. Poslije toga je kruh ispećen od brašna ovogodišnje žetve novom gradonačelniku Subotice, **Modestu Du-liću**, predala bandašica Snežana, a gradonačelnik ga je po-kazao na sve četiri strane grada uz svestranu podršku okup-ljenog mnoštva na Trgu. U prigodnoj riječi novi gradonačel-nik Subotice Modest Dulić zahvalio je na kruhu i rekao: *Predaja hleba, kruva i kruha... nije samo simbol zajedništva i sim-bol rada, truda i zalaganja, nego je i simbol nove nade i vjere u bolju sutrašnjicu. Mali je broj manifestacija u našoj zemlji i regiji koje se mogu pohvaliti tako dugom tradicijom i poviješću kao naša 'Dužijanca'. Ona predstavlja i etnološko blago, bo-gatstvo koje čuvamo, negujemo i s ponosom pokazujemo i prenosimo na mlada pokoljenja. Vrijedni ratari su mukotrpnim, teškim radom i ove godine skinuli novi rod koji će biti naša hrana narednih godinu dana, zaključio je Dulić.*

Na grobu utemeljitelja Dužijance

Centralni dio programa „Dužijance 2012.“ završio je po-laganjem vijenca na grob Blaška Rajića u poslijepodnevним

satima gdje se okupila Rajićeva rodbina te vodstvo ove mani-festacije. Po tradiciji, bandašica i bandaš su položili vijenac od žita i cvijeće na njegov grob.

Bandašicino kolo

Tradicionalno Bandašicino kolo, koje je petu godinu za redom priređeno na glavnom gradskom trgu, okupilo je mnoštvo zaljubljenika u narodnu glazbu i igru. Na početku se okupljenom mnoštvu obratio i biskup Mrzljak izražavajući radost što je bio sudionik ovogodišnje Dužijance. Potom su bandašica Snežana i bandaš Marko poznatim stihovima *Kolo igra tamburica svira* pozvali sve u kolo, a veselje je trajalo du-boko u noć.

*** **

Svečana Većernja

Drugoga dana centralne proslave Dužijance u Subotici, u subotu 11. kolovoza u katedrali-bazilici domaći biskup Ivan i katedralni župnik mons. Stjepan Beretić, s više svećenika,

Dužijanca 2012.

dočekali su gosta Dužijance 2012., varaždinskog biskupa mons. Josipa Mrzljaka. Biskup Josip je nakon nadahnutog pozdrava katedralnog župnika zahvalio na pozivu i izrazio radost što je gost Dužijance. Bandaš Marko i bandašica Snežana su potom na oltar prinijeli ovogodišnju krunu koju je i ove godine izradila Jozefina Skenderović.

Krunu predstavlja kolijevka u sjeni križa, u kojoj je buket cvijeća, a ispred je snop žita. Simbol je to nade da jedino obitelj i rađanje djece može spasiti narod, a Bog će dati žito za kruh, kao što je podnio žrtvu na križu ljubavi.

„Risarska večer“

Nakon Večernje molitve u katedrali, subota je dan rezerviran za risare. Oni su krenuli prema glavnom gradskom trgu, ali su i ove godine najprije stavili vijenac na spomenik risaru a potom i na bistu Blaška Rajića. Uslijedio je nastup folklornih skupina

Tamburaška večer – izbor pratilaca i nagrade aranžerima izloga

Centralni dio proslave Dužijance 2012. započeo je Tamburaškom večeri u petak, 10. kolovoza na kojoj su nastupili brojni tamburaški sastavi na pozornici na središnjem gradskom trgu u Subotici. Ove je večeri katedralni župnik mons. **Stjepan Beretić** predstavio gradskog bandaša **Marka Križana** i bandašicu **Snežanu Nović**. Posebno povjerenstvo izabralo je njihove pratitelje.

Ove večeri uručene su i nagrade najuspješnijim aranžerima izloga (opširnije na str. 9).

Gosti

U svečanoj povorci predstavilo se 15 folklornih skupina iz Vojvodine, Mađarske i Hrvatske (Tavankut, Mala Bosna, Plavna, Subotica, Bački Monoštor, Lemeš, Bikovo, Šid, Bački Breg, Žednik, Vinkovci, Županja).

Među ostalima, manifestaciju su nazočnošću uzveličali predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća **dr. Slaven Bačić**, zastupnik u Skupštini Srbije **ing. Petar Kuntić**, generalna konzulica Generalnog konzulata RH u Subotici **Ljerka Alajbeg**, dogradonačelnik Subotice **Blaško Stantić**, predsjednik Mađarskog nacionalnog vijeća **dr. Tamás Korhecz**, predsjednica Skupštine grada Subotice **Mária Kern Sólya**, zamjenik direktora Fonda za kapitalna ulaganja AP Vojvodine **Imre Kern**, pomoćnik pokrajinskog tajnika za kulturu **Milan Micić**, predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske **dr. Marko Babić**, te u ime Hrvatske matice iseljenika ravnatelj **Marin Knezović** i suradnica **Marija Hećimović**.

Na čelu Organizacijskog odbora Dužijance 2012. bio je **Marinko Piuković**, kojemu je pomoglo mnogo entuzijasta.

„Najlipči“ pratioci bandaša i bandašice

Za „najlipči par“ koji će pratiti bandaša i bandašicu izabrani su **Senka Horvat** i **Vedran Korponajić**, prvi pratioci su **Gordana Balažević** i Ante Čipak, a drugi **Martina Stantić** i **Marko Kujundžić**. Povjerenstvo je osim ukupnog dojma pojedinog natjecatelja pazilo na starost nošnje, ali i na izgled glave i frizure kod djevojaka, a kod momaka je ulogu imao stas, visina i naravno izgled nošnje.

Dužijanica 2012. proslavljena je u ... Somboru

Hrvatsko kulturno-umjetničko društvo „Vladimir Nazor“ organiziralo je u nedjelju, 29. srpnja, tradicionalnu manifestaciju – Dužionicu, kojom se proslavlja završetak ovogodišnje žetve i zahvaljuje Bogu za novi kruh.

Proslava je počela dan ranije prigodnim programom na kome su se predstavili gosti iz Hrvatske i domaćini. Čast da ove godine budu bandaš i bandašica imali su **Lidija Firanj** iz Nenađića i **Tomislav Firanj** iz Obzira. Oni su iz crkve ponijeli krunu ispletenu od žita i blagoslovljen kruh koji je bandašica predala gradonačelniku Sombora.

HKUD „Vladimir Nazor“ ove je godine organiziralo proslavu 78. po redu Dužionice. Toliko je u Somboru duga tradicija javnog obilježavanja ovog običaja Hrvata Bunjevaca. Za ovogodišnju Dužionicu folklorna, pjevačka i literarna sekcija pripremile su dio svog programa. Starija folklorna grupa izvela je splet bunjevačkih plesova i plesove iz Banata, mlađa folklorna grupa splet bunjevačkih plesova, članovi literarne sekcije govorili su svoje stihove, a pjevačka grupa otpjevala je stare bunjevačke pjesme, koje će se naći i na audio snimci koja je u pripremi. Program su uveličali gosti, članovi KUD-a „Prigorski pajdaši“ iz Donje Glavnice. Dužionica je vrijeme kada iz tiska pred čitalačku publiku izlazi list HKUD-a „Vladimir Nazor“ *Miroljub*, koji je predstavio urednik **Alojzije Firanj**. Obilježavanje Dužionice nastavljeno je u nedjelju okupljanjem sudionika u Hrvatskom domu. Domaćinima i gostima iz Donje Glavnice pridružili su se i gosti iz KUD-ova „Širokopoljac“ iz Širokog Polja i „Šokačka grana“ iz Osijeka.

Misa zahvalnica i predaja kruha gradonačelniku

Svečana povorka sudionika Dužionice, na čijem su čelu bili najmlađi članovi „Nazora“, prošla je centrom Sombora uz

pjesmu i glazbu. U crkvi Presvetog Trojstva zahvalili su na svetoj misi Bogu za žito od kojega na blagoslovljen kruh. „Hoće li se ikada ostvariti san o svijetu u kome će raspodjela dobara biti prema pravdi i ljubavi. Zar će to zauvijek biti nedostižno? Kada bi ljudi imali više čovječnosti i prave vjere u jednoga zajedničkog Boga koji je otac svih nas, onda bi se i materijalna dobra dijelila tako da bi ih svi ljudi imali više nego dovoljno. Problem svijeta nije u nedostatku kruha i svega drugoga, nego u nepravilnoj raspodjeli. Božjeg blagoslova ima za sve, ali ga jedni imaju previše a drugi ostaju bez njega. /.../ Ova sveta misa čin je naše zahvale za ovogodišnji dar kruha. Ona je i vapaj Gospodinu da snaga njegovog blagoslova orosi i sve druge usjeve koji podnose žestinu ovogodišnje suše, da uložena sredstva, trud i znoj ne propadnu“, kazao je tijekom svete mise župnik crkve Presvetog Trojstva **preč. Josip Pekanović**. Poslije svete mise proslava Dužionice nastavljena je na Trgu Svetog Trojstva, gdje se plesalo „Bandašicino kolo“. Blagoslovljeni kruh od novog žita sudionici Dužionice odnijeli su u Županiju, a bandaš i bandašica predali su ga gradonačelniku Sombora **Nemanji Deliću**.

„Mi mladi znamo samo iz priča naših majki i didova kako se kadgod kosilo, rukovetalo i vršilo žito. I u načinu obavljanja žetve mnogo toga se promijenilo, ali jedno je ostalo isto – molitva i zahvala Bogu za uspješno obavljenju žetvu, da bi bilo dovoljno kruha, koji je bio i ostao kruh naš svagdašnji“, kazala je Lidija Firanj, ovogodišnja bandašica, predajući kruh gradonačelniku Sombora Nemanji Deliću. „Dužionica slavi i njeguje vrijednosti koje su nam svima na ovim prostorima zajedničke. Dužionica slavi odnose među ljudima, rad, rezultate toga rada i slavi zahvalnost prirodi i Bogu za ono što nam pruža. Ako budemo vrijedno radili, moći ćemo očekivati progres i rezultate svoga rada. Ne tražimo ništa tuđe, već da u miru, blagostanju i dobrim odnosima, kao svoj na svome, radimo i pristojno živimo od svoga rada“, kazao je, primajući kruh, gradonačelnik Nemanja Delić.

Gosti sa svih strana

Proslavi 78. po redu Dužionice prisustvovali su **Vesna Njikoš Peččaj**, konzulica savjetnica u Generalnom konzulatu Republike Hrvatske u Subotici, predsjednik DSHV-a i republički zastupnik **Petar Kuntić**, predsjednik Skupštine grada Sombora **Siniša Lazić**, predsjednica Udruge „Šokačka grana“ iz Osijeka **Vera Erl**, menadžerica kulturnih aktivnosti u Zavodu za kulturu vojvođanskih Hrvata **Katarina Čeliković** i brojni drugi gosti. Proslava Dužionice završena je u Hrvatskom domu svečanim ručkom za sudionike uz neizbježne tamburaše i kolo. /**Zlata Vasiljević**/

... Maloj Bosni

Vjernici župe Presvetoga Trojstva u Maloj Bosni su u nedjelju, 29. srpnja svečanim žetvenim slavljem zahvalili Bogu za ovogodišnji urod pšenice.

Proslava Dužijance započela je svečanom svetom misom u župnoj crkvi ukrašenoj novim žitom, gdje su mladi mještani u narodnim nošnjama, risari i risaruše, dočekali bandaša i bandašicu **Ivana Pelhea** i **Jovanu Kovač**, te malene bandaša i bandašicu **Miroslava Stantića** i **Ivanu Poljaković**. Nakon što je predana slika od slame, kao simbol Dužijance, započelo je svečano misno slavlje koje je predvodio **vlač. Marijan Vukov**, župni vikar župe Imena Marijina u Novom Sadu, uz koncelebraciju mjesnog župnika **vlač. Lazara Novakovića**. U prigodnoj propovijedi vlač. Vukov ukazao je vjernicima da je Dužijanca blagdan kojim treba čuvati sjećanje na pretke i njihovu ostavštinu, te zahvaljivati za dar obitelji.

„Nema zdravoga društva bez zdrave obitelji, a to je ona koja se redovito moli i zahvaljuje na svemu Bogu Ocu sveomogućemu. Roditelji se trebaju pobrinuti da njihova djeca dobiju ono najbolje, a to je kršćanski odgoj u katoličkoj vjeri. Osim naslijeđene i sačuvane vjere, važni su i naša hrvatska kultura i običaji, među kojima značajno mjesto ima Dužijanca, koja je prije svega vjerom prožeta. Naša je obveza i dužnost

sačuvati Dužijancu i prenijeti je na mlađe naraštaje, te ostati vjerni Crkvi, ali i narodu kojemu pripadamo. Stoga, čuvajmo i volimo našu Dužijancu. Ona je prisutna ne samo u našim običajima, nego i u Crkvi. Bit Dužijance nije samo ljepota mladih u nošnji, već što zahvaljujući Bogu za darovani kruh, zapravo sažimamo Kristovo otkupiteljsko djelo, a to je da kruh, kao plod naporna rada, na Dužijanci prinosimo na oltar i on se milošću pretvara u kruh naš nebeski. U tome se zapravo očituje dubina i bogatstvo naše Dužijance, čija je najveća vrijednost upravo duhovna komponenta“, naglasio je u svojoj propovijedi vlač. Marijan Vukov.

Bogu se u nedjelju u Maloj Bosni zahvalilo za uspješan svršetak žetve i pjesmom župnog zbora i vjernika, a žetveno slavlje nastavljeno je navečer u prostorijama župe, gdje je održana akademija u sklopu koje su mladi župljani i Vokalno-instrumentalni sastav „Ritam vjere“ priredili pjesničko-glazbeni program, a potom je u dvorištu župe održano i tradicionalno Bandašicino kolo.

Marija Matković

... Đurđinu

Vjernici župe svetog Josipa Radnika u Đurđinu su u nedjelju, 5. kolovoza, svečanim žetvenim slavljem zahvalili Bogu za ovogodišnji urod pšenice.

Proslava je započeta svečanom svetom misom u župnoj crkvi ukrašenoj novim žitom, gdje su djeca i mladi obučeni u narodnu nošnju dočekali ovogodišnjeg bandaša **Dražena Dulića** i bandašicu **Andreu Dulić**, te malene bandaše – **Luku Crvenkovića** i **Luciju Horvatski**.

Nakon što je predana slika od slame, kao simbol Dužijance i zahvale za rod, započelo je misno slavlje koje je predvodio **vlač. Josip Štefković**, zajedno s domaćim župnikom

vlač. Lazarom Novakovićem i žedničkim župnikom **vlač. Željkom Šipekom**. Mnoštvo mladih i djece u nošnji krasilo je prepunu crkvu, a Bogu je za uspješan svršetak žetve zahvaljeno i pjesmom zbora i vjernika.

Žetveno slavlje nastavljeno je navečer u prostorijama župe gdje je održana svečana akademija u sklopu koje su mladi župljani, dječji pjevački zbor župe svetog Josipa Radnika i članovi tamburaške sekcije HKPD „Đurđin“ priredili ugodan pjesničko – glazbeni program.

Po završetku akademije u dvorištu župe održano je Bandašicino kolo koje je otvorio ženski tamburaški sastav iz Đurđina, a nakon toga nazočni su mogli plesati i družiti se uz zvuke ansambla „Klas“. /*V. Kujundžić/*

... Ljutovu

Svečanost Dužijance, kojom se proslavlja svršetak napornog žetelačkog rada risara i risaruša, obilježena je u nedjelju, 5. kolovoza u Ljutovu.

Domaćini Ljutovačke Dužijance su već tradicionalno braćni par **Ruža** i **Antun Juhas**, iz čijeg su se doma mladi u narodnim nošnjama, predvođeni bandašom i bandašicom **Stipanom Jurićem** i **Natalijom Prčić**, te malim risarima **Filipom Anišićem** i **Marijom Vuković**, uputili k mjesnom Domu kulture, gdje je održana svečana sveta misa. Misno slavlje predvodio je vlč. **Dragan Muharem**, župnik u Maloj Bosni, uz koncelebraciju tavankutskog župnika **preč. Franje Ivankovića**. U prigodnoj propovijedi vlč. Muharem istaknuo je, među ostalim, da se Dužijanica treba slaviti uz zahvalnost Bogu za darovani kruh.

„Isus je nahranio mnoštvo s pet kruhova. Ljudi potom kreću za njim, ali ne stoga što su vjerovali da je Bog, već kako ne bi bili gladni. Međutim, Isus ih je želio poučiti da ima kruh od kojega nikada neće ogladnjati, kruh koji je život svijeta. To je onaj isti kruh kojim su se Egipćani hranili u pustinji i to je taj isti kruh koji se danas daruje na ovome oltaru. Isus ih je želio izdići iznad prizemnih shvaćanja i dovesti ih do pravih vrijednosti. Ako blagujemo pravi, živi kruh, tada će nam Gospodin darovati i kruh svagdašnji, za koji svakodnevno molimo

u molitvi 'Oče naš'. Dobrim djelom, primjerom, savjetom, i mi možemo biti kruh jedni drugima. Neka iz naših srca ne ponestane ljubavi, niti zahvale za sve što nam je Gospodin darovao. Često nismo svjesni koliko nas Bog ljubi. On je kruh živi koji se stalno daruje i poziva nas da i mi jedni druge darujemo i Bogu i bližnjima“, rekao je u svojoj propovijedi vlč. Dragan Muharem.

Nakon misnog slavlja, bandaš i bandašica uručili su domaćici Ljutovačke Dužijance kruh od novoga žita, a nakon toga priređen je glazbeni program u kojemu su nastupili tamburaši HKUD-a „Ljutovo“. U sklopu programa dužijance upriličeno je i Bandašicino kolo, jer se za uspješan svršetak žetve valjalo i malo proveseliti. /**Marija Matković**/

Dodjela nagrade „Ivan Antunović“ i proglašenje najljepše aranžiranih izloga

Dvadesetu po redu nagradu „Ivan Antunović“ (do 2008. godine „Antušova nagrada“), nagrađenima je na književnoj večeri koju je Katolički institut za kulturu, povijest i duhovnost „Ivan Antunović“ upriličio 9. kolovoza u HKC „Bunjevčako kolo“, uručio član Predsjedništva Instituta **mons. Marko Forgić**, a obrazloženje istih dao **mons. mr. Andrija Anišić**. U kategoriji pojedinaca ove godine nagradu je dobila slamarka **Jozefina Skenderović** koja se slamarstvom počela baviti 1979. godine, a ove je godine otvorila i svoju prvu samostalnu izložbu „Krone od slame“, koje je od 1994. godine izrađivala za seoske dužijance u Maloj Bosni i Tavankutu, a od 2007. godine izrađuje ih za središnju proslavu Dužijance u subotičkoj prvostolnici. U kategoriji institucija, nagradu je ove godine dobio Vokalno-instrumentalni sastav „**Ritam vjere**“ iz Subotice koji je s intenzivnijim radom započeo u studenom 2009. godine, a čine ga mladi iz raznih župa Subotičke biskupije. Do sada su nastupali na brojnim događanjima, animirali su misna slavlja te ovogodišnju „Dječju Dužijancu“. Na prošlogodišnjoj proslavi „Dan oca Gerarda“ izveli su pjesmu „Čuvar duša“, a ove godine nastupit će na Festivalu duhovnih pjesama „HosanaFest“. Treću nagradu koja se od 1999. godine dodjeljuje brojnoj obitelji, dobila je obitelj **Željka** i **Mire Pančić** s njihovo četvero djece:

Tomislavom, Davorom, Josipom i Anom.

Zahvaljujući na kraju u ime nagrađenih, Jozefina Skenderović je istaknula kako joj je misao vodilja tijekom nedavnoga otvorenja njezine izložbe bila knjiga „Dužijanica u srcu“ mons. Stjepana Beretića. *Ima nas puno koji Dužijancu nosimo u srcu, a Dužijance će sigurno biti dok nas ima puno kojima je ona u srcu*, zaključila je Jozefina.

U ime prosudbenoga žirija koji je ove godine ocjenjivao aranžirane izloge u gradu na temu Dužijance, najljepša tri, od ukupno devet aranžiranih, proglasio je **Alojzije Stantić**. Treću nagradu osvojio je **Petar Gaković** iz Subotice, drugu nagradu **Marija Bošnjak** iz Male Bosne, a prvu **Helena Štrbov** i **Ivan Stipić** iz Đurđina. /**Željka Zelić**/

Književna večer posvećena Anti Jakšiću i Anti Evetoviću Miroljubu

Ante Evetović Miroljub nije zaboravio da ga je bunjevačka majka rodila i odgojila. Cijeloga je života bio na utjehu malenima, kao marljivi radnik i zdušni svećenik. S pravom je mogao reći 'Ne trebam i ne želim nikad u životu sebi većeg dara! Hrvatskog roda ja sam pjesnik i svećenik Božjeg oltara. Za dom radim. Za rod pjesme pišem i moje i roda suze brišem', rekao je mons. Stjepan Beretić u svojem izlaganju na temu „Da ih ne zaboravimo: Ante Evetović Miroljub i Ante Jakšić“, na književnoj večeri koja

Evetović bio ugledni franjevac, za što ga je oduševio kalački kanonik i naslovni biskup Ivan Antunović, čijim se radom nadahnjivao. Osvrćući se osobito na Evetovićev književni rad, mons. Beretić naznačio je kako je u svojem drugom župničkom mjestu, Harkanovcima, ispjevao najljepše stihove, eseje, priče i epove. Radovi su mu izlazili u novinama, prigodničarskim tiskovinama i kalendarima. *Bio je prvi književnik bačkih Hrvata koji je poslije Ivana Antunovića pisao hrvatskim književnim jezi-*

– Zagreb, 30. XI. 1987.), koji se u književnosti javlja 1929. godine, a od 1930. godine se uključio u krug katoličkih književnika, te je do smrti surađivao u različitim hrvatskim časopisima kao i u zavičajnim izdanjima. Ante Jakšić je kao profesor hrvatskog jezika i književnosti, izrastao u jednog od najvećih kršćanskih pjesnika u Hrvata. Vrstan je sonetist i li-ričar, napisao je najrašireniji roman u bunjevačkih i šokačkih Hrvata, naznačio je mons. Beretić, dodajući da je, kako je to naveo Marko Babić u svojem članku objavljenom u časopisu Croatica iz 1999. godine, unatoč velikom i svestranom književnom djelu, do nedavno ostao prešućivani književnik. Zbog kršćanskih svjetonazorskih tema, nije mogao ući u službenu ateističku javnost. /.../ Takav odnos hrvatskih književnih krugova prema Jakšiću je vladao sve do njegove smrti 1987. godine. U nastavku svojega izlaganja, mons. Beretić istaknuo je također kako Jakšić svoje katoličko uvjerenje nije htio prikrivati. Njegova su književna ostvarenja toliko prožeta kršćanstvom, da mu se kršćanski svjetonazor zrcali iz svake pjesme, novele, pripovijesti, romana. /.../ Iz Jakšićeva djela se osjeti nostalgija. Stihovi su mu puni osjećaja. Duboko proživljava socijalne i domoljubne teme. Nikada nije podlijegao pomodarskim strujama u književnosti, već je sačuvao svoj osebujni stil. Dok ga je domaća književna kritika ignorirala, Jakšić je preveden na njemački, španjolski, slovenski i češki jezik, rekao je mons. Beretić, zaključujući izlaganje riječima Ante Sekulića o Jakšiću: „Sad kad znam za blagoslov tišine, u kojoj ništa skriveno mi nije, ja mirno gledam iz ove visine gdje bol se sreći, sreća bolu smije“. /Željka Zelić/

je u organizaciji Katoličkog instituta za kulturu, povijest i duhovnost „Ivan Antunović“ održana 9. kolovoza u HKC „Bunjevačko kolo“ u Subotici, kao jedna od mnogobrojnih pratećih manifestacija „Dužijanica 2012.“. Ante Evetović Miroljub rođen je u Aljmašu 12. lipnja 1862., a umro je u Valpovu 24. veljače 1921. godine kao znameniti književnik, pjesnik, svećenik, profesor filozofije, crkvenoga prava i povijesti, kateheta, publicist i javni djelatnik, dobar svećenik. Govoreći o Evetovićevu svećeničkom putu, mons. Beretić naznačio je kako je

kom. /.../ U svojim pjesmama se otvoreno i javno priznavao Hrvatom, opjevao je svoj hrvatski rod, Hrvatsku. /.../ Na široj, nacionalnoj razini, Evetovićeve djelatnost je prešućena. Ulogu Miroljuba u hrvatskom preporodu Bunjevaca povjesničari često naglašavaju, no, malo kad je objašnjavaju. U novije vrijeme, služeći se suvremenim povjesničarskim metodama, o Miroljubu su mnogo pisali, rekao je predavač.

U drugome dijelu mons. Beretić je o 100. obljetnici njegova rođenja, govorio o Anti Jakšiću (Bereg, 22. IV. 1912.

Na književnoj večeri među ostalim nazočili su konzulica-savjetnica Generalnog konzulata RH u Subotici **Vesna Njikoš Pečkaj**, predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća **dr. Slaven Bačić**, ravnatelj Zavoda za kulturu vojvođanskih Hrvata **Tomislav Žigmanov**, predsjednik Hrvatskog kulturnog centra „Bunjevačko kolo“ **Josip Stipić**, predsjednik Organizacijskoga odbora „Dužijanica 2012.“ **Marinko Piuković**, ovogodišnja bandašica i bandaš **Snežana Nović** i **Marko Križan** i dr. Tijekom večeri, stihove Ante Jakšića i Ante Evetovića Miroljuba govorili su recitatori Hrvatske čitaonice: **Ivan Kovač**, **Donna i Klaudia Karan**, a u glazbenom dijelu večeri nastupili su zbor Collegium musicum catholicum pod ravnanjem **Miroslava Stantića** te VIS „Ritam vjere“. Moderatorica večeri bila je **Katarina Čeliković**, koja je u uvodnom pozdravu istaknula kako je književna večer održana u duhu ovogodišnje „Godine hrvatskih velikana“, od kojih među ostalima ove godine slavimo 150. obljetnicu rođenja Ante Evetovića Miroljuba i 100. obljetnicu rođenja Ante Jakšića. /Ž. Z./

„Naša“ i „njeva“ dužijanica/dužionica

Piše: *Katarina Čeliković*

O dužijanci se može pisati na mnogo načina. *Zvonik* je o njoj uvijek pisao afirmativno, uz mnogo emocija koje redovito prate jedan od najljepših običaja Hrvata Bunjevaca, a u kojem sudjeluje i velik broj ljudi izvan subotičkog kraja, u kojem je to izvorni narodni običaj. Da dužijanica nije tek običaj vezan uz žetvu, potvrđuje stoljetna povijest slavljenja dužijance u crkvi koju je započeo, nije loše ponoviti – prisvitli Blaško Rajić. Što je on time želio učiniti nije potrebno previše tumačiti. Svima je, pa i djeci, jasno kako je dužijanica zahvala Bogu za rod pšenice, uz raznovrsne programe, kako one tradicijskog karaktera tako i u širem kulturnom smislu. Ono što svi vidimo je ljepota nošnji, običaja vezanih uz „ris“, puno folklor, pjesme i igre. A ono što se ne vidi u prvi mah je duhovna dimenzija ovoga nesvakidašnjega slavlja.

Slavimo stoljetnu dužijancu koja je preživjela vrlo turbulentna vremena, koja je opstala usprkos željama da se ona stavi ili u potpuno izoliranu kulturnu pojavu ili samo u turističku atrakciju. Jedina stalnost u stoljetnoj dužijanci je, oprostite na autorskoj slobodi, uzvišen pogled prema Stvoritelju, dolazak u crkvu na svečanu euharistiju. Upravo naš odnos prema Bogu i načinu odvijanja tog dijela dužijance razlog je pisanja ovog teksta. Sudjelujući dugi niz godina u dužijanci, napose u crkvenim događajima, ispunjao me ponos što pripadam hrvatskom narodu koji zna na tako uzvišen način zahvaliti Bogu za plodove zemlje, ovoga puta na pšenici, žitu od kojega se hranimo „kruvom svagdanjim“. A onda je odjednom ovaj moj narod, istina izvan matične nam domovine, svoj pogled malo spustio, i svoju stoljetnu zahval-

nost usmjerio na zemaljsko slavlje. Stvorene su dvije skupine ljudi koje žele jedna drugoj pokazati kako je njihov način slavlja izvoran, bolji i ljepši. Jedni su ostali vjerni crkvi, drugi su smatrali da je dovoljno i u crkvi „obaviti“ to što se mora. Čuje se ono poznato: „Ispoštovali smo tradiciju“.

Na ovogodišnjoj somborskoj dužionici u crkvu su ušle dvije skupine Bogu zahvalnih ljudi za dar pšenice. Dva para bandaša i bandašica. Dvije „pratnje“ koje su sjele iza svog „para“. Kamere i fotoaparati kao da su se trudili „uhvatiti“ samo svoj par. U jednom trenutku nije bilo dovoljno mjesta za uzvanike koji su po svojoj dužnosti trebali sjesti u crkvene klupe.

nici u Somboru u kojima se spominje samo jedna skupina i samo jedan dužionica, koja je tek desetak godina odvojena. Čak se u izvješćima „naši“ stavljaju kao gosti na „njevoj“ dužionici...

Svi smo Božji miljenici, i mi koji znamo kada se i kako prekriziti tijekom mise, koji se pričešćujemo, ali i oni koji su „slučajno“ završili u crkvi jer su dio lijepog običaja. I „naši“ koji redovito dolaze na svetu misu i „njevi“ koji „poštuju tradiciju“ imaju jednako pravo doći u crkvu. Možda nam je teško gledati kako se mnogi ne osjećaju lagodno u crkvenim klupama te gledaju što drugi rade da bi i oni isto činili, možda nam padne na pamet da nam kvare naše slavlje, da

nam odvlače pažnju od liturgijskih čina – sve su te misli, ljudski gledano, očekivane i ne možemo ih se osloboditi. Ipak, kao kršćani moramo stati pred Boga i reći da smo ljudi puni oholosti, željni dokazati svoju pravdu a tuđu zalutalost, da nemamo strpljenja a kamoli ljubavi prema onima koji drukčije misle. Zamišljam Božji pogled i ponavljam staru izreku: „Božje oko svuda gleda, sakrit mu se ništa ne da!“. Što li je

Bože, isti narod, a razlika ne bi bila veća ni da su u istom redu bili pripadnici drugog naroda čiji možda jezik ne bi razumjeli. Svećenik je zanosno propovijedao, držeći se strogo evanđelja, blagoslovio jedne i druge. Jedni su znali kako se ponašati tijekom bogoslužja, a drugi kao da su bili zatečeni. Ustati ili ne, prekriziti se i kada, Presveti oltarski sakrament na oltaru a snimatelj ga zaklanja, kao da se ništa i ne događa... Pitanja na koja mnogi nisu znali odgovor. Tako je to i izgledalo. I onda čovjeku vjerniku navru pitanja na koja mora otvoreno kršćanski odgovoriti. Pitanja naviru napose nakon brojnih izvješća o dužio-

Isus vidio s oltara na kojem je Njegova žrtva bila za sve nas, što li je zatekao u našim srcima? Bilo bi divno da svi jednako poštujemo našu vjeru i najsvetiji čin – svetu euharistiju, tako bismo bili pravi Isusovi živi svjedoci, no to ipak nije tako. Želim li da i drugi poštuju moju vjeru, moram početi od sebe. Vjerujem da je Bog jednako milo gledao sve nas i da kod njega nema „naši“ i „njevi“, da je začuđen našom podijeljenošću, ali je ostavio otvorena vrata crkve kako bismo dobili šansu osim pukog štovanja običaja prihvatiti život po načelima kršćanske vjere.

Dužijanca je kateheza za današnji naraštaj hrvatskog naroda u Bačkoj

Razgovarao: mr. Mirko Štefković

Biskup Josip Mrzljak rođen je 19. siječnja 1944. godine u Vukovaru a roditelji mu potječu iz Krašića. U vukovarskoj „kristalnoj noći“ 12. travnja 1945. godine otac je nestao i vjerojatno je ubijen od komunista kao i mnogi drugi u to vrijeme u Vukovaru. Odmah nakon očeva nestanka Josip se s majkom i sestrom vratio u rodni Krašić. Osmogodišnje školovanje završio je u Krašiću i to u vrijeme kada je tu kao zatočenik živio zagrebački nadbiskup i kardinal, blaženi Alojzije Stepinac.

Za svećenika ga je zaređio nadbiskup Franjo Kuharić 1969. godine. Većinu svog svećeničkog života proveo je kao župnik na nekoliko župa. U ljeto 1998. nadbiskup Josip Bozanić imenovao ga je biskupskim vikarom za svećenike i ravnateljem pastoralnih ureda Nadbiskupskog duhovnog stola, a malo zatim i kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog. U toj ga službi zatiče i imenovanje za pomoćnog biskupa zagrebačkog. Za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali 6. veljače 1999. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao je službu predsjednika Vijeća HBK za kler, a danas je predsjednik Hrvatskog Caritasa, predsjednik Biskupske komisije HBK za Hrvatski Caritas te predsjednik Biskupske komisije HBK za odnose s državom. Mons. Josip Mrzljak imenovan je varaždinskim biskupom nakon što je prvi varaždinski biskup mons. Marko Culej preminuo 19. kolovoza 2006. godine.

Zv.: Preuzvišeni, predvodili ste svečanu večernju molitvu uoči Dužijance te centralnu proslavu, koja je okrunjena svetom misom u katedrali. Kakvi su Vaši dojmovi s ovih slavlja?

□ Dužijanca je doista jedan interesantan događaj, posebno za nas koji to možda jedanput u životu doživimo. Ali ono što je važno primijetiti je to da se neke stare vrijednosti, koje su nastale na selu, u poljoprivredi, i dalje čuvaju. Štoviše, pretvaraju se u svečanost, ne samo kao jedan kulturni događaj iz prošlosti jednog naroda, nego u događaj vjere. To je jedan veliki *Bogu hvala* koji je prije možda još više bio prisutan nego sada. No, to je svakako, jedan poticaj da ljudi razmišljaju kako trebaju Bogu zahvaliti za sve dobro, da prepoznaju Božju dobrotu u prirodi. Kao da to današnjem čovjeku nedostaje. Kao da je izgubio osjećaj divljenja prema svemu što je Bog stvorio, prema cvijetu, biljki, pogotovo prema onome što nam je za hranu, da to ipak dobivamo dobrotom, providnošću Božjom. Tako da je ovo slavljem velika kateheza, naročito za mlade. Čuo sam da postoji i dječja dužijanca, mali bandaš i bandašica. Dakle, doista jedan, možemo reći, blagdan

mladosti. Stoga je neizmijerna važnost očuvanja i promicanja Dužijance kao kulturni, a pogotovo vjerski događaj.

Zv.: Jeste li u Vašim prijašnjim saznanjima o Dužijanci očekivali ovako nešto ili ste imali drugačiju percepciju?

□ Otprilike sam to sve tako i zamišljao, ali sad sam to i osobno doživio. Vjerujem da organiziranje jednog ovakvog slavlja iziskuje jako puno vremena. Gledajte, recimo, samo te nošnje! Koliko je samo bilo potrebno truda da sve ovako skladno funkcionira. Postignuta je doista zavidna razina. Kao što je, recimo, u Sinju Alka, ovdje je to Dužijanca. I to su neki običaji iz prošlosti našeg hrvatskog naroda, koje zaista treba podržavati i na neki način učiti. Ponavljam, Dužijanca je snažna kateheza za današnji naraštaj hrvatskog naroda u Bačkoj.

Zv.: Život u današnjem društvu i današnji način života kao da ne potiče duh zahvaljivanja, pa je ovo svakako, kako ste i Vi rekli, jedan od načina kojim nastojimo naviještati Radosnu vijest. Koji su još, eventualno, neki drugi načini i mogućnosti kojima mi u Crkvi danas, na aktualni način možemo na-

viještati i poticati duh zahvalnosti kod drugih, a osobito kod mladih?

□ Pred nama je Godina vjere koju Papa najavljuje, i to je prigoda kada ćemo intenzivnije promišljati o svojoj vjeri. U čemu se zapravo sastoji ta vjera? Ona je Božji poziv i čovjekov odgovor. Valjalo bi preispitati kakav je taj moj odgovor. Je li on tek tradicionalan, neki običaj, ili je to život koji mi nešto znači. U tom smislu, Dužijanca može biti posadašnje vjere i to u ovom trenutku. Zato ne može ostati tek neko puko sjećanje na davna vremena i prošle običaje, nego, štoviše, Dužijanca bi trebala postati vrelo iz kojega se može crpsti snaga za kršćanski život. Dužijanca je zahvala za darove koje smo primili od Boga, a najvažniji dar od Boga je svakako vjera. U tom kontekstu u čovjeku se budi osjećaj zahvalnosti za primljene darove.

Zv.: Jedan od načina kako možemo poticati duh zahvalnosti jest da ono što imamo podijelimo s drugima. Poznato je da je u Vašoj biskupiji vrlo živo karitativno djelovanje. Otvorili ste također i pučku kuhinju. Sve ovo može biti snažan način svjedočenja vjere u današnjem društvu. Koga su vaša iskustva s ovim načinom življenja i svjedočenja vjere?

□ Caritas je izuzetno važan dio života i djelovanja Crkve. Prva Crkva je imala razvijenu svijest potrebe karitativnog djelovanja. Za vrijeme euharistije skupljali su darove koje bi potom nosili siromašnima. Tijekom povijesti možda to nije bilo tako organizirano kao danas, ali je uvijek postojao snažan osjećaj za one u potrebi. Danas smo u svečanoj misi govorili o zahvali za sve ono što nam je Bog podario. Ali ne možemo se samo na tome zaustaviti već je potrebno misliti i na one koji nemaju ni izdaleka dovoljno za život, na one koje je pogodila ova suša. Poljoprivrednici su uvijek bili ovisni o vremenskim uvjetima, hoće li biti suše, poplave, nevremena... Čujemo ovih dana poziv Svetog oca da se pomogne ljudima u Nigeriji, posebno djeci koja umiru od gladi. Tako da Caritas mora djelovati unutar jedne župne zajednice, zatim unutar biskupijske zajednice, nacionalne, ali i po cijelome svi-

jetu. Ne smijemo biti zatvoreni sami u sebe, misliti samo kako je meni dobro i zahvaljivati Bogu što je meni dobro, nego u tom zahvaljivanju moram misliti i na drugoga. Moramo ipak priznati da još ne oskudijevamo hranom i da se jako puno hrane baca. Vjerujem da bi naši stari žeteoci imali što reći o tome kako se nekada cijenio kruh. Kada bi slučajno pao, digao bi se gotovo kao euharistijski kruh, poljubio i čuvao. A mi tako olako nekada razbacujemo hranu. Kada bismo mogli ravnomjerno rasporediti hranu, vjerujem da ne bi bilo gladnih u svijetu.

Zv.: Da li je svijest dijeljenja onoga čime mi obilujemo dovoljno razvijena u našim župama, odnosno biskupijama?

□ S time nikada ne možemo biti do kraja zadovoljni. Istina, postoji ta svijest. Često na misama skupljamo kolekte za misije, za karitas, za različite potrebe naroda koji dožive neku katastrofu ili nesreću i dosadašnje iskustvo govori da narod rado, koliko su to njegove mogućnosti, priskače u pomoć. Kao narod, bilo u Hrvatskoj ili u Srbiji, ne možemo reći da smo ne znam koliko bogati, ali i od tog svog siromaštva možemo podijeliti. Čak, poučen iskustvom, primjećujem da oni koji su siromašniji daju više. To me podsjeća na onu situaciju iz evanđelja kada je udovica ubacila sve što je imala, jer je osjećala da će to biti potrebnije nekom drugom. Više se uzdala u Božju providnost. Toga nam malo nedostaje danas.

Zv.: Donedavno smo bili navezani na pomoć karitasa drugih zemalja ili drugih dobrotvornih organizacija, i vjerujem da smo živjeli tu svijest zahvalnosti. Danas Karitas Hrvatske, konkretno Varaždinske biskupije, sudjeluje u različitim projektima. Kakvo imate iskustvo povratne informacije od onih kojima pomazete?

□ Ljudi vole vidjeti onoga komu su pomogli. Konkretno, u Varaždinskoj biskupiji smo imali jednu akciju prilikom poplava u Lici, kada su ljudi izgubili svu ljetinu, krumpir, kukuruz... sve im je voda odnijela. Onda smo organizirali da se pojedine župe pobratime sa stradalim župama. Tada su naši ljudi sjeli u auto, ponijeli sa sobom povrća, krumpira, svega što je bilo potrebno i dali to konkretnim ljudima. Na taj način nastala su čak i prijateljstva. Mnogi su se povezali i tako vidjeli komu se ta pomoć dijeli. Isto tako, kada je bio onaj strašni tsunami, ravnatelj našega Karitasa otišao je na pogođena mjesta, te su kupljene kuće i čamci za ribare kojima

je to bila konkretna pomoć u nevolji. Time smo vidjeli one kojima je ta pomoć iznimno značila. Povratna informacija je zasigurno dobrodošla. U vrijeme kada je Međunarodni karitas pomagao nama, oni su također htjeli vidjeti komu je ta pomoć došla. Stoga je neizmjenno važno reći hvala za sve dobiveno, također obavijestiti one koji su pružili pomoć, da i oni znaju kome su pomogli i na koji način se ta pomoć iskoristila.

Zv.: Poznato je da ste vi rođak blaženoga kardinala Alojzija Stepinca. U našoj javnosti poprilično je poznat. Ali što je ono što biste Vi istaknuli kao najmarkantnije u njegovom životu?

□ Počeo bih zapravo od toga da je on bio običan čovjek. Često puta svece znamo uzdići daleko iznad zemlje i onda nam više ne služe kao neki primjer, a on je čovjek koji je hodao po zemlji. Evo, ja sada zamišljam kako bi se on sada radovao Dužijanci. U mladosti je bio poljoprivrednik i planirao se u budućnosti time baviti. Njegov otac imao je konje i mladi Alojzije navikao je s njima raditi. Kasnije, kada je bio u kućnom pritvoru u Krašiću, susretao bi

seljake koji su vozili zaprežna kola koja su vukli volovi ili konji, a posebno su ga veselili konji. Znao je često razgovarati sa seljacima koliko ti konji vrijede, što sve mogu raditi, i često se tada prisjećao svoje mladosti. Uopće, na njega gledam kao čovjeka koji je znao hodati ovom zemljom, koji je volio susrete s ljudima, znao je sa svakim razgovarati, i s odraslima i s djecom, općenito o svim temama koje su mučile ondašnje ljude. Jednom prilikom je rekao da ako ne bi bio svećenik, bavio bi se poljoprivredom. Krenuo je studirati agronomiju, ali je Bog s njim imao neke druge planove.

Zv.: Blaženi Alojzije je imao tu karizmu razumijevanja i djece i starijih ljudi. U današnjem svijetu interneta i komunikacije kako se jedan svećenik može najbolje suživjeti sa svojim vjernicima? Da li nas možda ta era tehnologije pomalo otuđuje?

□ Iznimno je važan kontakt s ljudima na bilo koji način. No, zna se dogoditi da s nekim iz Amerike kontaktiramo preko interneta a prvog susjeda, koji je vrata do nas, ne poznamo. To je, rekao bih, greška u koracima. Bilo bi dobro

Intervju

da i naši svećenici budu pristupačni svojim župljanima. Tužno je ako je svećenik dostupan na župi samo u ono radno vrijeme koje je naznačeno na vratima župnog ureda. On prvenstveno treba biti taj koji će učiniti prvi korak. Isus je rekao „idite!“, nije rekao „čekajte!“. Nije rekao „napravite si ured i čekajte!“. Rekao je „idite!“. Isus je išao i susretao se s ljudima i to je nešto što i danas može biti model svećenicima. Susretati djecu, mlade, bolesne, pa čak i one koji su nevjernici ili nisu dio župne zajednice. I njima smo poslani. Nekad je potrebno ostaviti onih 99 ovaca i ići za onom jednom. Svakako treba naći način pristupa svakom čovjeku. To je bitno u pastoralnom djelovanju svakoga svećenika. Ne samo blaženi Alojzije, evo i pokojni kardinal Kuharić bio je doista jednostavan i pristupačan čovjek koji je mogao sa svakim čovjekom komunicirati. U pravo se u toj jednostavnosti krije i svetost.

Zv.: Spominjete tu potragu za izgubljenom ovcom. Mnogi ljudi se traže. Tome doskače ogromna ponuda različitih instant religija, New agea i drugih pokreta. Možda je ta jednostavnost i pristupačnost jedan od odgovora na zv vremena. Na koje još načine možemo odgovoriti na ovaj fenomen današnjice?

□ Ljudi oduvijek traže, traže mjesto u društvu, u Crkvi, i imaju često zahtjeva na koje ne dobivaju odgovor. Ponekad se kaže da Crkva daje odgovore na pitanja koja više nitko ne postavlja. Možemo li mi danas ponuditi odgovor čovjeku koji nešto traži? Sigurno je da su novi pokreti odgovor na to ljudsko traženje. No, kako papa Benedikt često spominje, u vremenu sveopćeg relativizma danas si svatko bira ono što mu paše, pa tako i u duhovnosti. Kršćanska duhovnost je doista specifična i potrebno ju je upoznati i ljude u nju uvoditi. Mi se uglavnom baziramo na malu djecu, prvopričesnike i krizmanike, međutim nismo još dovoljno posvećeni obiteljima, napose mladim obiteljima, a to je goruće pitanje i Crkve i društva.

Naša formacija kao svećenika nije dovršena ređenjem. Ona traje neprestano. Stoji dakle potreba permanentnog obrazovanja, ali ne u smislu nagomilavanja znanja, već da se i mi naučimo prilagođavati potrebama vremena i mjesta u kojem živimo, ljudima kojima smo poslani. Najgore mi je kad neki svećenik dođe na župu pa mi kaže da ne zna što bi tamo radio. Napose ako tamo ima pretežito starijih ljudi. Ali je i tim starim ljudima potreban razgovor, susret, pažnja. Da ih ima samo deset, petnaest, pa ni onda ne može reći da nema što raditi.

Zv.: Snalazi li se po Vašem mišljenju, Crkva dobro u svijetu medija i komunikacija?

□ Svjesni smo da Crkva mora živjeti u svijetu medija. Pitanje je samo kako ostati u nekim okvirima da se previše ne okupiramo time. Koliko može jedan svećenik, konkretno biskup, posvetiti vremena sredstvima društvenog priopćavanja, posebno internetu? Svakako da bi bilo jako dobro kada bi svaka župa imala svoj e-mail ili web stranicu i na taj način komunicirati među sobom i sa svijetom. Ja se osobno koristim ovim mogućnostima u onolikoj mjeri koliko je to meni potrebno. To je možda najviše pola sata dnevno. Treba dakle tražiti načine kako pozitivno djelovati u medijima i kroz medije, jer oni mogu biti sredstvo evangelizacije.

Zv.: Za kraj da se vratimo na Dužijancu. Kako očuvati taj duh Dužijance kao zahvale Bogu a da se istodobno ne izoliramo u okvire puke običajnosti, ponavljanja povijesti i naglašavanja samo onog izvanjskog?

□ Na Dužijanci su uvijek novi ljudi, uvijek dolazi nova mladost, koja to promatra i doživljava na svoj način, ali vjerujem kao nešto važno i značajno. Uvijek se iz te bogate povijesti može izvući nešto što i danas može biti vrijednost koja ne zastarijeva. Dakako, uvijek su potrebne neke preinake ili prilagođavanja radi posadašnjega. Veliku ulogu mogu odigrati i mediji koji ovaj događaj mogu proširiti i komunicirati drugima koji možda ne mogu biti prisutni. Vjerujem da kad bi se Dužijanac prenosila preko malih ekrana ili interneta da bi mnogi diljem Hrvatske i svijeta, napose oni čiji su korijeni odavde, bili cijeli dan pred televizorom jer bi ih to na nešto podsjećalo. Na taj način vrijednosti koje proizlaze iz ovoga slavlja mogle bi biti obogaćenje za mnoge.

Zv.: Varaždinska biskupija redovito prima Zvonik. Što biste poručili našim čitateljima?

□ Vidim da je list kvalitetan i raznovrstan. Nudi informacije iz vaše Biskupije i svijeta. Prelistavajući ga, zaustavim se na ponekim kvalitetnim člancima koje pročitam. Vjernicima vaše biskupije nije dosta samo prelistati *Zvonik* već se nadam da se dulje zadrže nad njegovim sadržajem. Sviđaju mi se meditacije i razmišljanja i to doista može svakom poslužiti kao hrana za vjerski život.

Zv.: Preuzvišeni gospodine, zahvaljujemo Vam na ovom razgovoru i nadamo se budućim susretima s Vama u našoj sredini.

Proštenje na lemeškoj Kalvariji

Na lemeškoj Kalvariji proslavljeno je 12. kolovoza treće proštenje u kapeli Gospe posrednice milosti. Naime, kapela je nekoliko godina bila zapuštena i nekorisćena, da bi prije tri godine ponovno počela okupljati puk.

Slavlje proštenja započelo je molitvom krunice na mađarskom jeziku kao uvod i priprema za svetu misu koja je potom uslijedila. Prije svete mise upričena je svečana procesija ispred crkve koja je pošla putem kalvarije. Misno slavlje predslavio je župnik iz Odžaka i Apatina vlč. **Jakob Pfeifer** u zajedništvu sa svećenicima **Árpádom Pásztorom** iz Telečke, **Gáborom Pata** iz Bácsbokoda u Mađarskoj, **Gáborom Drobinom** iz Sombora te mjesnim župnikom **Antalom Egedijem**. Nakon mise uslijedila je molitva krunice na hrvatskom jeziku. Po običaju, **Željko Zelić** je prije podjele blagoslova u kratkom obraćanju zajednici podnio izvješće o radovima na kapeli u proteklih godinu dana, zahvalivši svima koji su donirali sred-

stva za sanaciju i održavanje kapele. Pri tom je najavio tri velika projekta od kojih se jedan treba realizirati do 8. rujna, a drugi odmah nakon njega ili početkom naredne godine, kada će se realizirati i posljednji. Naime, on je pokrenuo akciju restauracije i obnove kapele, a ubrzo mu se priključio bračni par

Pétera i Ágnes Klinovszki. Ovom prilikom proslavljeno je 100 godina kako je župnik Baltazar Bolto Agatić došao u Lemeš (1912.) i jedini od 94 svećenika koliko ih se izmijenjalo u Lemešu ostavio neizbrisiv trag o svome postojanju i djelovanju u selu. Godine 1924. je započeo, a 1928. god. dovršio izgradnju sada postojeće kapele pa je Péter Klinovszki uz prigodni govor otkrio spomen ploču, dar kamenoresca **Istvána Koberszskog** i obitelji iz Čonoplje. Kako je župna zajednica mješovitá i misno slavlje slavi se dvojezično (hrvatski i mađarski), tekst na ploči u stilu blagoslova i poruke Agatića pisan je latinskim jezikom. „*Et hoc oro, ut caritas vestra, magis ac magis abundet, in scientia et omni sensu*“ (Ph. 1,9) stoji na ploči kako bi svi budući naraštaji i hodočasnici spoznali veličinu Bolte Agatića. U prijevodu: „*I molim za ovo,*

da ljubav vaša sve više i više raste u spoznanju i potpunom pronicanju“.

Lucia Tošaki, Željko Zelić

Zavjetni dan u Lemešu

Na spomendan sv. Roka, 16. kolovoza, u Lemešu je proslavljen zavjetni dan. U 10 sati u mjesnoj crkvi rođenja Blažene Djevice Marije svetu misu u čast ovoga sveca predslavio je mjesni župnik Antal Egedi.

Naši stari su se zavjetovali da će štovati ovaj dan jer im je sv. Rok uslišao molitve i spasio ih od kuge. Danas je ova bolest iskorijenjena ali Lemešani i dalje štiju svog sveca moleći za svoje potrebe. Danas haraju bolesti modernog doba a najaktualnija je bijela kuga. U selu je sve manje djece a sve više staračkih obitelji. Na kraju misnoga slavlja župnik je zajedno sa župljanima molio kod kipa ovoga sveca.

Lucia Knezi

Doživotni zavjeti u Franjevačkom svjetovnom redu

U samostanskoj crkvi sv. Mihaela u Subotici, 24. lipnja na svečanoj sv. misi u 9 sati pristupili su Franjevačkom svjetovnom redu položivši doživotne zavjete brat Zoran Crvenković i brat Ivan Riman.

Zavjetovanju je prethodilo šestomjesečno vrijeme postulature kao i godina novicijata kako nalažu Generalne konstitucije Franjevačkog svjetovnog reda. Kroz vrijeme pripreme održavani su susreti pod vodstvom odgovorne za formaciju sestre Jadranke, na kojima se odvijala pouka za novake s temama koje su predviđene za ovo pripravno vrijeme. Kandidati su upoznati s Pravilom franjevačkog svjetovnog reda, načinom života franjevaca svjetovnjaka kao i životom u franjevačkoj zajednici. Osim zadanih tema, na ovim susretima su obrađivane i druge franjevačke teme uz nazočnost duhovnog asistenta OFS-a fra Marijana Kovačevića. Čestitamo našim novozavjetovanim članovima i želimo im blagoslovljen hod Franjinim stopama. /Jadranka Lj./

Proslava Velike Gospe u Plavni

Kao što je već uobičajeno, skladbom Zdravo Marijo za Plavnu, započeo je ovogodišnji susret Pod zaštitu Tvoju posvećen blagdanu Velike Gospe, koji je HKUPD „Matoš“ organizirao 15. kolovoza, četvrti put zaredom u Vatrogasnom domu u Plavni.

Bogoslovi u akciji

Od 13. do 17. kolovoza bogoslovi Subotičke biskupije boravili su u Bogosloviji Augustinianum u Subotici. Oni su se, došavši iz različitih mjesta Bačke, okupili u središtu svoje biskupije kako bi sudjelovali u radnom tjednu.

Susret se već tradicionalno održava svakoga ljeta kako bi bogoslovi i svojim fizičkim radom mogli doprinijeti biskupiji. Radni tjedan je u isto vrijeme i prigoda za bolje međusobno upoznavanje bogoslova koji danas studiraju na različitim mjestima. Pojedini mladići primaju svoju svećeničku formaciju u Đakovu u Hrvatskoj, dok se ostali nalaze u bogoslovijama u Segedinu i Budimpešti u Mađarskoj. Međusobno zbližavanje bogoslova zasigurno može pridonijeti kasnijoj boljoj suradnji kolega u svećeništvu te kvalitetnijem radu na području cijele Biskupije.

Prema odluci tajnika Subotičke biskupije, **preč. mr. Mirka Štefkovića**, koji je predvodio radove i pobrinuo se da bogoslovi imaju sve što je potrebno za rad, ove godine glavna zadaća bila je sređivanje knjiga u biskupijskoj knjižnici i rad u arhivu biskupije. Posao u „podrumu“ Augustinianuma bio je vrlo dinamičan te je u radosnoj atmosferi mladića ovogodišnji radni tjedan brzo prošao, a posao uspješno priveden kraju. Svaki radni dan sadržavao je dva razdoblja predviđena za rad. Bogoslovi su radili prijepodne, nakon čega je slijedio ručak, te bi nakon odmora uslijedilo još par sati napora. Nakon toga su slavili svetu misu u biskupskoj kapeli s različitim predvoditeljima. Na kraju radnog dana, bogoslovi su imali vremena za druženje i šetnju gradom. Na svetkovinu Velike Gospe, „radnici“ su imali slobodni dan te su pošli na različite župe na misna slavlja a poslijepodne su svi zajedno uživali na Paliću.

Posljednjeg dana radnog tjedna svi bogoslovi su imali priliku za osobni razgovor sa svojim biskupom **Ivanom Pénzesom** nakon čega su se razišli do sljedećeg susreta na doga-

đanjima i slavljinama u biskupiji ili pak do idućeg radnog tjedna. Do tada će najstariji po bogoslovskom stažu, uz Božju pomoć, postati đakoni i svećenici, a također, Božjom milošću, očekuju se i neki novi mladići koji će se odazvati duhovnom pozivu i priključiti veseloj skupini bogoslova kako bi svi zajedno jednoga dana postali „svećenici u akciji“.

Zvonimir Pelajić

Tomislav Bašić

Početak obilježavanja 200. obljetnice župne crkve

Proslava sv. Jakova u Plavni

Svetkovina sv. Jakova proslavljena je u istoimenoj župnoj crkvi u Plavni, 25. srpnja. Svečanu svetu misu proštenja predslavio je podunavski arhiepiskop Jakob Pfeifer, župnik u Odžacima i Apatinu, u zajedništvu sa svećenicima Bačkog dekanata, predstojnikom franjevačkog samostana u Baču te domaćim župnikom vlč. Josipom Štefkovićem. Svetoj misi nazočio je i mjesni paroh o. Goran Artukov, ovoga puta u pratnji svoga sina, također budućega svećenika.

Na početku misnoga slavlja vlč. Josip je pozdravivši okupljene župljane i goste iz drugih župa, najavio da ovim događajem započinje proslava 200. obljetnice današnje župne crkve u Plavni, koja je građena od 1809. do 1813. godine. Prije ove crkve u uporabi je bila crkva izgrađena od pletena pruca još 1721. posvećena također sv. Jakovu Starijemu. Župnik je tom prigodom predstavio svećenicima i vjernicima pronađene stare slike koje potječu iz spomenute stare crkve, a koje su sada restaurirane i izgledaju kao nove. Osobitu pozornost nazočnih privukla je obnovljena slika na kojoj je prikazan sv. Jakov, zaštitnik Plavne. Oni koji dulje vremena nisu bili u ovoj

crkvi ugodno su se iznenadili jer je ona sada gotovo potpuno oslikana i oličena. Naddekan Jakob Pfeifer u propovijedi je među ostalim govorio i o današnjim društvenim problemima te je naveo da je sv. Jakov stekao ministarsko mjesto, ali ne ovdje na zemlji, nego na nebu. *Njegov govor bio je vrlo poticajan jer je brojnim primjerima ukazao kako se pravi vjernici trebaju ponašati, a u čemu im kao uzor uvijek može poslužiti život sv. Jakova*, rekao je vlč. Pfeifer. Pri tome je istaknuo da na tom putu moramo proći kroz mnoge nevolje, bez kojih se ne može stići u Božje kraljevstvo. U svom govoru arhiepiskop je poručio vjernicima da bez Boga čovjek ništa ne vrijedi i da se ne trebaju bojati javno svjedočiti svoju vjeru, a objasnio je, da vladati, ustvari, znači služiti, te ako hoćemo biti veći, to više moramo svima i služiti. *Budimo strpljivi u svom duhovnom razvoju, dopustimo da nas sv. Jakov oduševi, a prije svega zapitajmo se: koliko ja srećem Isusa u svom svakodnevnom životu?*, rekao je arhiepiskop Pfeifer. Tijekom svete mise skladno je pjevao zbor HKUPD-a „Matoš“. Ovo je bio početak proslave 200. obljetnice crkve u Plavni koja će se završiti kroz godinu dana, a sve to vrijeme bit će upriličena prigodna predavanja, izložbe, koncerti, eventualno izdanje prigodne knjige ili monografije i druga događanja.

Zvonimir Pelajić

Dan obitelji na Bunariću

U Marijinom svetištu Bunarić kraj Subotice u subotu 18. kolovoza proslavljen je Dan obitelji Subotičke biskupije za vjernike Hrvate. Istoga dana svoj susret obitelji imali su i vjernici Mađari u Adi.

Susret na Bunariću održan je pod geslom: Obitelj – zajednica vjere. Program je počeo svetom misom koju je predslavio subotički biskup **Ivan Pénzes** u zajedništvu s okupljenim svećenicima. Na početku mise u ime biskupijskog Vijeća za obitelj, okupljene je pozdravio tavankutski župnik **preč. Franjo Ivanković**. Biskup je u propovijedi govorio o potrebi ozdravljenja bračnih zajednica i vrijednosti ljudskog života od njegovog prirodnog začeca sve do prirodne smrti. Okupljene obitelji potom su u podne zajednički molile kronicu uz prigodne meditacije i pjesme, koje su animirali članovi neokatekumenske zajednice naše biskupije. Treća točka programa bilo je izlaganje **mr. Jelene Mlinko** o temi odgoja u vjeri djece i mladih i **vlč. dr. Ivica Ivankovića Radaka** na temu odgoja i rasta odraslih u vjeri. Poslije predavanja slijedila je plodna rasprava i razmjena životnih iskustava okupljenih bračnih parova. Na koncu je zaključeno da se ovakav susret održava svake godine u ovom svetištu treće subote u mjesecu kolovozu.

Franjo Ivanković

Obnova krova na crkvi u Kaću

Vjernici vikarije u Kaću 22. srpnja svečanom svetom misom zahvalnicom dali su hvalu i slavu Bogu jer su završili obnovu krova i fasade na njihovoj bogomolji. Pod duhovnim vodstvom svoga župnika vlč. Erharda Roberta pristupili su obnovi krova radosna srca te spremnih i spretnih ruku.

Donatori su bili organizacija Vitezova sv. Jurja iz Njemačke te brojni pojedinci iz kačke zajednice, kako pravoslavni tako i katolici. Hvalevrijedno je napomenuti da su svi radovi izvršeni bez naplate, dragovoljno tj. djelo su samih vjernika koji su svoje znanje i vrijeme darovali za svoju malu katoličku zajednicu. Svoj doprinos u radu na krovu dao je osobno i sam župnik Robert ali i mnogi pojedinci koju su to učinili materijalom, radom ili hranom za radnike. Na taj način pokazali su da mala zajednica, udružena oko Crkve Isusove, može zajedničkim naporima puno učiniti ako se slože i žele sebe ugraditi u

ono što će ostati za buduće naraštaje. Neka Gospodin nagradi dobročinitelje i neka ovo djelo bude poticajni primjer da se udruženim snagama može puno toga učiniti za narod i Crkvu. /M. V./

Župljani župa Isusa Radnika i Svete Marije na Bunariću

Župljani dviju subotičkih župa, Isusa Radnika i Svete Marije, hodočastili su 4. kolovoza na Bunarić, obilježavajući na taj način pastoralni dan pod nazivom „Dan naših župa“.

Duhovni dan je započeo svetom misom koju je predslavio upravitelj Svetišta mons. Slavko Večerin zajedno sa župnikom crkve sv. Marije vlč. Károlyem Szungyijem i župnikom Isusa Radnika, vlč. Józsefom Szakályem. Na svetoj misi je bio i stalni đakon župe sv. Marije, dr. Lóránt Magyar. Na dvojezičnoj svetoj misi propovjedao je vlč. Szungyi koji je potaknuo vjernike da uvijek budu dosljedni sebi i svojim obećanjima, osobito prema Bogu. *I mi imamo svoje mišljenje, svoju riječ za koju često kažemo da je nikad nećemo pogaziti. Kažemo da ćemo uvijek biti iskreni, pošteni, pravedni i ne znam kakvi sve još. Dobri i sveti. I onda se suočimo s nerazumijevanjem okoline; susretnemo ljude koji drugačije žive; radimo s ljudima koji od nas traže nešto što se kosi s našim uvjerenjem. A mi popustimo. Kažemo da to nije tako velik propust ili problem. Opravdamo se da svi tako rade, pa zašto ne bismo i mi. Uvjerimo sami sebe, i svoju savjest da je to opravdano što činimo i da nikako drugačije ne bismo mogli nešto napraviti. I pogazimo sva svoja uvjerenja. Uništimo sve*

što smo stvarali tijekom svojeg odrastanja, svoje ideale... Poput Heroda, nemamo hrabrosti ostati jaki i čvrsti; nemamo hrabrosti ustrajati u dobru, u svetosti; bojimo se kako će nas drugi gledati i da ne bismo izgubili ono što smo do sada stekli. Biti s Isusom, znači biti hrabar i čvrst u svojoj vjeri, u svojem životu. Biti s Isusom, znači uvijek tražiti ono dobro i ustrajati u njemu – unatoč svemu drugom što nam se nudi. Nije lako, ali pokušajmo. S Gospodinom ćemo uspjeti! Neka nas u tome prati zagovor Majke Božje, zaključio je propovjednik. Nakon misnoga slavlja, dr. Magyar je nazočnima prikazao poučan film o tomu da Bog i danas pravi velika čuda na zajedničku molitvu vjernika. Uslijedilo je potom druženje i osvježanje. Na kraju bogatog duhovnog dana vjernici su pod vodstvom vlč. Szakálya održali polusatno klanjanje.

s. M. Hermina Kovács

Proštenje u župi sv. Roka u Subotici

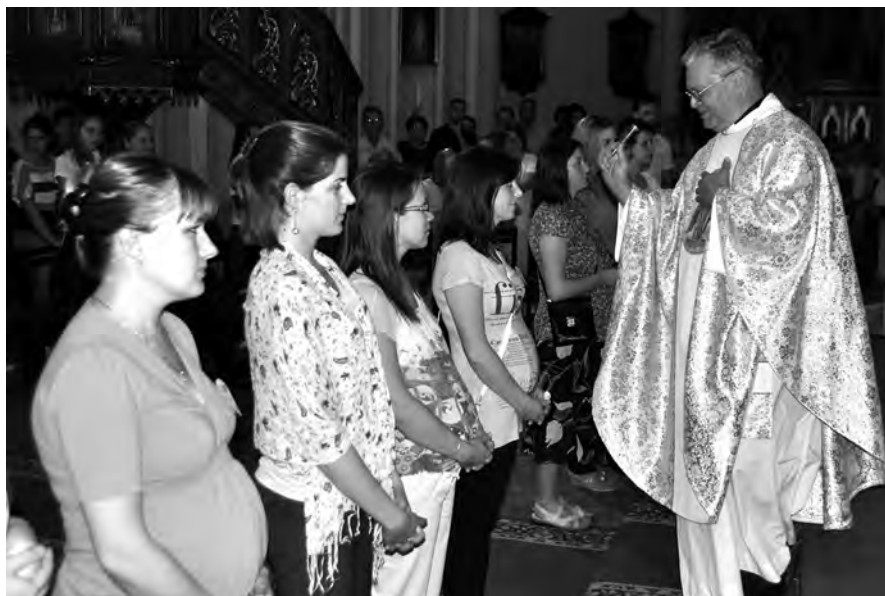
Svečanu sv. misu proštenja, na blagdan sv. Roka, zaštitnika istoimene subotičke župe, predvodio je 16. kolovoza palički župnik preč. Josip Leist, s kojim je koncelebriralo više svećenika okolnih župa.

Tradicionalno proštenje okupilo je i vjernike drugih župa, tako je ovaj zaštitnik, nekada od kuge, sada zaštitnik svih onih koji vole život, napose nerođenih beba. Naime, više godina na ovaj blagdan pozivaju se bračni parovi koji očekuju dijete i na kraju mise trudnice dobivaju blagoslov. I ove je godine misi prethodilo cjelodnevno klanjanje kao zadovoljština za grijeh pobačaja i kao vapaj za zaštitu svih nerođenih.

Župnik mr. Andrija Anišić zahvalio je paličkom župniku preč. Josipu Leistu na propovijedi kojom je vjernike podsjetio na omiljenog sveca sv. Roku, te mu je u ime župne zajednice čestitao na četrdeset godina svećeništva, od čega je jedan dio proveo kao kapelan upravo u župi sv. Roka. Za uspomenu mu je darovana slika u tehnici slame.

Slavlje proštenja nastavljeno je u vedrom zajedništvu u dvorištu župe gdje su župljani za sve vjernike pripremili kuhani kukuruz i palačinke. /Zv/

Mnoštvo događanja u Irigu

U subotu 21. srpnja na vječni počinak ispratili smo **Mandu Peko** (77). Šesnaestu nedjelju kroz godinu, 22. srpnja slavili smo u Irigu i filijalama, uz župnikovu poruku da *svi zakoni i propisi po Božjoj volji imaju služiti slobodi i sreći čovjeka, koji je najveća Božja ljubav. Ali nema ni vjerničkog života bez ozbiljne i sabrane molitve, bez povlačenja u tišinu*, rekao je župnik **Blaž Zmaić**. Na spomendan sv. Ane, 26. srpnja, župnik je suslavio na svetoj misi u svom rodnom selu Stari Perkovci (RH), a 28. srpnja smo se u lijepom broju opet okupili u Irigu na svetoj misi za pok. **Mandu i Ivana Peko**. Sedamnaestu nedjelju kroz godinu 29. srpnja smo posebno slavili na filijali u Vrdniku (za pokojne iz obitelji **Kordić i Vukić**). Dan uoči Velikih Tekija, 4. kolovoza, župnik je bio na raspolaganju za svetu ispovijed da bi potom suslavio na svetoj misi koju je predslavio beogradski nadbiskup **mons. Stanislav Hočevar** zajedno sa srijemskim biskupom **mons. Đurom Gašparovićem** i svećenicima. U osamnaestu nedjelju kroz godinu, 5. kolovoza, slavljene su svete mise u našoj župi i filijalama, posebno u Šatrinčima na svetoj misi za pok. **Anušku Birinji**. Župnik je u Srpskoj čitaonici 9. kolovoza nazočio predstavljanju knjige „Artemije tvrdi...“ autorice **Ljiljane Živković**. Tom prilikom uručio joj je svoju knjigu „Župa Irig“. U okviru Srijem-folkfesta župnik je dvije večeri u Vrdniku i Irigu nazočio nastupima folklornih skupina iz raznih zemalja. Dana 10. kolovoza župnik je proslavio godišnjicu svoje mlade mise, a 11. kolovoza nazočio je zemaljskom ispraćaju **Slavka Mirkovića** (71), uz pravoslavnog svećenika **Branislava** iz Rume. Sveta misa za **Nadu Divjak** i **Karla Farkaša** služena je 12. kolovoza u Vrdniku. U predvečerje Velike Gospe slavimo misu u Irigu za pokojne iz obitelji **Horvat**. Na sam dan Uznesenja BDM, 15. kolovoza, slavimo u župi i na filijali Vrdnik (misa za pok. obitelj **Stipetić**), a istoga dana navečer župnik je suslavio na svečanoj misi u Zemunu. U petak, 17. kolovoza, pokopana je u Rumi Irižanka **Ofelija Bardić** (94) a navečer je služena sveta misa u Irigu. U subotu 18. kolovoza u Irigu su se vjenčali **Tomislav Varga** i **Tamara Urban**. Večer ovoga dana završismo svetom misom za pokojnog **Slavka Mirkovića**. Dvadesetu nedjelju kroz godinu, 19. kolovoza, slavili smo svetu misu u župi, a sutradan je u Šatrinčima proslavljen crkveni god. /f. f./

Proslava Velike Gospe u Srijemskim Karlovcima

Na svetkovinu Uznesenja Marijina župnik **Ivan Rajković** poslije podne je slavio euharistiju s vjernicima okupljenim u Kapeli Gospe od Mira u Srijemskim Karlovcima.

Govoreći u homiliji o svetkovini župnik **Ivan Rajković** je podsjetio: *Ovo što danas svetkujemo je izvanredna povlastica koju Blažena Djevica Marija ima, jer nitko nije bio tako sjedinjen s Kristom s kojim je dijelila spasiteljsku muku. Na koncu izlaganja Rajković je poručio: Zato danas molimo našu Gospu koja je bila prethodnica kod svog sina i Gospodina za snagu i jakost, prihvatimo odricanje uvjereni da smo kao i ona usmjereni prema uskrsnuću.*

Tomislav Mađarević

Proslava Svetog Roka u Petrovaradinu

Euharistijskim slavljem koje je predslavio mladomisnik vlč. **Željko Štimac** 16. kolovoza proslavljen je crkveni god Svetog Roka u župi Petrovaradin 3. U koncelebraciji su sudjelovali dvanaestorica svećenika Srijemske biskupije i jedan svećenik Subotičke biskupije.

Okupljenim vjernicima prigodnu homiliju održao je predvoditelj slavlja Štimac koji je prikazao svetoga Roka kao veliki uzor vjere. Na koncu homilije predvoditelj je poručio: *Isus nam govori da smo mi sol zemlje i da ne smijemo dozvoliti da ta sol obljetavi. To pitanje nama Isus postavlja, da li se po nama može vidjeti da smo uistinu Kristovi, da li uistinu živimo za Krista, da li Krist može biti ponosan na nas. Primjerom života svetog Roka Bog nas voli jer onoga koga je stvorio Bog mu iznova pruža spasenje koje dolazi po ljudima.* Na kraju mise župnik domaćin **Marko Loš** uputio je riječi pozdrava prisutnim svećenicima i zahvalio svima koji su pomogli u organizaciji i izvedbi ove proslave svetkovine svetog Roka. /Tomislav Mađarević/

Proslava Velikih Tekija

Hodočašće na „Velike Tekije“ u svetištu Gospe Tekijske u Petrovaradinu proslavljeno je i ove godine na blagdan Snježne Gospe 5. kolovoza. Slavlje je za vjernike hodočasnike iz svih župa Srijemske biskupije, kao i iz Beogradske nadbiskupije, Subotičke i Zrenjaninske biskupije, Apostolskog egzarhata za vjernike bizantskog obreda u Srbiji i Crnoj Gori te iz Hrvatske i drugih zemalja započelo 4. kolovoza. Hodočasnici su pristupali sakramentu ispovijedi na hrvatskom, mađarskom i staroslavenskom jeziku.

Večernju pontifikalnu misu predslavio je beogradski nadbiskup **mons. Stanislav Hočevar**

u koncelebraciji sa srijemskim biskupom **mons. Đurom Gašparovićem** i **mons. Eduardom Španovićem**, generalnim vikarom Srijemske biskupije. Sudionike slavlja pozdravio je upravitelj Svetišta vlč. **Stjepan Barišić**. Prigodnu homiliju održao je nadbiskup Hočevar pozivajući okupljene vjernike da primaju tijelo Kristovo na nedjeljnim misama da s molitvom Trojedinom Bogu možemo zračiti Božju slavu, da uvi-

jek mislimo i govorimo dobro jedni o drugima. Večernje slavlje završilo je tradicionalnom procesijom sa svijećama i slikom Bogorodice s djetetom Isusom u naručju. Na blagdan Snježne Gospe 5. kolovoza, pontifikalno misno slavlje na mađarskom jeziku predvodio je zrenjaninski biskup **mons. Ladislav Német**, a na hrvatskom srijemski biskup **mons. Đuro Gašparović**. Misu su suslavili svećenici Srijemske biskupije. U homiliji zrenjaninski biskup Német je rekao: *Ovo tlo svetišta*

Majke Božje Tekijske je posvećeno za nas katolike kršćane i ne samo za nas nego za sve stanovnike ovih krajeva ovdje. Povijest nije samo pitanje snage sile i oružja, nego borbe dobrote protiv zla. Kada se borimo za dobre vrijednosti, za kršćanske vrijednosti koje su važne i danas, onda i danas trebamo Božju pomoć. U toj situaciji Blažena Djeвица Marija ja najbolja zagovornica, rekao je biskup. Pokušajmo

*i težimo da bude mir u nama i oko nas. Neka Blažena Djeвица Marija zagovara nas i one koji su odgovorni za društvo da taj mir gradimo na kršćanskim vrijednostima koje smo dobili na krštenju, zaključio je biskup. Hodočasničko slavlje „Velikih Tekija“ zaključeno je večernjom misom u Svetištu Gospe Tekijske koju je predvodio preč. **Stjepan Klaić**, župnik u Inđiji. /**Tomislav Mađarević**/*

Male Tekije u Petrovaradinu

U svetištu Gospe Snježne na Tekijama u Petrovaradinu na blagdan svetog Jakova, apostola i spomendan svetih Joakima i Ane proslavljene su **Male Tekije**. Tradicionalno tih dana se svake godine hodočasti u ovo biskupijsko svetište Srijemske biskupije te euharistijskim slavljinama, procesijom i prigodnim programom časti se Gospa Tekijska.

Uz sudjelovanje mnogobrojnih vjernika hodočasnika iz župa petrovaradinskog dekanata i drugih župa Srijemske biskupije započela je proslava u srijedu 25. srpnja večernjom misom koju je predslavio vlč. **Željko Štimac**, mladomisnik iz Srijemske Mitrovice, u zajedništvu sa svećenicima Srijemske biskupije i svećenicima iz Novog Sada. Slavlje je završilo tradicionalnom procesijom sa svijećama i slikom Majke Božje Tekijske kroz prostor križnoga puta uz svetište. Nakon procesije u crkvi je upriličeno klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom. Na sam dan proslave u četvrtak, 26. srpnja, u crkvi Gospe Snježne slavljen je svečana sveta misa koju je predslavio vlč. **Željko Štimac** u koncelebraciji sa svećenicima Srijemske i Subotičke biskupije. U homiliji vlč. **Željko Štimac** se osvrnuo na slavljenike, svete Joakima i Anu čiju je ljubav, poniznost i strpljivost Bog nagradio. Proslava Malih Tekija završila je večernjim misnim slavljem koje je predvodio vlč. **Štimac**. /**Tomislav Mađarević**/

Nove službe i dekreti u Srijemskoj biskupiji

Srijemski biskup, **mons. Đuro Gašparović**, izdao je dekrete o razrješenjima i imenovanjima svećenika u Srijemskoj biskupiji. Svećenici su razriješeni dosadašnjih službi danom 17. kolovoza 2012., a nove službe preuzimaju 18. kolovoza 2012. godine.

Župnici i župni upravitelji: vlč. **Ivan Rajković** razriješen je službe župnika župe Presveto Trojstvo u Srijemskim Karlovcima. **Vlč. Stjepan Barišić**, imenovan je župnim upraviteljem župe Presveto Trojstvo u Srijemskim Karlovcima. **Vlč. Željko Tovilo** razriješen je službe župnog upravitelja župe Sveti Juraj, mučenik u Golubincima. **Vlč. Vjekoslav Lulić** primljen je u Srijemsku biskupiju gdje nastavlja pastoralno djelovanje i imenovan je župnikom župe Sveti Juraj, mučenik u Golubincima. **Mons. Eduard Španović** razriješen je službe župnog upravitelja župe Sveta Ana, majka Blažene Djevice Marije u Lačarku. **Vlč. Mario Paradžik** razriješen je službe župnog vikara župe Sveti Dimitrije, đakon i mučenik u Srijemskoj Mitrovici i imenovan župnikom župe Sveta Ana, majka Blažene Djevice Marije u Lačarku. **Župni vikari:** **Vlč. Željko Štimac**, mladomisnik, imenovan je župnim vikarom župe Uzvišenje svetog Križa u Petrovaradinu. **2. Ostale službe:** vlč. **Mario Paradžik** imenovan je pomoćnikom u pastoralnom radu u župi Sveti Dimitrije, đakon i mučenik, u Srijemskoj Mitrovici. vlč. **Ivan Rajković**, razriješen je službe bilježnika (tajnika) biskupijske kurije i poslan u Rim na poslijediplomski studij kanonskoga prava. **Vlč. Dušan Milekić** razriješen je službe pomoćnika u pastoralnom radu u župi Uznesenje Blažene Djevice Marije u Zemunu.

Hodočašće Zemunaca Gospa Tekijskoj

Dan uoči blagdana Snježne Gospe, 4. kolovoza, a na inicijativu zemunskog dekana vlč. Jozе Duspаre, njegovi župljani su u ranim popodnevним satima krenuli na hodočašće u poznato svetište i proštenište Majke Božje Tekijske.

Četrdesetak hodočasnika iz Zemuna, nakon dolaska na Tekije uputilo se ka križnom putu čije postaje formiraju polukrug oko same crkve. U skrušenoj molitvi pričekali su početak svečanog euharistijskog slavlja koje je potom predslavio beogradski nadbiskup **Stanislav Hočevar** u koncelebraciji s biskupom srijemskim **Đurom Gašparevićem** i brojnim svećenicima. U homiliji, mons. Hočevar poručio je okupljenim hodočasniciма koliko je važno u današnje vrijeme preispitati savjest i zapitati se koliko smo spremni čuti Božji poziv da mu u potpunosti vjerujemo kao što je to učinila našа Nebeska Majka uz svu žrtvu koju bi to moglo donijeti sa sobom, a isto

tako i koliko smo spremni saslušati potrebe bližnjih i otvorenoga srca tražiti u njima samo ono što je dobro. *Da bismo živjeli na taj način, posvećen u potpunosti Božjoj providnosti koja nam je darovana sakramentom krštenja, svete potvrde i ostalim sakramentima, ne smijemo tražiti zadovoljstvo u senzacijama već u svakodnevnim blagodatima u vidu pozitivnog stava prema dragocjenosti života*, zaključio je nadbiskup. Nakon euharistijskog slavlja uslijedila je procesija sa svijećama.

Danijela Lukinović

Zemun: Koncert za pamćenje

Na Velikom trgu u Zemunu koji je nedavno svečano otvoren, 11. kolovoza održan je koncert pod nazivom „The European Spirit of the youth“.

Orkestar koji brojnošću i kvalitetom opravdava svoje ime „Wonderful youth orchestra“ oduševio je publiku već na samom početku koncerta. Program je obilovao poznatim skladbama W. A. Mozarta, Franza Schuberta, Johannesa Brahmsa, Bele Bartoka i Zoltána Kodálya. Mladi talentirani učenici muzičkih škola iz Srbije, Slovačke, Moldavije, Rumunjske, Italije, Bosne i Hercegovine, Estonije, Austrije, Mađarske i Češke Republike, koji su se najviše istaknuli postignutim uspjehom, s lakoćom su izvodili djela spomenutih velikana klasične glazbe pred

prepunim trgom. Svoje dvorište i prostorije tom prigodom je veoma rado ustupila i župna crkva Uznesenja Blažene Djevice Marije, odnosno župnik i dekan zemunski, vlč. **Jozo Duspаra**. Dirigent „Wonderful Youth orchestra“ bio je **Igor Corretti** koji je završio studij violine na Konzervatoriju glazbe u

Trstu, a nastavlja studij u Njemačkoj. Godine 1989. godine postaje član European String Teacher's Association. Na samom kraju programa izvedeno je čuveno djelo „Na lijepom plavom Dunavu“ uz koje su dvije talentirane mlade balerine izvele svoju točku. Pokrovitelji ovoga događaja koji je održan u okviru manifestacije BELEF 2012. pod sloganom „Festival festivala“ su

Grad Beograd, Općina Zemun, Ministarstvo prosvjete vlade Republike Srbije i JKP „Gradske pijace“.

Danijela Lukinović

Velika Gospa u Zemunu

Blagdan Uznesenja Blažene Djevice Marije, u narodu poznat kao Velika Gospa, a kome je predhodila trodnevnicа koju je započeo župnik iz Rume **Željko Tovilo** i ovog 15. kolovoza kao i prethodnih godina u Zemunu je obilježen na zaista svečan način.

Prijepodnevnu svetu misu tom prigodom predvodio je župnik iz Rume, **Željko Tovilo**, u koncelebraciji s domaćim župnikom Jozom Duspарom i Surčinskim i Novobeogradskim župnikom, **Markom Kljajićem**. Kako župa „Uznesenja Blažene Djevice Marije“ na ovaj, za nju posebno značajan, blagdan uvijek otvori svoja vrata svim ljudima dobre volje, i ovoga puta crkva je bila puna vjernika koji su došli iz susjednih župa. U svojoj homiliji velečasni Tovilo je istaknuo kako se u današnje vrijeme ljudi okreću molitvi samo u izuzetno teškim trenucima u životu ili kada su u nekoj velikoj potrebi. *To je jedan od razloga*, nastavlja on, *zbog čega postoji sve više straha od suočavanja s problemima i svakodnevnim životom. Primjer naše Nebeske Majke, koja je na neki način bila učenica svoga sina i pomno pratila sve što je on govorio i radio, trebao bi biti vodilja svima nama*, zaključio je velečasni Željko.

Popodnevno svečano euharistijsko slavlje predvodio je monsijor **Stanislav Hočevar**, nadbiskup beogradski i metropolit u koncelebraciji s još nekoliko svećenika iz zemunskog dekanata i Beograda. Crkva je ovoga puta bila zaista prepuna. U svojoj homiliji, mons. Hočevar je istaknuo da je povijest prostora na kojima se nalazi i ova zemunska župa usko povezana upravo s datumom blagdana Velike Gospe. Vjera, ufanje i nada, nastavlja on, kao nepropadljive vrijednosti koje je svojim životom svjedočila Djevica Marija, i naš su jedini put ka spasenju i u današnje vrijeme. Čovjek nikada ne može biti istinski slobodan ako se ne oslobodi prvo bremena grijehа, ističe mons. Hočevar. Beogradskom nadbiskupu domaći je župnik darovao sliku crkve „Uznesenja Blažene Djevice Marije“ u Zemunu kao uspomenu na ovaj dan.

Liturgijsko slavlje upotpunilo je pjevanje zbora „Sveta Cecilija“. Učenici muzičke škole „Kosta Manojlović“ iz Zemuna, **Danica Vujaković** učenica trećeg razredа i **Konstantin Milekić** učenik završne godine održali su potom prigodni koncert.

Danijela Lukinović

Benedikt XVI. piše encikliku o vjeri

Kardinal Bertone rekao je da Papa razmišlja objaviti novu encikliku, koje bi tema mogla biti vjera, budući da će uskoro otvoriti Godinu vjere koja će biti usredotočena na novu evangelizaciju. Benedikt XVI. dosad je objavio tri enciklike s temama ljubav, nada i socijalni nauk Crkve – „Bog je ljubav“ (2005), „U nadi spašeni“ (2007) i „Ljubav u istini“ (2009). /*IKA*/

Priopćenje SPC u povodu napisa o mogućem dolasku Pape u Srbiju

Srpska pravoslavna Crkva objavila je 14. kolovoza priopćenje vezano uz napise o mogućnosti upućivanja poziva papi Benediktu XVI. za sudjelovanje na proslavi jubileja Milanskog edikta 2013. godine.

U priopćenju, koje je potpisao episkop bački Irinej ističe se, kako Papa nikada nije ni „službeno ni neslužbeno, ni neposredno ni posredno, čak ni aluzijom uputio poruku – ili bar znak Srpskoj pravoslavnoj Crkvi da želi posjetiti Srbiju“. Stoga za Srpsku pravoslavnu Crkvu tema Papina posjeta Srbiji uopće ne postoji, pa tako i ne postoji nikakvo „protivljenje pojedinih episkopa“ nego jednoglasna odluka Svetog arhijerejskog sabora SPC da na proslavu Milanskog edikta pozove poglavare pravoslavnih Crkava i visoka izaslanstva odnosno predstavnike, ali ne i poglavare ostalih kršćanskih Crkava, pa tako i Rimokatoličke Crkve, ističe se u priopćenju. /*IKA*/

Raste opasnost od moguće nove svjetske prehrambene krize

U svijetu raste zabrinutost zbog poskupljenja prehrambenih dobara. U svrhu izbjegavanja nove prehrambene krize, nakon one na prijelazu iz 2007. u 2008. godinu, koja je potaknula pobune u brojnim zemljama, 27. kolovoza sastat će se članovi skupine G20. Tom bi prigodom mogla biti sazvana i Svjetska konferencija o krizi.

O opasnosti od moguće ponovne svjetske prehrambene krize govorio je nadbiskup Silvano Maria Tomasi, stalni promatrač Svete Stolice pri Uredu Organizacije ujedinjenih naroda u Ženevi. Ističući vrlo zabrinjavajuću statistiku, napomenuo je da se procjenjuje da zbog neodgovarajuće prehrane u svijetu ima 170 milijuna rahtične i tjelesno oslabljene djece. Ima zemalja koje trpe glad, poput primjerice Jemena, u kojemu je 10 milijuna ljudi gladno, a 260.000 djece je pothranjeno i prijeti im smrt. Spomenuo je i područje Sahela, Somaliju i Južni Sudan.

Napomenuvši potom da se u Ujedinjenim narodima govori o gotovo osam milijardi dolara potrebnih kako bi se zadovoljile sadašnje potrebe, a stiglo je manje od četiri milijarde, nadbiskup je rekao da je taj problem još više otežan zbog velike suše u SAD-u i drugim zemljama, poput Australije i Rusije, koje su proizvođači hrane. U sprečavanju izbijanja nove prehrambene krize valja voditi računa o uzrocima nedostatka hrane. Osim suše tu je i činjenica da se velikom količinom hrane, poljoprivrednih proizvoda, rabi za proizvodnju biološkoga goriva. Stoga je ovih dana ponovno otvorena rasprava o tomu kako pronaći odgovarajuću politiku koja će uskladiti potrebe okoliša te stoga smanjiti količine ugljičnih spojeva koji se ispuštaju u zrak rabljenjem nafte, i istodobno dati prednost hrani. Potrebna je, naime, mogućnost za pravedniju raspodjelu, zaključio je nadbiskup Tomasi.

/bitno.net/

Svjetski mirovni susret u Duhu Asiza u Sarajevu

Tradicionalni svjetski susret za mir Zajednica sv. Egidija ove godine organizira u suradnji s Islamskom zajednicom u Bosni i Hercegovini, Srpskom pravoslavnom Crkvom, Vrhbosanskom nadbiskupijom i Židovskom zajednicom Bosne i Hercegovine u Sarajevu od 9. do 11. rujna.

Riječ je o susretu koji Zajednica sv. Egidija organizira na tragu Duha Asiza već punih 25 godina. Stotinjak vjerskih poglavara svih vjera i konfesija te uglednici iz svijeta kulture i politike iz više od šezdeset zemalja tih će dana Sarajevo učiniti gradom mira i suživota, simbolom za Europu i za cijeli svijet. Za stabilnost i sigurnost Europe nužno je ojačati miran suživot u zemljama Jugoistočne Europe. Taj međureligijski susret s temom „Naša je budućnost živjeti zajedno“ želi pridonijeti izgradnji ozračja povjerenja i poštovanja u cijeloj regiji. Ujedno to će biti prilika podsjetiti se i na riječi koje je prije petnaest godina za povijesnog posjeta Sarajevu, 12. travnja 1997. godine, izrekao papa Ivan Pavao II. „Neka više nikada ne bude rata, neka više nikada ne bude mržnje i nesnošljivosti! To je poruka ovog stoljeća i ovog tisućljeća koji su se već približili svome svršetku...“ /*KTA*/

Zajednička poruka narodima Rusije i Poljske

Predsjednik Poljske biskupske konferencije nadbiskup Jozef Michalik i patrijarh Moskve i cijele Rusije Kiril potpisali su 17. kolovoza u Varšavi zajedničku poruku narodima Rusije i Poljske, kao poziv na oprost, pomirenje i dijalog da bi ozdravile rane prošlosti i uputili se putovima duhovne i materijalne obnove.

U poruci prevladavaju pojmovi mir i pomirenje za zbližavanje dviju Crkvi i dva naroda s istočnom i zapadnom tradicijom. Da bi se izlječile rane prošlosti, valja poduzeti put

dijaloga, a grijeh, ljudske slabosti te egoizam i politički pritisci samo nas udaljavaju te otvaraju stara neprijateljstva, čega je podijeljenost kršćanskih Crkvi očiti znak, ističe se u poruci te se dodaje da je to protivno Kristovoj želji i da je to skandal pa valja poduzeti daljnje napore na putu jedinstva.

U tom smjeru valja njegovati bratski dijalog koji vodi k pomirenju a pretpostavlja spremnost na oprastanje uvreda i podnesene nepravde. S toga se motrišta pozivaju vjernici da si međusobno pruže ruku pomirenja i oprostjenja za nepravde. Oprostiti ne znači zaboraviti i valja pamtit i žrtve prošlosti koje su dale svoj život vjerne Bogu i domovini. Oprostiti, dakle, znači odreći se osвете i mržnje da bi se izgradila budućnost mira. A poznavanje povijesti služi izravnom otkrivanju istine, ističe se u dokumentu.

Poruka se potom okreće zahtjevima sadašnjega trenutka u izgradnji društva koje je sve više prožeto ravnodušnošću i sekularizmom, no u svemu tom društvenom zauzimanju doprinos crkvi ne smije izostati i to se od njih očekuje. /IKA/

Biskupi Škvorčević i Uzinić susreli se sa srpskim patrijarhom

Požeški biskup Antun Škvorčević i dubrovački biskup Mate Uzinić boravili su u Beogradu na poziv beogradskog nadbiskupa Stanislava Hočevara i sudjelovali u programu pripreme vjernika Beogradske nadbiskupije za svetkovinu Velike Gospe i 1700. obljetnicu Konstantinova edikta o slobodi kršćana. U beogradskoj Patrijaršiji biskupe Škvorčevića i Uzinića primio je 7. kolovoza srpski patrijarh Irinej.

Biskup Škvorčević zahvalio je na pažnji koju patrijarh iskazuje dvojici hrvatskih biskupa ovim susretom, spomenuo snagu poruka koje je srpski patrijarh uputio prigodom nedavnoga posjeta Zagrebu, podsjetio na značenje susreta delegacija Katoličke Crkve na čelu s kardinalom Kuharićem i Srpske pravoslavne Crkve na čelu s patrijarhom Pavlom, tijekom nedavnoga rata, na kojima je osobno sudjelovao, spomenuo

rad mješovitih komisija dviju Crkava i vlastito iskustvo s obzirom na liječenje rana uzrokovanih nedavnim ratom, organiziranje Dana čišćenja pamćenja i spomena mučenika i program koji se toga Dana održava u Jasenovcu, bratski odnos sa slavonskim episkopom Savom te nastojanja da mu bude na pomoć u teškom stanju njegove eparhije.

Patrijarh Irinej istaknuo je kako je „teško protumačiti činjenicu da je u prošlom stoljeću na našim prostorima tako silovito progovorilo zlo među dvama narodima i da su u to bili uključeni i ljudi koji su se priznavali kršćanima i pripadnicima naših Crkava“, da je to ostavilo teške tragove i kako je jedino po susretu, razgovoru i dijalogu moguće nadvladati to stanje u kršćanskom duhu, „u svijesti da nam je isti Isus Krist, evanđelje i svete tajne“. U razgovoru su spomenute i neke poteškoće koje stoje na tom putu, ali i odlučnost da se od njega ne odustane.

Biskup Uzinić prikazao je patrijarhu nastojanja u Dubrovniku oko izgradnje povjerenja među vjernicima dviju Crkava, što ne ide lako nakon razaranja Dubrovnika u nedavnom ratu, pri čemu ima veliko značenje molba episkopa Grigorija Dubrovčanima da oprostite zlo koje im je nanoseno a jednako tako i njegova osobna molba upućena pravoslavnoj braći.

Patrijarh Irinej je u razgovoru, među ostalim spomenuo patnju izbjeglih Srba iz Hrvatske koji se nalaze u Srbiji te istaknuo važnost omogućavanja njihova povratka. Biskupi su na primjeru Hrvata prognanih iz Banje Luke i drugih krajeva upozorili na složenost tog problema i zauzeli se da se putem crkvenog djelovanja još snažnije stvara pozitivno ozračje međusobnog prihvaćanja i pomirenja koje bi pomoglo da političari većom zauzetošću omoguće ostvarenje slobodnog povratka onih koji to žele. Patrijarh Irinej predstavio je i program proslave 1700. obljetnice Konstantinova edikta o slobodi kršćana i pripreme u Nišu te je izrazio uvjerenje kako bi susret pape Benedikta XVI. s drugim patrijaršima pravoslavnih Crkava tom prigodom u Srbiji bio od velika značenja za uspostavljanje odnosa povjerenja i pomirenja među Crkvama na općoj razini, ali da u tom pogledu postoje određene poteškoće te se nada, unatoč kratko vremenu, da ih je još uvijek moguće prevladati. /IKA/

Iz tiska

„Poziv biblijskih proroka“

Knjiga sarajevskog bibličara Mate Zovkića u izdanju Kršćanske sadašnjosti

„Izazovi laičnosti – Etika, multikulturalnost, islam“

Knjiga Carla Cardija u izdanju Kršćanske sadašnjosti

„Mala povijest kršćanske duhovnosti“

Knjiga autora Christopa Benke i izdanju Kršćanske sadašnjosti

„Hagioterapijska ljekarna“

Knjiga Lele Crnek u nakladi Teovizije

26. kolovoza

Blažena Mirjam od Abellina

(* 5. siječnja 1846. + 26. kolovoza 1878.)

- U Betlehemu isprošena ● trinaesto dijete u roditelja ● trogodišnje siročić ● prvopričesnica koja je vidjela Isusa ●
- živjela u Aleksandriji ● preko volje zaručena ● htjeli su je na silu udati ● silili je da ostavi kršćansku vjeru ●
- gotovo ubijena zbog vjere ● vidjela je Božje prijestolje ● dvorila je Gospa ● kućna pomoćnica ●
- nosila je rane Isusove ● karmelićanka ● imala je viđenja ● umrla u Betlehemu ●
- zaštitnica mira na Bliskom istoku ●

Blažena Mirjam je karmelićanka, a rođena je 5. siječnja 1846. u galilejskom mjestu Abellin, u blizini Nazareta. Njezina je obitelj podrijetlom iz Damaska, a bili su katolici grčko-melkitskoga obreda. Njezini su roditelji prije nje imali dvanaestero sinova, no svi su oni umrli kao mala djeca. Zato su roditelji hodočastili u Betlehem, gdje su se molili Gospi za dijete, pa im se rodila Mirjam. Zato blaženu Mirjam neki zovu i Mirjam od Betlehema. Kasnije joj se rodio još jedan brat, a Mirjam je imala tri godine kad su joj umrli roditelji. O njoj se starao stric. Bilo joj je sedam godina kad je žarko poželjela svetu Pričest. Kod prve svete Pričesti Mirjam je vidjela Isusa u liku dječaka. Bilo joj je 8 godina kad se sa stricem preselila u Aleksandriju.

Preko volje obećana

Nije imala ni trinaest godina, kad ju je, bez njezinoga pristanka stric zaručio s jednim mladićem. Ženidbu je Mirjam odbila. Neposredno prije svadbe si je odsjekla kosu vrativši zaručnički dar. To je njezinoga strica razljutilo. Počeo ju je zlostavljati, čak joj i ispovjednik uskratio odrješenje zbog neposlušnosti.

Ni sablja ju nije odvrtila od kršćanstva

Zbog zlostavljanja i prijetnji Mirjam je odlučila napustiti strica i potražiti mlađeg brata u Nazaretu. Na put je krenula s nekadašnjim slugom svoje obitelji. Njezin ju je suputnik po svaku cijenu htio odvratiti od kršćanstva, kako bi je onda obratio na islam. Kad Mirjam na to nije pristala, njezin bivši sluga se mašio sablje, da joj odrubi glavu. Mirjam je taj atentat čudom preživjela. Na taj nemili događaj do smrti ju je podsjećala velika brazgotina na njezinom vratu. Po mišljenju liječnika, zaista je pravo čudo što je preživjela tako teško

povredu. Mirjam je bila uvjeren da je stvarno umrla. Našla se u nebu, gdje su je Gospa, anđeli i sveci dočekali zajedno s njezinim roditeljima.

Djevojka koju je Gospa dvorila

U trenutku smrti Mirjam je vidjela i prijestolje presvetoga Trojstva i Isusa kao čovjeka. Čula je kako joj netko

rekao: Ti si djevojka, ali tvoja knjiga nije dovršena. Na te je riječi Mirjam došla k sebi. Našla se u jednoj špilji. Kraj sebe je vidjela redovnicu u svijetlo plavom habitu. Tajanstvena redovnica nije ništa govorila, već je par tjedana njegovala Mirjam. Na kraju je prorekla da će Mirjam poći u Francusku, da će postati karmelićanka, i da će umrijeti u Betlehemu. Kad je prizdravila, ta ju je redovnica odvela u jedan franjevački samostan na Ispovjed. Od tada Mirjam više nije vidjela redovnicu u plavom. Bila je uvjeren da je to bila blažena Gospa.

Kućna pomoćnica i karmelićanka

Poslije svoga ozdravljenja Mirjam je radila kao kućna pomoćnica u Beirutu. S 18 godina dospjela je Mirjam u Marseille, kako bi tamo radila. Stigavši u Marseille pričestila se, a onda je četiri dana bila u ekstazi. Stupila je u jednu redovničku zajednicu gdje je u dobi od 20 godina dobila rane Isusove. Ta je redovnička zajednica bila sumnjičava prema Mirjam. Nisu je htjeli primiti u novicijat. Ipak, tamošnja joj je poglavarica preporučila Karmel. Mirjam je rado prihvatila taj savjet. Stupila je u Karmel, gdje je dobila ime Mirjam od Raspetog Isusa. Kao karmelićanka više je godina provela u misijama u Indiji, odakle se 1872. godine vratila u Francusku.

Ipak Betlehem

Mirjam je često padala u ekstazu, lebdjela je nad tlom, a imala je i dar bilokacije (u isto je vrijeme tjelesno bila prisutna na dva mjesta). Proricala je i imala mnoga viđenja. Kad se 1874. godine Mirjam vratila u Betlehem, utemeljila je karmelićanski samostan. U viđenju je vidjela kako samostan treba izgledati, pa je zapravo ona bila i arhitektica gradišta. Osnovala je samostan i u Nazaretu. I sama je puno radila na gradilištu sve dok 22. kolovoza 1878. godine nije pala i slomila si ruku. Osjetila je da joj dolazi kraj. Toga je dana izgovorila posljednju riječ u životu „Milosrđel!“ Umrla je 26. kolovoza. Blaženi papa Ivan Pavao II. ju je 13. studenog 1983. godine proglasio blaženom i zaštitnicom mira na Bliskom istoku.

Blaženu Mirjam je resila poniznost, poslušnost i ljubav. Isus ju je pozvao sebi kad su joj bile 33 godine. Bila je dvanaest godina u samostanu.

Imenovanja, razrješenja i premještaji u Subotičkoj biskupiji

Subotički biskup mosn. dr. Ivan Péntes donio je dekrete o imenovanjima, razrješenjima i premještajima svećenika u Subotičkoj biskupiji, koji su na snazi od kolovoza tekuće godine.

VIČ. Ákos Gutási, upravitelj župe Sniježne Gospe u Horgošu, imenovan je župnikom u istoj župi. **VIČ. Mikós Világos**, razriješen je službe župnog vikara u župi Sv. Antuna Padovanskog u Čantaviru, i u istom svojstvu premješten je u župu Presvetoga Trojstva u Adu. **VIČ. Nándor Kara** razriješen je službe upravitelja župe Pohoda BDM u Adorjanu, te je imenovan upraviteljem župa Kraljice Mađara u Tornjošu i Krista Spasitelja u Novom Orahovu. **VIČ. Szilárd Balcsák**, razriješen je službe privremenog upravitelja župe Svih Svetih u Bačkom Petrovom Selu, i imenovan je župnim vikarom u župi Svete Terezije Avilske u Subotici. **Preč. Gábor Baráth** razriješen je službe župnika u župi Svetoga Jurja u Molu i u istom svojstvu premješten je u župu Pohoda BDM u Ador-

janu. **VIČ. Dániel Mester** razriješen je službe župnog vikara u župi Presvetoga Trojstva u Adi i u svojstvu upravitelja župe premješten je u župu Sv. Jurja u Molu. **VIČ. Tibor Szöllösi** razriješen je službe župnog vikara u župi Sv. Terezije Avilske u Subotici, te je poslan na poslijediplomski studij u Rim. Mladomisnik **VIČ. László Tojzán** poslan je na daljnji studij u Budimpeštu, u trajanju od godinu dana. Mladomisnik **VIČ. Tamás Szécsényi** imenovan je župnim vikarom u župi Svete Terezije Avilske u Subotici. **VIČ. Ferenc Zórád**, razriješen je službe župnog vikara u župi Marije Majke Crkve u Subotici, te u istom svojstvu postavljen u župu Svetog Petra i Pavla u Bajmoku. **VIČ. Tibor Zsúnyi**, đakon, svoj đakonski praktikum će vršiti u župi Pohoda BDM u Bačkoj Topoli. **VIČ. Lazar Novaković** razriješen je službe upravitelja župe Presvetoga Trojstva u Maloj Bosni. **VIČ. Dragan Muharem** razriješen je službe prefekta u Biskupijskom sjemeništu „Paulinum“ i imenovan je upraviteljem župe Presvetoga Trojstva u Maloj Bosni, te mu je povjerena pastoralna briga za bolničku kapelu u Subotici.

Kancelarija Biskupskog ordinarijata

In memoriam

Preminula s. M. Slavica Vicić

Članica Družbe Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje s. M. Slavica Vicić iznenada je preminula 3. kolovoza u Zagrebu, u četrdeset i drugoj godini života. Pokopana je u utorak, 7. kolovoza u Valpovu. Nakon pokopa misu zadušnicu u župnoj crkvi njezina krštenja predvodio je đakovačko-osječki pomoćni biskup Đuro Hranić. Na kraju mise pročitani su izrazi sućuti nadbiskupa Želimira Puljića i biskupa dubrovačkog Mate Uzinića, a u ime Družbe kojoj je s. Slavica pripadala riječi oproštaja i nade u uskrsnuće izrekla je vrhovna poglavarica s. Emila Barbarić.

S. M. Slavica Vicić rođena je 24. svibnja 1971. godine u Osijeku, kao treće dijete, od oca Josipa i majke Sidonije rođ. Takač. Krštena je 20. lipnja iste godine, a sakrament potvrde primila je u Valpovu 2. travnja 1986. u župnoj crkvi Bezgrešnog začeća. U svojoj petnaestoj godini odlučuje se ući u Družbu Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, što se ostvarilo 28. kolovoza 1986. Redovničku formaciju prošla je u zajednici „Nazarret“ u Šestinama - Zagreb. S. Slavica uz upućivanje u molitvu, red, rad i disciplinu samostana pohađala je četiri godine Srednju tekstilnu školu, smjera Pletenje. Godine 1990. ušla je u novicijat Družbe a prve redovničke zavjete položila je 6. kolovoza 1992. Potom je upisala teologiju na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i dvogodišnji Institut za kršćansku duhovnost i diplomirala 1997. kad je položila i doživotne redovničke zavjete.

Predavala je vjeronauk u Osnovnoj školi Tin Ujević u Osijeku 1998. nakon čega joj je povjerena služba odgojite-

ljice redovničkih pripravnica Družbi u provinciji Krista Kralja. Radila je u župi Šestine, a potom 2000. odlazi u Dubrovnik gdje nastavlja s odgojem pripravnica i kao vjeroučiteljica u Osnovnoj školi Ivan Gundulić. Godine 2004. preuzima u Biskupskoj klasičnoj gimnaziji Ruđer Bošković poučavanje vjeronauka i vodi administraciju škole u tajništvu. Pri biskupiji i provinciji bila je u povjerenstvu za mlade i duhovna zvanja te vodila brigu o uređenju dubrovačke katedrale. Od 2007. godine bila je provincijalna savjetnica, a od 2009. bila je zamjenica provincijalne predstojnice i tajnica provincije. Od 2011. ponovo joj je povjerena služba odgojiteljice najmlađih pripravnica. Na prvoj sjednici novoizabrane provincijalne uprave koja je bila na Prižbi, imenovana je za učiteljicu novakinja, koje je trebala prihvatiti na Veliku Gospu u Kući matici. Nakon slavljenja kapitula provincije u Kući matici u srpnju ove godine osjećala je određenu malaksalost i umor, ali je svakako željela dovršiti radove s kapitula, i prirediti ih za sve zajednice i vrhovnu upravu u Rimu. Na odmoru kod roditelja 30. srpnja morala je potražiti liječničku pomoć, kada je utvrđena dijagnoza akutne leukemije te je odmah upućena u Zagreb. Sljedeći dan, na Gospu od Anđela, u Kliničkom bolničkom centru na Rebru, u potpunoj svijesti primila je sakramente pomirenja, pričesti i bolesničkog pomazanja te se pridružila svom Zaručniku.

Subotička djeca iz vrtića „Marija Petković“ i roditelji pamte s. Slavicu sa proslave Materica kada je predstavljena slikovnica o životu bl. Marije Petković, pamte njen iskreni i topli osmijeh kojim je svakome pristupila.

IKA; Zv

26. 08. 2012.

21. nedjelja kroz godinu

Jš 24,1-2a. 15-17. 18b;
Ps 34,2-3. 16-17. 18-19. 20-21;
Ef 5,2a-32; Iv 6,60-69

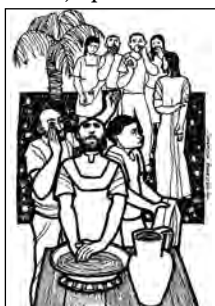
Nije lako biti vjernikom u današnjem svijetu. Istina koju nam je Gospodin Isus objavio i danas se čini „nepodnošljivim govorom“. Kako Gospodin može biti stvarno prisutan u svetoj euharistiji? Ova vjerska istina pravi je izazov za današnji „zdravi razum“, osjetljiv samo na opipljivo, provjerljivo, dokazivo... Poput sv. Tome apostola, koji je rekao *ako ne vidim... neću vjerovati*, i čovjek današnjice tako pristupa vjeri: *ako vidim i provjerim, vjerovat ću*. Isus nas podsjeća da je tijelo o kojemu govori njegovo proslavljeno tijelo. To je Njegovo tijelo, koje je uskrsnućem oslobođeno ograničenja vremena i prostora, preobraženo i ispunjeno Duhom Svetim. Ono nije manje stvarno od Isusova tijela od krvi i mesa. Ustvari, još je i stvarnije! To uskrsnulo tijelo Isusovo, silom Duha Svetoga, mogu osobno dotaknuti i prihvatiti ljudi svih vremena i prostora. Vjerovati znači „vidjeti“ stvarnosti koje nadilaze vidljivi svijet. Vjerovati znači dotaknuti vječnu istinu. U toj vjeri i zahvaljujući njoj s apostolom Petrom možemo uskliknuti: *Gospodine kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!*

2. 09. 2012.

22. nedjelja kroz godinu

Pnz 4,1-2. 6-8;
Ps 15,2-3a. 3b-4a. 4b-5;
Jak 1,17-18. 21b-22. 27;
Mk 7,1-8. 14-15. 21-23

Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene. Isusova rasprava s farizejima puna je velikih napetosti. U središte ispravnog čašćenja Boga Isus stavlja ljudsko srce i njegovo oslobođenje od zla, dok farizeji nadasve brane izvanjski ritual. Lakše je ostati na vanjštini. Puno je teže srcem i cijelim bićem častiti Boga. Pri tomu trebamo biti svjesni da obraćeno srce nije tek plod naših nastojanja, nego je prije svega milosni dar Božji. Taj dar se uvijek iznova treba prihvaćati kako bismo Boga častili ne samo vanjštinom, nego i nutrinom u koju smo ga primili. Čak i unatoč tih nastojanja, poput sv. Pavla, upravo zato što nastojimo ozbiljnije živjeti svoju vjeru,

nećemo biti pošteđeni iskustva da *ne činimo ono što bismo htjeli, a činimo ono što nam ne priliči* (usp. Rim 7,15-25). To ipak nije razlog za odustajanje, nego naprotiv poticaj za uvijek novo predanje Bogu. Kad pred njim priznajemo svoje grijeha i predajemo mu ih bez pridržaja, postajemo slobodni i možemo častiti Boga ne samo usnama, nego i srcem.

9. 09. 2012.

23. nedjelja kroz godinu

Iz 35,4-7a; Ps 146,7. 8-9a. 9b-10;
Jak 2,1-5; Mk 7,31-37

Gluhonijemom čovjeku kojeg dovede k Isusu sličimo i mi kad smo u grijehu. Gospodin nam može progovoriti, a mi ga ne čujemo. Mogu kraj nas biti osobe koje nam žele pomoći, a mi ih ne razumijemo. Da, grijeh je poput gluhoće, uskraćuje nam mogućnost da čujemo i razumijemo Božju riječ. Grijeh je poput nijemosti, pa iako se nađemo pred potrebnima utjehe i nade, ne možemo im pomoći. To je nešto kao da smo sami na svijetu, zatvoreni u svoju sebičnost. Ali kad nas „dotakne“ Kristov sakrament po kojemu ga primamo u svoje srce, tada se događa čudo. Milošću nam se daje sposobnost da čujemo i razumijemo utjehu Božje riječi i njezine poticaje. Postajemo sposobni odgovoriti toj Riječi molitvom i životom. Zahvaljujući razumijevanju i prihvaćanju Riječi otkrivamo oko sebe bližnje, koje treba saslušati, razumjeti, koje treba utješiti. Tako se rađa bratstvo, zajedništvo, koje u nama rađa Božji zahvat, kad nam iznova rekne: *otvori se*.

23. 09. 2012.

25. nedjelja kroz godinu

Mudr 2,12. 17-20; Ps 54,3-4. 5. 6-8;
Jak 3,16-4,3; Mk 9,30-37

Po svetom krštenju postali smo prijateljevi Kristu, po njegovoj smrti suobličeni smo žrtvi njegovoj. To je korijen našeg vjerničkog života, njegovo duboko vrelo. Plod koji raste na tom korijenu, napojen s izvora života vječnoga, jest poniznost i darivanje vlastitog života u službu drugima i Gospodinu. To je srž kršćanskog života. U njemu logika prednosti jednih pred drugima biva skroz preokrenuta: prvi je onaj koji svima služi, poput Isusa. Njegov primat počiva na poslušnosti volji Očevoj i žrtvi na križu. Dostojanstvo kršćanskog života sastoji se u mogućnosti nasljedovanja poniznosti samoga Gospodina Isusa Krista. Jedino u toj logici možemo razumjeti neočekivani zaključak kojim Isus dovršava svoju pouku o prvenstvu: oni najmanji „sakrament“ su Isusa Krista, te služeći njima, služimo samome Bogu.

16. 09. 2012.

24. nedjelja kroz godinu

Iz 50,4-9a;
Ps 116,1-2. 3-4. 5-6. 8-9;
Jak 2,14-18; Mk 8,27-35

Danas također ima mnoštvo različitih ideja o tome tko je Isus iz Nazareta: jedni ga drže mudracom, drugi moralistom, treći velikim protagonistom povijesti, ima i onih koji ga proklinju i mrze... Jedini i istinski Isusov identitet je onaj kojeg je ispovjedio apostol Petar: *Ti si Krist*. Isus Krist je donio vječno spasenje, a ne tek nekakav nauk koji bi imao za cilj olakšati suživot među ljudima. Iako je itekako zainteresiran za otkupljenje zemaljskih stvarnosti, no sve je to u službi vječnoga spasenja čovjeka. Nije dovoljno Isusa samo priznati Sinom Božjim. I Petar je nakon priznanja Isusova mesijanstva ostao samo na riječima. Zato ga je Gospodin vrlo strogo ukorio. Isusa je potrebno nasljedovati u onomu što mu je tako intimno vlastito: u ljubavi sve do križa, nužnog sredstva spasenja. Da, samo preko našeg vlastitog životnog križa, prihvaćenog i strpljivo nošenog do kraja, predajemo se Kristu u ruke, koji će nas jednog dana uvesti u slavu svoga uskrsnuća.

Priprava za početak školsko-vjeronaučne godine

Drage katehete! Ovih dana rade se planovi za cijelu godinu pred nama – školski, župni, pastoralni... Predlažemo da – dok se još nije „zakuhalo“, uz pirjanje na još laganoj vatrici Duha Svetoga :) – napravite vaš osobni katehetski plan. Plan ne vezan (samo) za školu ili za župu, već jedan plan u kojem ćete popisati najvažnije „sastojke“ sebe kao katehete. Puno puta, radeći se i odmarajući (ovo prvo ipak više) niti ne stignemo pogledati gdje smo, dokle smo stigli, napredujemo li i u čemu se taj napredak vidi i – što nam nedostaje. Treba nam i oko bližnjih i njihova kritika (iako, onako ljudski, više volimo dobronamjernu), ali i pogled u sebe: iskren i otvoren. Naravno da nas najbolje i najistinitije vidi jedino – Bog naš sve-mogući, ali – na sreću – to On zadrži za sebe. Zato, dobro je zastati i provjeriti – kakvi smo mi, katehete? Jesmo li onakvi kakvi smo željeli biti na početku poziva? Jesmo li onakvi kakve nas žele – učenici, roditelji, župnik, ravnatelj, kolege, prijatelji, obitelj, dragi Bog? Nismo li postali onakvi kakvi smo kazali sebi da – nećemo nikad? Tužimo li se na svoje vjeroučenike pretjerano, ni ne primjećujući da se oni možda tuže na nas? Radimo li u ozračju evanđeoske ljubavi, kako bismo širili „novu evangelizaciju“, koju nam je na srce stavio Sveti Otac?

Prijedlog plana za prekrasnu školsko-vjeronaučnu godinu preda mnomo:

– Više ću pjevati, svirati, plesati, slikati, pisati, modelirati (i u radu i privatno), jer je i Bog umjetnik (pogledajmo samo svijet oko sebe);

– Izmisliću za svaku svoju skupinu po jedan projekt koji ćemo skupa napraviti i na kraju godine predstaviti na zajedničkom susretu (možda na Danu vjeronauka);

– Češće ću ići na svetu misu;

– Neću igre, šetnje i izlaske van koristiti (samo) kao nagradu (ili samo obećanje ukoliko se vjeroučenici lijepo pona-

šaju), nego ću ih odmah staviti u svoj plan rada;

– Suradivati ću više s kolegama katehetama na redovitim sastancima;

– Otkrit ću i isprobati jednu novu katehetsku metodu u nastavi nekoliko puta, kako bih je mogao/mogla pravilno procijeniti i utvrditi koliko odgovara mom vjeroučiteljskom stilu;

– Pročitati ću bar jednu knjigu s „onog“ popisa literature koji sam sebi napisao/la da ću pročitati „čim budem imao/la malo vremena“, iako ni sad nemam vremena;

– Napraviti ću roditeljski sastanak za moje vjeroučenike, dobro ga osmisli i teorijskim (okušati ću se kao KATEHETA ZA ODRASLE) i praktičnim dijelom – pozvat ću ih da napravimo nešto osobito za njihovu djecu, kako bi djeca vidjela da se i roditelji trude oko svoje vjere;

– Napraviti ću bar „mini vjeronaučnu olimpijadu“ u škola u kojima radim, a nastojati ću pomoći i pri organiziranju biskupijske;

– Motivirati ću zainteresirane učenike za stvaralački rad (koji ću nagraditi posebno), a poticati ću i one što više vole „mirovati“ da isprobaju nešto novo;

– Više ću se smijati;

– Neću zbog bilo kakvih obveza zanemarivati svoju obitelj, jer trebam svoju kršćansku vjeru svjedočiti svuda, a ne samo u školi i crkvi;

– Učit ću od vjeroučenika, osobito od onih „netašnjih“;

S osobitom ću pažnjom pripremati mise za početak i kraj školske godine, ali i uvijek voditi računa da djecu potičem da k Isusu dolaze i tijekom svakog raspusta; (lijep primjer molitava za prinos darova za početak školske godine pročitajte na www.katolici.org);

– Poslat ću bar tri priloga *Zvonikovom* „Kutku za katehete“. :)

poticaji... ideje...

Dodjela zlatnih medalja za uspješno završenu vjeronaučnu godinu za svoje je male vjeroučenike izradila vjeroučiteljica iz riječke OŠ Srdoči Jadranka Tomasić. Na taj je način vjeroučiteljica pokazala koliko je ponosna na njihov rad te ih ujedno motivirala da iduće školske godine još više zavole ovaj predmet. (katehetski.ri-nadbiskupija.hr)

„On je onaj prvašić kakvog biste najradije premjestili u neki drugi razred da vam ne smeta, ali on je onaj prvašić koji ponekad izjavi nešto što vas duboko dirne, kao npr: – Ja bih da umren umisto Isusa! ...

– Zašto, pitam ga... zašto bi ti umro umisto Isusa?

– Zato što je on dobar a ja zločest.

I druga djeca su se u čudu pogledavala. Nije baš često, zapravo je i vrlo rijetko čuti da se neki dječaci optužuje za svoju zločestoću. Radije svi krivnju prebacuju na drugoga. Danas sam naučila lekciju od prvašića: Ne sudi. I ne reci nikad da je netko zločest. Jer možda je spreman učiniti za Isusa velike stvari... veće nego ti. (magnifikat.blog.hr)

OŠ „Vladimir Nazor“, Pazin
7. razred

To jutro lekcija petašima bila je o molitvi. A što bi bilo najvažnije na ovom satu nego da nauče kako Boga mogu zvati svojim Ocem. Uostalom i Isus je svoje učenike naučio samo jednu molitvu: „Oče naš“. Stoga im kažem da ono što posebno trebaju zapamtiti jest da je Bog njihov Dobri Otac kojem

se u svakom času mogu obraćati. I ne samo to. On nije tek neki Otac, dalek i strog... On je Otac koji želi da mu budemo bliski... tako bliski da ga možemo zvati čak i „TATA“.

Na to će jedan od njih, pjevajući: „Tata, kupi mi auto!“

Odjeljenje muških petaša prasne u smijeh, misleći valjda kako bi baš bilo zgodno da Tata s nebesa usliši i takve molitve... Nasmijem se i ja znajući da će ovaj pjesmuljak podsjetiti petaše na ono bitno: BOG JE NAŠ OTAC... Njemu možemo govoriti TATA... Njemu možemo i pje-

vati: TATAaa..... I jedino moleći naučit ćemo se – moliti. Jedino moleći naučit ćemo se pravim vrijednostima u životu, i naučit ćemo pomalo svoju volju usklađivati s Njegovom... (magnifikat.blog.hr)

Molitva u evanđeljima (5)

Ljudsko i božansko očinstvo

Piše: mr. o. Mato Miloš, OČD

Koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu! (Lk 11,13). Bilo bi neuvjerljivo i čak monstruozno izvan svake logike da jedan otac može varati svoju djecu i ne dati im ono što im je potrebno za život. To bi bio otac tiranin, otac bez srca. Odnos oca i sina temelji se na ljubavi oca prema sinu i povjerenju sina prema ocu. Ako je u naravi da se tako ponašaju zemaljski očevi prema svojoj djeci, koliko li je još veća ljubav nebeskog Oca prema nama! *Ako dakle vi koji ste zli znate dobre dare darivati svojoj djeci, koliko li će više Otac nebeski darivati dobre dare onima koji ga zaištu!* (Mt 7,11). Lukin tekst završava riječima: *Koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!* (Lk 11,13). Matejev tekst naglašava ljudsko i božansko očinstvo, koje je spremno dati djeci *dobre dare*. Taj tekst govori o potrebnim namirnicama za život: *kruh, riba*, koje se svakog dana uzimaju. Tražeći u molitvi od Boga *dobre dare*, molitelj je usmjeren traženju *dobra*, a to je: daj mi ono što ti želiš, jer znaš bolje od mene što mi je potrebno, što je za mene *dobro*.

Lukin tekst razvija istu misao stavljajući naglasak na *dobra*. Božansko očinstvo je nedjeljivo od dara Duha Svetoga. Luka naglašava božansko očinstvo kojemu se obraća molitelj i koji osigurava da njegove prošnje budu na nebu uslišane, moleći molitvu Gospodnju. Božansko je očinstvo objavljeno u Isusu Kristu jedinom Spasitelju svijeta. To je temeljna istina molitelju koja daje posvemašnju sigurnost evanđeoskim riječima:

Ištite i dat će vam se. Budući da je Bog Otac, on je uvijek spreman uslišati onoga koji ište *dobre dare*, i spreman je to dati na najbolji mogući način. U tome je evanđeoska novost za molitelja. Božja očinska darežljivost izričaj je njegove volje spasenja u Kristu, a to je prije svega dar Duha Svetoga. Ukoliko je Otac i to Otac u Isusu Kristu, Bog je uvijek spreman darovati Duha Svetoga onima koji ga zaištu jezikom iskrene molitve. Ako mi, djeca Božja, s pouzdanjem i vjekom ištemo *dobre dare*, Bog će nas sigurno uslišati. Iz neizmjerne dobrote uslišat će naše prošnje po darežljivosti svoje očinske ljubavi u Kristu Isusu, dajući nam dar Duha Svetoga.

Lukina je poruka duboko teološka. Sigurnost koja nam je dana u evanđeoskom tekstu (Lk 11,9-10) i pouzdanje koje treba karakterizirati svaku našu prošnju, temelji se na Očevu dobročinstvu koje Bog ostvaruje darom Duha Svetoga. Jasno je da rasplamsana vjera koju molitelj živi u punini s Bogom potiče molitelja da traži dar Duha Svetoga. To je logično pristajanje samoj istini moliteljevog sinovskog odnosa s Bogom u okviru otajstva spasenja. Duh Sveti može ostati prvotni objekt prošnje i onda kada se istu razne *dobre stvari* koje tražimo u molitvi. Dovoljno je da naša prošnja bude iskrena, puna vjere i sinovskog pouzdanja. Po prirodi molitva prošnje je neprevrtljiva i učinkovita. Njezin plod popraćen *dobrim darima*, rast je u srcu određene *dobrote* koja ima božansko porijeklo i božansku narav.

(*nastavlja se*)

Dužijance niska

Zrilo klasje
kosa oštra
slama.

Dragost srca
risar bodar
lije.

Plivu zrna
žita vršidba
skida.

Krunom bandaš
znojnu glavu
krasi.

Oltar kupi
ljudsku falu
Bogu.

Tomislav Žigmanov

Ris se rastro

Laje Garo,
cvili, laje sam –
misečina dreči.

Klasje zlatno:
bol je rasta staj –
cvrčak bdiye, kreči.

Salaš zebe,
nebo *dahti* kišom –
zavičaj, pak, ječi.

Ris se rastro...
Žito zove život –
vedrina nebom zveči.

Tomislav Žigmanov

Abrahamova žrtva (Post 22,1-19)

Piše: dr. sc. *Trvađar Fehér*

Razumijevanje biblijskih tekstova uvijek podrazumijeva duboku analizu onoga što je napisano. Mnogi teolozi su mislili da u slučaju žrtvovanja Izaka treba Boga na neki način „spašavati“, jer izgleda kao da traži ljudski život za sebe (Post 22,2). Ako pažljivo pristupamo izvještaju, onda već prva rečenica sasvim jasno pokazuje Jahvinu volju: „Bog stavi Abrahama na kušnju“ (22,1). On želi **probati** Abrahama. Nije rekao: „hoću Izakov život!“ Jahve očekuje Abrahamovu poslušnost i vjernost. Kao što roditelji žele vidjeti uspjeh svoje djece kada stavljaju njih pred neke zadaće, tako i Bog očekuje pozitivan ishod od svoga izabranika. Ne smrt jedincatog sina, nego vjernost praoca! To je **cilj** božanske akcije. U Jahvi ne postoji ubilačka nakana! Problem postoji samo za Abrahama, jer čitatelj svetoga teksta već zna da Bog ne uništava živote, već u praocu želi čovjeka za svog odanog prijatelja.

U modernim razmišljanjima značajno psihologizirati, tj. opisivati nutarnji svijet Izaka, koji je ovdje žrtva. Ta manipulacija osjećajima nema nikakve veze s biblijskim tekstom. Izak je sporedna ličnost. Sv. pisac ne želi govoriti o njemu, već o odnosu Boga i Abrahama. Ovim recima ne smijemo pristupiti pod vidom osjećaja.

Za patrijarha božanska volja znači veoma teške zahtjeve: 1). Jahve je ispunio svoje obećanje, dao je potomka onome koji nije imao dijete. Sada ga traži natrag. 2). Izgleda da će Jahvino obećanje propasti u vezi s narodom, koji bi trebao nastati. 3). U žrtvi će biti uništen jedan ljudski odnos: oca i sina. Mogli bismo stranice napisati o ovim problemima, ali bit se krije negdje drugdje. Bog kaže: „... prinesi kao žrtvu“, i onda navodi objekt: „koga ljubiš“ (Post 22,2). Jahve traži da Abraham pokaže svoju najveću ljubav prema njemu. Mnogi bi mislili da se ovdje ne može govoriti o ljubavi. Abraham voli svoga sina. To se ne može zanijekati. No, od te razine postoji još veća ljubav: i to ona prema Bogu. Čovjek se može zgroziti nad ovim, ali samo onda ako izvještaj

gleda kao neku slikovnicu. Sv. pisac u primjeru praoca želi dati **princip** života: „ono što ljubiš na zemlji to prinesi kao žrtvu...“. U Abrahamu svaki čovjek treba žrtvovati ono za čime teži na ovome svijetu, i jedino Boga ljubiti. Još je dublja poruka, ako pratimo događaje u tekstu.

Patrijarh kreće na put sa sinom, i slugama. Ni jednu riječ nije progovorio, nego se pokorava božanskoj volji. Sasvim je sličan Noi, koji ništa ne pita nego gradi barku, i svojim ponašanjem, djelovanjem spašava čovječanstvo. Izak je onaj koji želi saznati više,

govima zapletenog u grmu: „i prinese ga za žrtvu paljenicu **mjesto svoga sina**“ (Post 22,13).

Ovca-ovan – kako ga spominju u tekstu – pojavljuje se u knjizi Izlaska: „ko **janje** na klanje odvedoše ga“ (53,7b). Riječ je o nekome tko postaje žrtva umjesto Izraela. Odmah nam padne na pamet Ivanovo evanđelje, gdje Krstitelj pokazuje na Isusa: „**Jaganjca** Božjeg, koji oduzima grijehe svijeta“ (1,29).

Što se to zapravo dogodilo u Abrahamovoj žrtvi? Jahve je sasvim jasno pokazao da on ne traži ljudski

ali sv. pisac samo zato daje riječi u njegovu usta da bismo saznali: „Bog će već providjeti **janje** za žrtvu“ (Post 22,8). Abraham ne razmišlja o mogućim ljudskim rješenjima, nego se sasvim predaje u Božje ruke. To je ta njegova ljubav, koju će Jahve veoma cijeniti.

Podiže se nož, i u posljednjem trenutku dolazi riječ anđela, i razrješava se situacija: „ne spuštaj ruku na dječaka...“ (Post 22,12). Na prvi pogled sve izgleda kao u grčkim dramama: pojavljuje se neko božanstvo (deus ex machina), gdje čovjek ne može ništa, tamo se na čudnovati način rješava teška situacija. No, tekst ide dalje. Abraham ugleda ovna, ro-

život. Umjesto „svoga sina“, tj. umjesto čovjeka, Bog je žrtvovao vlastitog sina, Isusa Krista! Otac ništa ne traži od čovjeka, samo njegovu ljubav. Ne oduzima od njega obitelj, prijatelje, niti materijalna dobra, jedino traži vjernost, da se On ljubi iznad svega.

Abrahamovo djelo je bilo zbilja za priznanje. No, čovjek nije trebao za Boga žrtvovati drugog čovjeka. Događilo se nešto drugo: Otac je odlučio da će svoga Sina dati za stvorenje. Što nije praotac dovršio, jer se to ne traži od čovjeka, to je dovršio sam Bog, kada je Isus Krist umro za nas – umjesto nas – na križu kao Janje, koji oduzima grijehe svijeta.

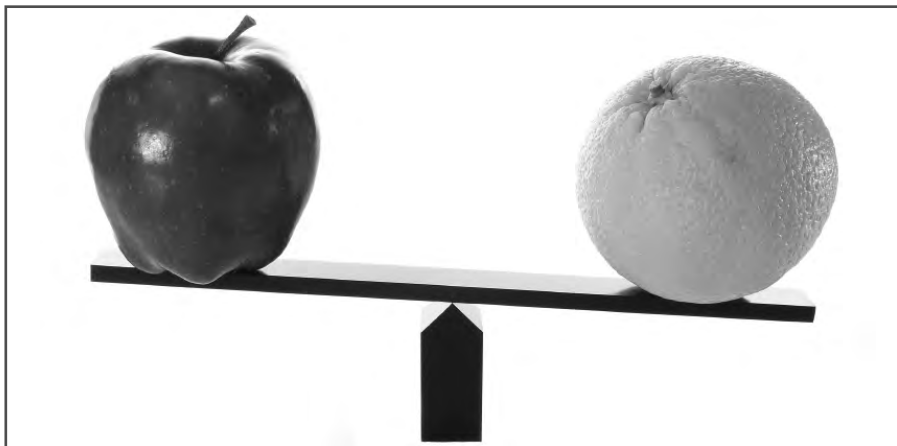
Moja livada je zelenija

Piše: *Antonija Vaci*

Jedna stara engleska izreka glasi da muškarac zarađuje dovoljno kada mu je plaća veća od muža ženine sestre. Iz poslovice se lako može zaključiti kako je zadovoljstvo određenim stanjem uvijek u usporedbi s drugima, i ona je sasvim normalna u svakodnevnom ljudskom životu. No, ponekad tu stalnu potrebu za uspoređivanjem treba svjesno potisnuti, a najbolji trenutak da se s takvom praksom krene je pred početak školske godine.

Skoro je nemoguće da u svom životnom iskustvu nemate trenutak kada ste doma došli s ocjenom iz kontrolnog zadatka a roditelji vas pitaju: A kako su drugi uradili? Prvih nekoliko puta ste možda i bili iskreni i rekli da su uradili bolje, ali poslije nekoga vremena ste, poučeni negativnim reakcijama roditelja, počeli lagati da su svi uradili loše. Čak i gore od vas. Što više, vi ste jedini dobili dvojku, a svi ostali jedinice. Kada bi došlo vrijeme za roditeljski sastanak, mogli ste se samo nadati da vaši roditelji neće baš pozorno naćuliti uši kada se tuđe ocjene budu čitale. Ova roditeljska praksa obično traje do srednje škole, ali postoje roditelji koji upadaju na fakultete i zahtijevaju od tajnika ili profesora da im na uvid da rezultate ispita.

Kao što je spomenuto, usporedba je normalna, ali svatko mora povući granicu, pogotovo kada su djeca u pitanju. Zamislite da vas dijete svaki put kada dobijete plaću pita koliko zarađuje Nikolov tata i zašto vi ne možete zarađivati koliko i on? Ili, što je to napravila Marijina mama za ručak i kako to da ste vi napravili sarmu, a Marijina mama je na-

pravila kinesku piletinu. Zamislite da vas vaše dijete svakodnevno ispituje i tjera da priznate da su nečiji drugi roditelji bolji i sposobniji od vas? Zar vas to ne bi naljutilo i zar ne biste protestirali da je vaše dijete sretno da ima vas i da je uvredljivo što vas toliko uspoređuje s drugima? Nije teško zamisliti da se dijete koje roditelj stalno uspoređuje s drugima osjeća isto tako, ali nema dovoljno životnoga iskustva pokazati vam koliko ga povrjeđujete.

Nepravdna usporedba nije ograničena samo na djecu. Često se dogodi da izbije svađa u obitelji jer se na ljetovanje ide u Crnu Goru, a susjedi su otišli u Barcelonu, ili ste vi kupili Peugeot 206, a susjedi novi Mercedes. Da su susjedi proveli ljetovanje na Paliću ili da su kupili novog Yuga, sreća bi bila bezgranična, ali ovako se osjećate manje vrijednima.

Eleanor Roosevelt je jednom prilikom rekla da vas nitko ne može natjerati da se osjećate inferiorno, ako mu to

svjesno ne dopustite. Nije stvar u tomu što su druga djeca dobila ili koja kola imate ili gdje ćete na more. Uvijek će postojati netko tko će dobiti i imati više od vas i vi imate svjesni izbor naučiti da doista poštujete ono što imate ili biti stalno nezadovoljni. Razlika između ova dva stanja je ogromna, ne samo za vaše psihičko zdravlje, nego i za vašu okolinu. Ako vam dijete dođe s lošom ocjenom doma, možete zahtijevati da vam kaže što su drugi dobili i natjerati ga da se osjeća još gore, a možete ga i pitati što možete učiniti da mu pomognete da sljedeći put bude bolje. Umjesto da mu stavljate dodatni teret, učinili ste veliku stvar i pokazali mu da vjerujete u njega i da može računati na vas. Umjesto da ste ljuti što idete u Crnu Goru umjesto u Španjolsku, možete se dati u potragu za zanimljivim stvarima koje možete vidjeti i raditi u mjestu u koje idete, možete i izmisliti posebne igrice za put i uz malo truda možete omogućiti i sebi i svima oko sebe da se provedete jednako dobro ili čak i bolje od susjeda.

Lako je biti nezadovoljan i uvijek možete naći razloga za ljutnju, ali imati unutarnji mir i sreću je neprocjenjivo. Lakše i ljepše je donijeti plaću supruzi koja voli i podržava, nego supruzi koja više kako sestrin muž ima više, kao što je lakše i ljepše kuhati za čovjeka koji je sretan što ste odvojili vrijeme da mu skuhate ručak, pa makar jelo zagorjelo. Lakše je učiti kada znate da vas kod kuće čekaju roditelji koji će vam pomoći ako ste neuspješni i biti neizmjereno ponosni ako ste uspješni.

Usporedba je normalna, ali ljude koje volite ne treba uspoređivati. Kakvi god da su, vaši su.

Vjera i djela

Piše: mr. Andrija Anišić

U jeku priprema za seminar Nove evangelizacije zapeo mi je oko za sljedeći naslov u *Blicu* od 3. kolovoza ove godine na str. 8.: *Vjere manje, a običaja više*. Iako se radio o analizi vjere u srpskom narodu, mislim da su podaci vrlo slični i u Hrvata i drugih europskih naroda. Evo sažetka članka koji je potpisala Svetlana Palić: „Srbi sebe smatraju religioznim narodom i u mnogim istraživanjima izjašnjavaju se kao veoma religiozni. Međutim, ozbiljniji sociološki uvid pokazuje da je u našem narodu mnogo više praznovjerja, sujevjerja i pukog poštovanja poganskih običaja nego što ima znanja, prihvaćanja i života po načelima kršćanske vjere“. Mnogi koji se smatraju kršćanima ne znaju čak napamet izmoliti ni Oče naš a još manje Vjerovanje. Jedan ispitanik (Svetozar R.) ovako je svjedočio: Sebe smatram pravoslavnim ateistom. To će mnogima zvučati čudno, jer kako se može biti i pravoslavan i ateist u isto vrijeme – ali kod mene je baš tako, tvrdi taj sugovornik: „poštujem pravoslavnu srpsku tradiciju, slavim slavu preuzetu od pokojnog oca, posnu, sa slavskim kolačem, svijećom, vinom, sitnim kolačima... Ali, ne idem u crkvu i moj odnos prema pitanju ima li onostranog ili ne mnogo je kompliciraniji, a odgovori svećenika i kršćanske vjere za mene nisu prihvatljivi“, zaključuje on.

Svećenik SPC Predrag Milanović iz viračarske crkve Svetog Save kaže da je uvjeren da je najmanje 80 % našeg naroda „verujuće“, ali nisu crkveno disciplinirani: „Oni slave slavu, ali ne idu redovito na crkveno bogoslužje. Kod nas na Viračaru, na primjer, gdje ima oko 50.000 pravoslavnih, nedjeljom u sve naše hramove ode ukupno 700 ili 800, a moglo bi ih biti i dvije do tri tisuće“.

Sve gore navedeno mogli bismo primijeniti i na vjernike katolike u našoj zemlji. Župljani meni povjereni dobro znaju koliko sam puta isticao kako je Subotica poganski grad. Istina, to će sigurno pokazati i najnoviji popis, većina ih se izjasnila da pripadaju ovoj ili onoj Crkvi ili nekoj od religija ili manjih vjerskih zajednica, no malo je onih koji su pravi vjernici. Koliko puta sam samo istaknuo da, u najboljem slučaju, svega deset posto katolika svake nedjelje ide na misu. Još je manje onih koji se redo-

vito ispovijedaju i pričešćuju, a najmanje onih koji u svojoj svakidašnjici žive po Božjim zapovijedima odnosno po načelima Kristova evanđelja. To isto ističe i autorica spomenutog članka, navodeći mnoge običaje koji graniče s praznovjerjem ili su čisto praznovjerje. Isplati se pročitati taj članak. No, ja ću se okrenuti onom što sam, potaknut spomenutim člankom, želio čitateljima ovog broja *Zvonika* uputiti kao poruku i poticaj.

Isus je u tom bio vrlo jasan. Kad je svojim učenicima rekao da su „sol zemlje“ i „svjetlost svijeta“ onda im je htio reći da oni moraju u svijetu biti svjedoci. Evo njegovih riječi: „Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad što leži na gori. Niti se užije svjetiljka da se stavi pod posudu, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući. Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mt 5,14-16). Isus je doista posve jasan. Često se uplašim ove Isusove rečenice i pitam se je li netko proslavio Boga zato što je vidio ili zato što gleda moja dobra djela. To je vrlo ozbiljan problem. I svaki vjernik bi se trebao dobro zamisliti nad tim Isusovim riječima. Mogli bismo navoditi i druge Isusove riječi, ali spomenut ću još samo njegovu novu zapovijed. U toj zapovijedi on od svojih učenika zahtijeva ljubav bez zadrške i sebe stavlja za uzor, jer je on prvi tako ljubio. Podsjetimo se te zapovijedi: „Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge“ (Iv 13,34-35).

Sveti Jakov će u svojem razmišljanju o vjeri i djelima ustvrditi kako je vjera bez djela mrtva. Ovaj tekst u njegovoj poslanici ima podnaslov „Vjera i djela“ i nama danas je poruka:

„Što koristi, braćo moja, ako tko rekne da ima vjeru, a djela nema? Može li ga vjera spasiti? Ako su koji brat ili sestra goli i bez hrane svagdanje pa im tkogod od vas rekne: ‘Hajdete u miru, grijte se i sitite’, a ne dadnete im što je potrebno za tijelo, koja korist? Tako i vjera: ako nema djela, mrtva je u sebi.

Inače, mogao bi tko reći: ‘Ti imaš vjeru, a ja imam djela. Pokaži mi svoju vjeru bez djela, a ja ću tebi djelima pokazati svoju vjeru. Ti vjeruješ da je

jedan Bog? Dobro činiš! I davli vjeruju, i dršću.’

Hoćeš li spoznati, šuplja glavo, da je vjera bez djela jalova? Zar se Abraham, otac naš, ne opravda djelima, kad na žrtvenik prinese Izaka, sina svoga? Vidiš: vjera je surađivala s djelima njegovim i djelima se vjera usavršila te se ispunilo Pismo koje veli: *Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost* pa prijatelj Božji posta. Gledajte: čovjek se opravdava djelima, a ne samom vjerom. Ne opravda li se slično, djelima, i Rahaba bludnica kad primi glasnike i drugim ih putom izvede? Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva“ (Jak 2,14-26).

U pripremanju ove moje rubrike s naznačenom temom naišao sam na „netu“ i sljedeću vijest, koju je prenio Radio Vatikan: Kardinal Angelo Scola: „Kršćanska je vjera bez djela mrtva“: Suvremeni čovjek više vjeruje svjedocima nego učiteljima, iskustvu nego nauku, životu i djelima nego teoriji. Svjedočanstvo je kršćanskoga života stoga prvi i nezamjenjivi oblik poslanja – istaknuo je kardinal Scola.

„Budućnost je zemlje u srcu mladih“, tema je 88. dana Katoličkoga sveučilišta, proslavljenoga u nedjelju, 22. travnja... Prema kardinalovim riječima, nužan je snažan kulturni odgoj, odnosno odgoj koji obuhvaća veliku mjerodavnost, i koji je potaknut ići do dubine vlastitoga iskustva vjere, te postati svjestan svojih sadržaja i razloga, i sve razmatrati prema Duhu, na putu koji vodi do cijele i potpune istine – istaknuo je kardinal u poruci koju je prenijela agencija Sir.

Kardinal je potom objasnio da je kršćanska vjera bez djela mrtva; ona se mora utjeloviti u životu. A kršćani se trebaju osjetiti odgovornima za sliku koju njeguju i prenose o Isusu – napomenuo je kardinal te dodao da to ukorenjivanje Crkve u vremenu i prostoru zapravo odražava samo Utjelovljenje: Suvremeni čovjek više vjeruje svjedocima nego učiteljima, iskustvu nego nauku, životu i djelima nego teoriji. Svjedočanstvo je kršćanskoga života stoga prvi i nezamjenjivi oblik poslanja – istaknuo je među ostalim kardinal Angelo Scola“. (rv/bitno.net)

I kao zaključak: Moji mladi bi sad odmah rekli: Znamo, potrebna nam je stoga nova evangelizacija. E, baš to mislim i zato koristim i ovu prigodu da čitatelje ove rubrike pozovem da dođu na seminar Nove evangelizacije, jer će ondje imati priliku čuti prof. Tomislava Ivančića koji je i učitelj i svjedok. Vidimo se u KTC-u 7. rujna.

Otvorena izložba kruna od slame Jozefine Skenderović

U okviru ovogodišnjeg programa Dužijance u galeriji gradske Suvenirnice priređena je izložba dvadesetak kruna od slame autorice **Jozefine Skenderović**, te je na taj način odano priznanje ovoj slamarki čija je vještina i umijeće oblikovanja i stvaranja u tehnici slame obilježilo posljednjih tridesetak godina rada sa slamom. Krune pletene od slame predstavljaju simbol zahvale Bogu za plodove žetve, a na izložbi se mogu pogledati one koje je Jozefina Skenderović iz-

radila od 1994. godine za proslave župnih, odnosno seoskih dužijanci u Maloj Bosni i Tavankutu, kao i za katedralnu u Subotici posljednje četiri godine. „Raditi za Dužijancu za mene je poseban osjećaj. Shvaćam to kao veliku odgovornost kada radim predmet koji će na simboličan način predstavljati zahvalu svih ljudi koji će te godine imati kruh. To je veliko zadovoljstvo, odgovornost i jako sam sretna što sam svih ovih godina u Dužijanci dio tog 'kotačića' i što svojim darom mogu to napraviti u ime sveg našeg svita“, kaže Jozefina. Premda oblikovanje u slami za nju nije bila nepoznanica, kaže kako se ohrabrila da se okuša u ovoj vještini tek kao mlada nastavnica u školi „Matija Gubec“ u Tavankutu, gdje je vidjela kako djeca od desetak godina rade zanimljive predmete od slame, perlice i sličice. Rad sa slamom započeo je 1979., s početka kao hobi i zabavu, a 1986. godine jedna je od prvih sudionica Kolonije naive u tehnici slame, te je od '92. i njezina voditeljica. Također je voditeljica slamarske sekcije u HKPD-u „Matija Gubec“, gdje je i jedna od utemeljitelja Galerije Prve kolonije naive u tehnici slame. Njezine se slike i predmeti od slame danas nalaze u zbirci Subotičke biskupije, likovnoj zbirci Gradskog muzeja, u župi u Tavankutu te u privatnom vlasništvu.

„Time što je odabrana da kao slamarka naslijedi **Mariju Ivković Ivandekić** i **Katu Rogić**, koje su na neki način nastavile narodnu tradiciju izrade kruna od slame, znači da rad

Jozefine Skenderović ima i osobitu stvaralačku i umjetničku vrijednost“, kaže **Ljubica Vuković Dulić**, povjesničarka umjetnosti i autorica spomenute izložbe. Ona ističe da ova izložba kruna od slame prikazuje zanimljiv osvrt kako na povijest nastanka kruna i razvoj njihovih oblika, tako i jedan pregled suvremenih kruna koje nastaju u današnje vrijeme.

„One su za povijest umjetnosti bunjevačkih Hrvata izuzetno važne jer proizlaze iz narodne tradicije, ali ih rado prihvaćaju i suvremene stvarateljice u tehnici slame. Stvaralaštvo u toj tehnici nekako je na granici etnologije, odnosno, narodnog stvaralaštva i primijenjene umjetnosti i na granici suvremene umjetnosti. Kada to kažem, mislim na ovu umjetnost koja se radi danas“, kaže Ljubica Vuković Dulić. Manji dio izložbe čine perlice od slame, kao i stare fotografije koje posjetitelje na najbolji način vode kroz povijest oblika kruna.

„Ovdje se vide veoma rijetki eksponati koji se jedanput godišnje prave i koji se rade u okolici Subotice već od početka 20. stoljeća. Ovdje vidite i dokumentarne fotografije koje se vezuju za bandaša i bandašicu i uopće ljude koji su nosili te krune. Recimo, između dva svjetska rata vi vidite modu tog vremena i ljude koji su vjerovali u te krune, a vjeruju i naše slamarke kao Jozefina. Ona se veoma istakla i svojim pedagoškim radom, i to je jedna od njenih velikih pozitivnih karakteristika, taj humani stav prema onome što ona zna i što želi predati to znanje. Predavala taj predmet u školi 'Ivan Milutinović', odavno je voditeljica sekcije u Tavankutu, tako da se ona ne bavi samo izradom kruna od slame nego svoj rad kruni i pedagogijom, tj. predajom svog znanja drugim ljudima“, otvarajući izložbu rekla je povjesničarka umjetnosti **Olga Kovačev Ninkov**.

Izložbu je realizirao Gradski muzej kao doprinos dvjema manifestacijama koje se održavaju tijekom ljeta u Subotici – gradskoj Dužijanci i Interetno festivalu, koje na specifičan način predstavljaju dio narodnog stvaralaštva Subotice. Izložba se može pogledati do 27. kolovoza u Suvenirnici ispod Gradske kuće. /**S. Mamužić**/

Izložba slika od slame

Sudionice XVII. saziva Prve kolonije naive u tehnici slame, održane u Tavankutu, izložile su radove nastale na koloniji na tradicionalnoj izložbi otvorenoj 10. kolovoza u predvorju subotičke Gradske kuće.

Izložbu je otvorila dosadašnja generalna konzulica Republike Hrvatske u Subotici **Ljerka Alajbeg**. Svim sudionicama kolonije, predsjednik HKPD „Matija Gubec“ **Ladislav Suknović** uručio je zahvalnice. Predsjednica Slamarske sekcije **Jozefina Skenderović** je zahvalila svima koji su pomogli rad kolonije. /**Zv**/

Završna izložba 15. Bunaričke kolonije

U okviru manifestacije „Dužijanca“ posljednjih 15 godina Likovni odjel HKC-a „Bunjevačko kolo“ organizira likovnu koloniju „Bunarić“, koja je kroz to razdoblje izrasla u prepoznatljiv stvaralački prostor i dostigla međunarodni karakter, a djela nastala na tom prošlogodišnjem jubilarnom sazivu izlo-

žena su 7. kolovoza u dvorani „Bunjevačkog kola“. Na 15. međunarodnoj koloniji „Bunarić 2011.“ nastalo je 90 radova u različitim tehnikama, sudjelovalo je 57 slikara, među kojima umjetnici iz: Beograda, Osijeka, Novog Vinodolskog, Orahovice, Novog Sada, Kovačice, Novog Slankamena, Sombora, Crvenke, Beča, Kanade, Argentine i Koreje, a na spomenutoj izložbi od svakog autora izložena je po jedna slika.

U tekstu opisa izložbe objavljenom u katalogu koji je prati, povjesničarka umjetnosti **Olga Šram** ističe kako je jubilara kolonija, osim svojih članova, umjetnika naive i mladih autora, ovoga puta okupila i veći broj akademskih i renomiranih umjetnika koji su svojom prisutnošću i radom dali primjer i značajnu potporu onima koji još uče.

Jubilej je bio i povod za podsjećanje na početke rada, kako likovnog odjela tako i kolonije. Aktualna predsjednica Odjela **Nedeljka Šarčević** istaknula je kako je on bio rasadnik mnogih manje ili više uspješnih slikara, iz kojega je zalaganjem velikog likovnog pedagoga **Stipana Šabića** izniklo nekoliko akademskih slikara poznatih daleko izvan naših granica, poput: **Ivana Balazevića**, **Age Skenderovića**, **Katarine Tonković**, **Spartaka Dulića**, **Gorana Kujundžića** i drugih.

Izložbu je otvorio, riječima zahvale slikarima što surađuju s HKC-om, njegov predsjednik **Josip Stipić**.

Na svečanosti otvorenja izložbe uručena su priznanja i zahvalnice istaknutim dugogodišnjim članovima i slikarima, te je najavljena ovogodišnja 16. kolonija „Bunarić“, koja će biti održana od 16. do 18. kolovoza u prostorijama HKC-a „Bunjevačko kolo“. /S. M./

Četverodnevni seminar folkloru u Tavankutu

Članovi HKPD-a „Matija Gubec“ iz Tavankuta organizirali su četverodnevni seminar folkloru, koji je okupio ljubitelje folklorne tradicije iz Hrvatske i Mađarske, kao i iz Subotice, Sombora, Tavankuta i Male Bosne. Voditelj seminara bio je **Ivica Dulić**, koji je vrlo zadovoljan odazivom. Među trinaest sudionika seminara bili su i polaznici iz Zagreba i Krapinskih Toplica u Republici Hrvatskoj, kao i iz Pečuha. Narodni plesovi, skupa s nošnjom, frizurama, nakitom, čine integralni dio folkloru, te su stoga tijekom seminara, koji je trajao do četvrtka, osim plesanja i pjevanja, polaznici imali priliku kroz radionice upoznati i povijest i rad HKPD-a „Matija Gubec“, o čemu je govorio predsjednik Društva **Ladislav Suknović**, potom bunjevačku nošnju (radionicu vodila **Kata Suknović**) i izradu perlica od slame (slamarsku radionicu vodila **Kristina Kovačić**), te doznati nešto više i o tamburaškoj glazbi, kao sastavnom dijelu folklorne plesne izvedbe bunjevačkih Hrvata (predavanje na ovu temu održao je **prof. Vojislav Temunović**). /**Marija Matković**/

Humanitarni koncert mladih pijanista iz Hrvatske

U okviru koncertne sezone koju organizira subotička udruga Electe, 26. srpnja, u Velikoj vijećnici Gradske kuće u Subotici održan je koncert mladih pijanista iz Hrvatske. Subotičkoj publici ovom su se prigodom predstavili studenti master studija na Muzičkoj akademiji u Zagrebu **Bojan Bobić**, **Una Smrekar**, **Nikola Kos** i **Krešimir Starčević**, izvodeći skladbe Chopina, Mendelssohna, Debussyja i F. Bussonija. Koncert je imao humanitarni karakter, bio je posvećen dvanaestogodišnjem Subotičaninu **Norbertu Horváthu** kome je hitno potrebna operacija. U organizaciju ovog koncerta uključio se i Zavod za kulturu vojvođanskih Hrvata. „Ovo je naša prva suradnja sa Zavodom za kulturu vojvođanskih Hrvata koji je značajno pridonio da ovaj koncert bude kvalitetno realiziran“, izjavila je nakon koncerta **Tamara Štricki**, potpredsjednica udruge Electe.

Kazališna premijera u Sonti

Na dan zaštitnika sela, svetog Lovre, 10. kolovoza, članovi dramske sekcije Kulturno prosvjetne zajednice Hrvata „Šokadija“ premijerno su izveli predstavu „Dovedeni, zatečeni i naši“ autora i redatelja **Ivana Andrašića**. Goste je pozdravio i predstavu najavio predsjednik „Šokadije“ **prof. Zvonko Tadijan**. „Ova predstava je naš skroman doprinos početku obilježavanja jedne velike obljetnice. Naime, prošlo je cijela dva stoljeća od završetka gradnje crkve sv. Lovre u našem mjestu. I dramsku sekciju naše Zajednice dogodine očekuje jedna lijepa obljetnica, proslavit će cijelih 10 godina rada na daskama, odnosno druženja s vama“ – rekao je među ostalim prof. Tadijan i najavio autora predstave Ivana Andrašića i njegovu ekipu. Urnebesnu komediju, nadahnutu crticama iz stvarnoga života obitelji i pojedinaca negdašnje Sonte, s replikama na izvornoj šokačkoj ikavici, publika je nagrađivala čestim pljeskom, a završnu scenu ispratila je pravim ovacijama. Priču su, na veliko zadovoljstvo publike i gostiju, u samoj završnici, upotpunili „Šokadijini“ tamburaši. Ovo je, u devetoj godini rada dramske sekcije, sedma po redu premijerna predstava za odrasle, pa uz još dvije dječje, može se reći da niti jedna godina rada nije prošla bez nove predstave.

K. P.

Opet smo na početku

Ljeto je bilo toplo. Mnogi su iskoristili ovo toplo vrijeme za kupanje, sunčanje. Vjerujem da niste zaboravili na susret s Isusom. I mi smo iz Uredništva putovali, ali smo uvijek najprije potražili crkvu kako bismo nedeljnu svetu misu stavili na najvažnije prvo mjesto.

Nismo zaboravili ni moliti. Molitva je ponajprije razgovor s Bogom, s Isusom. Kažemo mu kakvi smo bili tijekom dana, zamolimo ga za pomoć na početku dana ili

kada je to potrebno, oduševljeno mu kažemo kada smo sretni i zahvalimo mu za sve čime nas je darovao. Ako smo ipak malo posustali, evo nas na još jednom početku. Polako se pripremamo za školu, a to je početak i vjeronaučne godine.

Iskoristimo početak školske i vjeronaučne godine i za svoj početak – druženje s Isusom nas čini dobrima. A kada smo dobri, svi vole biti s nama i onda smo jako sretni.

Neka nam početak bude s Isusom! S Isusovom Majkom koja nas uvijek prati, kojoj se rado utječemo u molitvi.

Početak je nova prilika!

Vaša Zvončica

Djeca pokreta Djelo Marijino aktivna cijelog ljeta

Run4Unity, Gen kongres i Marijapoli

Ovog ljeta djeca od 5. do 8. razreda su u Zrenjaninu trčali za jedinstvo. Iz Subotice nas je išlo 16, a ukupno nas je u Zrenjaninu bilo 230, a u cijelom svijetu na ovoj trećoj Svjetskoj štafeti – više od 100.000. Djeca, pripadnici različitih nacija, kultura i religija, htjela su time na značajnim točkama Planeta posvjedočiti svoje zalaganje za mir i jedinstvo.

U lipnju smo imali svoj redoviti Kongres Gen4 u Bečeju. Imali smo program s iskustvima, plesom i glumom. Mi iz Subotice smo otpjevali „Isus je u srcu mom“ na mađarskom jeziku, „Mi želimo uzdići Isusa“ i izveli smo igrokaz „Onaj koji prolazi pored tebe je Isus“. Zaključili smo – u svakome od NAS je Isus. Igrali smo se sjajnih igara – za svaki kontinent jedna igra, a svi smo obišli sve kontinente. U Africi smo „navodnjavali pustinju“, u Aziji smo „jeli štapićima“, u Australiji smo spašavali bebe klokane, u Južnoj Americi smo po deblim konopcima prelazili rijeku punu pirana, u Sjevernoj Americi smo bili indijansko pleme i gađali razne mete, u Europi smo radili na ujedinjenju država (loptica ne smije pasti s platna ni u uvjetima zemljotresa), na Antarktiku smo se vozili saonicama po okruglim letvicama, dok su se najmlađi igrali s kartonskim pingvinima – njihove visine!

Na Marijapoliju smo se puno igrali, radili magnetiće i prodavali ih, a novac smo dali siromašnoj djeci. Najviše smo uživali u viteškim igrama gađanja lopticama i štitovima – i curice i dečki jednako uspješno!

Tomislav, Andrija i Ivan H.

Maleni na Dižijanci 2012.

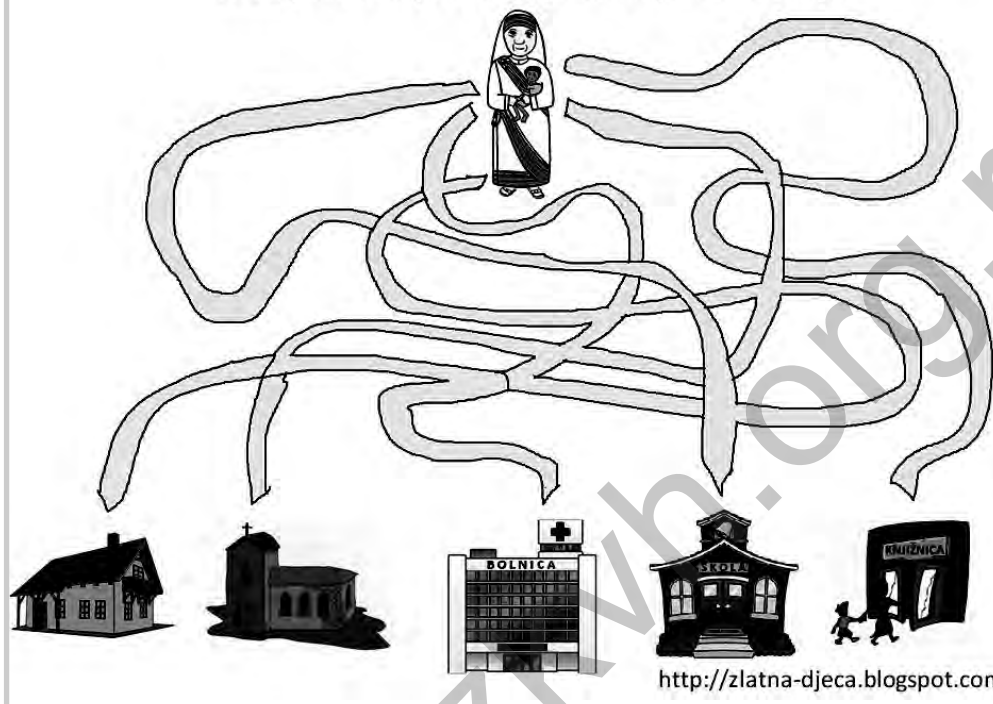

Uz Blagdan Majke Terezije (5. rujna)

Dragi Zvončići, 5. rujna slavimo spomendan blažene Majke Terezije, žene koja je posebnom jednostavnošću i ljubavlju prema siromašnima, bolesnima i umirućima pokazala kolika može biti ljudska sućut i dobrota za drugoga. Ona je u svakom čovjeku vidjela dragoga Boga i zato je mnogima veliki uzor i poticaj kako što više biti dobar prema onima koji nas okružuju.

Evo jednog labirinta u kojem ćete sigurno znati pravilno pronaći put...

OTKRIJ KAMO MAJKA TEREZIJA NOSI DIJETE U NARUČJU...

<http://zlatna-djeca.blogspot.com/>

Božje stvorenje – neprocjenjivo!

Sa svih strana dolaze poruke: budi svoj, budi takav kakav jesi, neka te ništa ne spustava, budi slobodan! I dosta njih zvuči primamljivo. Poželiš iskusiti slobodu, osjetiti i svima pokazati da si poseban, drugačiji. Da, jesi! Imaš pravo to biti i drugima dati do znanja. Možda će problem nastati kada to pokušaš ostvariti, kada se zapitaš: kako? Svi oni koji ti govore o originalnosti, jedinstvenosti i tvojoj vrijednosti, uvijek predlažu (ili nameću) neke nove ciljeve koje moraš ostvariti. I tako se opet nađeš među gomilom izazova, zahtjeva i odgovornosti koje te okružuju i podižu se oko tebe kao zidovi. Okružen njima ostaješ sam, malen, zbunjen, često prestrašen.

No, prije nego počneš zasluživati svoju vrijednost i boriti se za nju, pogledaj malo bolje. Sjetiš li se svoga Stvoritelja, shvatit ćeš da se ona krije u tebi samom i da je ona veća od svega što bi mogao ostvariti ili postati vlastitom zaslugom. Neprocjenjivost tvoga bića ima korijene u neizrecivo velikom Bogu čije si dijete. Božje je stvorenje neprocjenjivo! Znati to, biti svjestan svoje vrijednosti, nije samo lijep osjećaj ili utjeha kada ništa drugo ne preostaje. Svijest o vlastitoj vrijednosti, o sebi kao Božjoj dragocjenosti, ima veliku moć. Može srušiti zidove lažnih vrijednosti koji te pokušavaju opkoliti i zarobiti u tvojoj nemoći i malenosti. Kad znaš da si oduvijek u Božjem planu, tko će te moći uvjeriti da slijediš nekakve koristi-

ljubive ideje? Ako vjeruješ da si stvoren za vječnost, kome bi se ovdje na zemlji trebao dokazivati? Vjeruješ li doista Bogu Stvoritelju, znat ćeš da te je obilato obdario, ali još više, znat ćeš da je uvijek uz tebe da nadopuni tvoje slabosti i nedostatke.

Biti svjestan svega ovoga nosi sa sobom i jednu odgovornost. Ne smiješ zaboraviti da su i ljudi oko tebe isto tako Bogu dragocjeni i da ih je stvorio s istom ljubavlju i pažnjom kao tebe. Tako osobu do tebe uvijek moraš gledati kao unikat i tako postupati s njom. Ako si toga svjestan, trudit ćeš se nikad ne povrijediti njezino dostojanstvo i odnositi se prema njoj s velikim poštovanjem – radi se o Božjem stvorenju! Pored tebe je jedna tajna. Ne razumiješ je potpuno, ali njezinu dubinu i ljepotu naslućuješ. Sve njene želje, nadanja, slabosti koje te znaju povrijediti, zamisli koje možda ne razumiješ, poznate su istom onom Bogu koji i tebe s istom brigom vodi, krije i sluša (ljudi bi rekli „podnosi“, ali ljubav opravdava, a ne podnosi).

I kada shvatiš svoju vrijednost koju ti nitko ne mora prodati, niti je ti moraš sam ostvarivati ili nekome dokazivati, otvorit će ti se oči za neponovljivu ljepotu čovjeka. Možda ćeš ga moći gledati pogledom sličnim Božjem pogledu. To je pogled ljubavi koji vidi detalje koji su skriveni očima koje ne ljube, očima koje se ne znaju diviti.

Ana Ivković

Na Prižbi

Ove godine subotičke časne sestre odlučile su častiti nekoliko djevojaka aktivnih u crkvi te su poslale dvije ekipe od po sedam djevojaka iz Subotičke biskupije u samostan sestara Kćeri milosrđa u Prižbi na Korčuli u razdoblju od 16. srpnja do 4. kolovoza. Osim djevojaka iz Subotičke biskupije bile su tamo i djevojke iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Tih devet dana nije se sastojalo samo od kupanja i sunčanja već i od prigodnog duhovnog programa. Tako nismo odmarali samo tijelo, nego i dušu. Duhovno su nas vodili vlč. Dario koji nas je svojim predavanjima pobliže upoznao s mnogim biblijskim likovima i svecima, zatim biskup Hvara, Brača i Visa, Slobodan Štambuk, koji je predvodio svete mise, bio na raspolaganju za ispovijed, ali i da nam razvedri dan svojim šalama i pričama. Imali smo tu čast provesti dane i s časnom sestrom provincijalkom Nelijom Pavlović i časnom majkom Emilom Barbarić. Ipak, najveća potpora bile su nam časne sestre koje su radile s nama, na čelu sa s. Jasnom Crnković koja je osmislila zanimljiv i raznovrstan program za nas.

Iz programa najveći dojam na nas ostavili su skečevi koje smo trebali pripremiti sami po skupinama, križni put koji smo pisali sa svojim izabranim parom, debata o prednostima majčinstva i prednostima redovničkog života kao i otvoren razgovor s časnim sestrama u kojem su govorile o svojem **Da** Gospodinu i u kojem smo ih mogle pitati sve što nas je interesiralo, koji je neke naveo na razmišljanje o tom pozivu. Duhovne vježbe urodile su plodovima pa su tako i napisane dvije pjesme, jedna kao himna susreta, a druga kao zahvala časnim sestrama, biskupu i velečasnom. Ovim putem, zahvaljujemo svim časnim sestrama, i naravno vlč. Dariju i biskupu Slobodanu za sve pruženo tih dana provedenih na Prižbi.

Vedrana Cvijin

Obavijesti

* **ČIKERIJADA, u srijedu 29. 8. 2012. na Čikeriji!**

Za sve one koji idu biciklima, polazak je u 8 sati ispred crkve Isusova Uskrsnuća („Male crkve“).

Bit će sv. misa, kao i razne sportske aktivnosti. :)

Ručak je osiguran, potrebno je samo ponijeti dobru volju. Javite i drugima, vidimo se!!! :)

* **MISA ZA MLADE**

će biti održana u restoranu KTC-a, Pačirska cesta 6, u petak 7. 9. 2012., u okviru seminara Nova evangelizacija nakon predavanja prof. Tomislava Ivančića koje počinje u 19 sati (najvjerojatnije oko 22 sata). Svi ste i više nego dobrodošli!

* **TRIBINA ZA MLADE** u rujnu neće biti održana.

* **HOSANAFEST**

U treću nedjelju rujna, 16. 9. 2012., u 20 sati vidimo se u Dvorani sportova u Subotici na ovogodišnjem Hosanafestu!

102. bandaš i bandašica

Razgovarao: Darko Jurić

Osobna iskaznica

Ime i prezime:
Marko Križan
Datum rođenja:
20. 08. 1993.
4 člana obitelji
+ oženjeni brat
Fax.:
FTN (Novi Sad)
– Građevinarstvo
Želja:
vratiti se u Tavankut
i pokrenuti vlastiti biznis
Župa:
Srce Isusovo Tavankut

Osobna iskaznica

Ime i prezime:
Snežana Nović
Datum rođenja:
5. 11. 1993.
Roditelji i starija sestra
Fax.:
PMF (Novi Sad)
– Matematika
Želja:
biti profesorica u Subotici
Župa:
Sv. Rok Subotica

U slobodno vrijeme.....

Snežana: U slobodno vrijeme volim se družiti s prijateljima. Također, pjevam u VIS-u „Ritam vjere“. Ranije sam recitirala, glumila, išla na folklor.

Marko: Prije sam išao na folklor, a sada se bavim sviranjem. U slobodno vrijeme sam s društvom, najčešće igramo nogomet i izlazimo.

Dužijanica do sada.....

Snežana: Redovito sam sudjelovala u centralnoj proslavi Dužijance. Sedam godina sam bila mala kraljica, a nakon što sam se u trećem razredu upisala na folklor sudjelovala sam na folklornim večerima subotom i u nedjeljnoj povorci s folklornim društvom sve do drugog razreda srednje škole. Također sam ponekad išla i na čišćenje žita.

Marko: Od malih sam nogu član HKPUD „Matija Gubec“ tako da sam kao svirac sudjelovao i na tamburaškim, folklornim večerima i centralnoj povorci. Dobro mi je znana Dužijanica i svi njeni običaji u kojima sam rado sudjelovao.

Ja, bandaš? Baš ja bandašica?

Snežana: Naravno da sam imala želju biti bandašica jer smatram da je to jako velika čast. Monsinor Beretić mi je već nekoliko puta nagovijestio kako bih ja mogla biti bandašica tako da sam u neku ruku bila pripremljena. Naravno, to nije bilo sigurno jer postoji puno cura koje isto to zaslužuju. Kada sam pitala svoje roditelje nakon poziva mons. Beretića slažu li se da budem bandašica, bili su oduševljeni i bili su mi velika potpora za vrijeme cijele Dužijance.

Marko: Mislio sam da imam više šansi da budem seoski nego gradski bandaš. Nikada nisam ni mislio da ću biti gradski bandaš, a imao sam želju biti tavankutski bandaš. Veoma me je iznenadio poziv, ostao sam bez teksta.... (Marko je opet ostao bez teksta. ☺) Najprije sam zamolio velečasnog da mi da vremena razmisliti malo jer nisam znao u tom trenutku što mu odgovoriti, kako ide procedura, ni to mogu li ja uopće biti gradski bandaš. I moji roditelji su bili također iznenađeni. Ovime nam je ukazana velika čast.

Ah, ti prijatelji!

I Snežana i Marko istaknuli su kako su im velika pomoć i potpora osim roditelja bili i njihovi prijatelji koji su im govorili: „Samo javite kad i gdje, i mi dolazimo!“. U lijepom broju su se okupljali na čišćenju žita koje je u dobrom društvu bilo interesantno i zanimljivo. Također, zajedno su se u nedjelju pojavili u nošnji ne bi li i na taj način uzveličali proslavu Dužijance i učinili Sneži i Marku ovo iskustvo još radosnim. Velika hvala od bandaša i bandašice!

Po selima...

Snežana: Na prigradskim dužijancama su nas jako lijepo ugostili i tada smo se imali priliku upoznati sa svim ostalim bandašima i bandašicama. Svake nedjelje smo bili na korak bliže centralnoj proslavi i za koji stupanj ushićeniji zbog onoga što slijedi.

Marko: Svugdje su nas lijepo dočekali i stalno su se brinuli je li nam sve u redu, treba li nam nešto. Svaka prigradska dužijanica bila je naša priprema za veliku dužijancu i puno toga smo naučili o tomu kako se trebamo ponašati i kako se što bolje snaći u ulozi bandaša i bandašice. Bilo je baš super.

To ću pamtit!

Snežana: Osim nedjeljnog misnog slavlja na mene je veliki dojam ostavila subotnja Večernja u katedrali jer je bilo jako lijepo i svečano.

Marko: Ne mogu izdvojiti samo jedan događaj. Ako bih baš morao onda je to cio nedjeljni dan. ☺ Predivan je osjećaj biti u centru pozornosti kada su sve oči i objektivni fotoaparata uprti u tebe.

Jeste li se umorili?

Snežana: Pripreme su bile iscrpljujuće ali sve je bilo prapraćeno osmijehom na licu i s puno elana. Još uvijek zbrajam dojmove jer je bilo divno i ja sam presretna.

Marko: Nisam se previše umorio, ali moram priznati da je teško biti gradski bandaš jer ima puno obveza i događanja koja treba ispratiti i na kojim treba sudjelovati. Ali, nikakav umor se ne može usporediti s nedjeljnom proslavom dužijance i ljepotom toga događaja.

ROĐENI POD

Dobrodošli na vaše i naše stranice!

Kao što vjerojatno znate, astrologija u većini zemalja nije službeno priznata znanost. Nemam želju upuštati se u raspravu o astrologiji i astrološkim metodama tumačenja raznih vrsta horoskopa, natalnih karata, zodijsaka, zvijezda... Želja mi je biti praktična i dati Vam neku ideju ili, još bolje, podsjetiti vas na neke aspekte vašega života na koje ste zaboravili. Ponavljam, ovdje vam nudim tumačenje tako da ga vi shvatite. Krenimo redom. Uživajte! /*Marina Gabrić*/

OVAN (21. ožujka - 19. travnja)

Znate djelovati vrlo zahtjevno i poduzimljivo. Većinu ciljeva sami ostvarujete bez da se oslanjate na Boga kojeg lako zaboravljate. Nalazite se u sjajnoj prilici da ostvarite harmoniju života, ali samo ako u svoj plan uključite i Boga.

SUGESTIJA: Prisustvo Duha Svetoga u vašem životu učinit će da pravilno vrednujete stvari i svijet oko sebe i razina vaših mogućnosti će se uvećati sukladno raznovrsnim interesiranjima koja vas prate. Na vas posebno izazovno djeluje prisutnost Gospe u vašem životu. Važno je da usuglasite svoje interese s Božjim.

BIK (20. travnja - 20. svibnja)

Povremeno vaš život obilježavaju padovi, što iscrpljuje vašu snagu. Budući da ste osoba koja vodi računa o svim stvarima, teško se mirite sa situacijama kada netko omete vaše planove i potrebe. Želite unaprijed znati što vas očekuje na svim područjima života. Ali to nije uvijek moguće jer Bog za vas ima plan koji se puno puta ne uklapa s vašim vizijama.

SUGESTIJA: Prisutnost Isusa i Marije donose zadovoljstvo u ljubavi i obitelji. Posebne privilegije, sreću i uspjeh vam donosi utjecaj svete krunice, samo je važno da se koncentrirate dok ju molite.

BLIZANCI (21. svibnja - 20. lipnja)

Nalazite se u sjajnoj prilici da ostvarite niz korisnih ciljeva. Vi ste odlučni i poduzimljivi, brzi, živahni, radoznali, komunikativni, društveni, spretni. Radite više poslova istodobno. Ali na licu vam je maska – trudite se dobro izgledati čak i kada vam je teško; glumite savršenstvo u životu. Vrijeme je da pokušate harmonizirati svoju unutrašnjost i vanjštinu.

SUGESTIJA: Sjajan utjecaj Oca, uz suradnju sa Isusom i Duhom Svetim, donijet će vam novu snagu. Ponekad nije lako prepoznati i priznati da je najbolje rješenje koje ispunjava vaše potrebe i zadovoljava svijet oko vas upravo Bog u vašem životu. Imate mogućnost prihvatiti sve ovo i usrećiti sebe i svoju okolinu.

RAK (21. lipnja - 22. srpnja)

Puno puta dopuštate da vas netko osporava ili usporava u ciljevima koje imate. Dopuštate da vas drugi odvuku s pravog puta i često zalutate u stranpoticu. Puno puta odrekli ste se istinskih vrednota samo da biste udovoljili drugima. Nesigurni ste u sebe, a nemate ni sigurnog povjerenja u druge.

SUGESTIJA: Važno je da budete aktivni vjernici i da odgovarate na pozive Isusa koji stižu s različitih strana. Uskoro ćete imati mogućnost prisustvovati seminaru koji vam može uliti još dodatne snage i ojačati vas tamo gdje ste slabi. Vaši ciljevi su dostižni, možete ostvariti uspjeh i sreću – samo pokažite dobru volju i upornost. Put do uspjeha i sreće predstavlja najljepše zadovoljstvo ukoliko vi to želite.

LAV (23. srpnja - 22. kolovoza)

Vi ste osoba koja želi „vladati“ mudro i kreativno. Odupirete se ideji da budete običan čovjek. Imate dojam da na vašu sigurnost najbolje djeluju neke dobro isplanirane i unaprijed smišljene situacije. Pripazite da ne zaboravite na one koji su iza ili ispod vas i da ih ne sputavate ako ne misle isto kao vi jer postoji netko jači i od vas.

SUGESTIJA: Konstantna molitva anđelu čuvaru pravi je put do „velikog dobitka“ na razini željenoga cilja. Uz povoljnu suradnju sa Svetim Trojstvom očekuju vas sretni trenuci, kvalitetne promjene i veliko zadovoljstvo. Potrudite se ostvariti svoje „velike snove“ – Isus je na vašoj strani.

DJEVICA (23. kolovoza - 22. rujna)

Djelujete aktivno na različitim stranama i prihvaćate nove izazove u skladu sa svojim uvjerenjima. Ipak, nemojte dopustiti da vas posao okupira više nego što je potrebno. Naučite povući crtu i zaštititi se od preopterećenja poslom koje potencijalno narušava vaš duhovni život.

SUGESTIJA: Primjeri iz života svetaca potiču na nova saznanja i rješenja koja bi mogla unaprijediti vaš duhovni život. Uz povoljni utjecaj molitve imate priliku spojiti lijepo s praktičnim i korisnim. Za vas počinje razdoblje uspjeha, radosti i mira. Prepustite Bogu svoj život.

ZNAKOM KRIŽA

Kao kršćanka i vjernica, uvjerenam da je Bog ostavio svoje tragove u ovom svijetu. Pitanje je samo: koliko ja znam otkriti te tragove, koliko ih znam čitati te koliko ih za ozbiljno uzimam? Začuđujuće je koliko je mnogima danas važan horoskop, numerologija, položaj planeta, a koliko je malo važno u kakvom sam ja odnosu prema Bogu, Njegovoj riječi!? Kao da je to nešto sporedno! Upravo je tragikomično čuti: ja sam lav, ja sam vodenjak, ja sam škorpion... I mene su pitali: „Što ste vi?“ Bilo mi je čudno, ali odgovorih: „Pa, ja sam čovjek!“ Pitalac je bio uporan: „Ali pod kojim ste znakom rođeni?“ „A to! Ovak: moja majka mi je govorila da je kada sam se ja rodila učinila znak križa na mojem čelu. Onda sam valjda rođena POD ZNAKOM KRIŽA.“

VAGA (23. rujna - 22. listopada)

Potrebno je da uskladite svoje želje i stvarne mogućnosti. Zabrinuti ste zbog svog statusa i ne želite se pomiriti sa znanjem da postoje „bolji“ od vas. Tražite način kako da promijenite svoju poziciju, ali mnoga pitanja koja postavite ostaju bez odgovora. Bog vam ne daje sve odgovore i uči vas da budete ponizni.

SUGESTIJA: Prisutnost jutarnje i večernje molitve te aktivno sudjelovanje na svetoj misi predstavlja sjajan spoj duhovnog zadovoljstva i materijalnog blagostanja. Povoljan utjecaj Boga predstavlja poticaj kroz nove mogućnosti i donosi novu nadu, ali prisutnost Boga u vašem životu zahtijeva aktivnu ulogu vas kao molitelja.

ŠKORPION (23. listopada - 21. studenog)

U želji da ostvarite neke rezultate spremni ste prekoračiti svoje mogućnosti i izdati vlastite vrijednosti. Osjećate da morate učiniti sve kako biste poboljšali svoj položaj na društvenoj i socijalnoj ljestvici. Temperamentni ste i burno reagirate osobito na partnera i bliske prijatelje koji to ni najmanje ne zaslužuju.

SUGESTIJA: Sreća je dostižna u različitim pravcima osobito kroz ispovijed, euharistiju i vjeronauk što donosi sjajne vizije u rješavanju nekih statusnih, privatnih, imovinskih, obiteljskih ili osobnih problema. Pred vama je veoma sjajan period, stoga „investirajte“ u Boga.

STRIJELAC (22. studenog - 21. prosinca)

Vi ste veliki optimist koji djeluje vrlo poticajno na okolinu. Vaši optimistički stavovi ulijevaju veliku nadu u timski uspjeh. Iako vam samopouzdanje i pozitivnost kojom zračite donosi sjajnu priliku za napredovanje i za novom afirmacijom, ipak ne ispadne uvijek onako kako planirate. Nakon velikog zalaganja i truda puno puta ostanete bez zasluženih priznanja od strane vaših suradnika.

SUGESTIJA: Veza s Bogom jamči kompletno zadovoljstvo, nemojte propustiti svoju IDEALNU PRILIKU. S ponosom i bez lažne skromnosti obilježite svoj uspjeh tako što ćete još više zahvaljivati Bogu na obilju blagoslova. I dalje se oslanjajte na Boga!

JARAC (22. prosinca - 19. siječnja)

Aktivno pratite sva nova događanja u svojoj okolini i imate jasne kriterije. Strategija koju provodite na kraju donosi pozitivne, opipljive rezultate za vas, ali i pri tome niste ispunjeni osjećajem zadovoljstva. Nema potrebe da zaoštravate odnos s onima koji vas okružuju. Bog će vam pokazati da imate bolje rješenje, kao i efikasniji način u provedbi zajedničkih interesa u osobito vašu duhovnu korist.

SUGESTIJA: Sreća proistječe iz vaše duše. Prisutnost nebeskog Oca prati vas otkad znate za sebe. Posvijestite si svaki dan da je Otac nježan, blag, da je on Ljubav, da vas voli. Važno je da pravilno usmjeravate svoju molitvu za druge ljude, a ne samo za sebe.

VODENJAK (20. siječnja - 18. veljače)

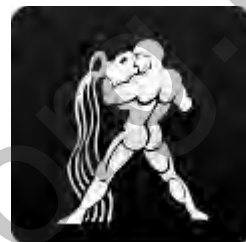
Ukoliko ste shvatili svoju ulogu u suradnji s Bogom, budite korektni i pridržavajte se određenih norma. Važno je da se pravilno informirate i pripremite za jedine ispravne reakcije na raznovrsne životne situacije. Nema potrebe da ostavljate lošu sliku u Božjim očima izigravajući lažnu veličinu za oči svijeta, jedinstveno se povjerite Bogu. Vaša iskrenost bit će dobro nagrađena.

SUGESTIJA: Prisutnost Isusa u vašem životu učinit će vas privilegiranom osobom na privatnom i javnom planu. Prate vas blagoslovi s neba. Samo budite dovoljno hrabri da dopustite da ti blagoslovi ispune vaš život i vjerujte da ćete biti potpuno zadovoljni.

RIBE (19. veljače - 20. ožujka)

Kada ste potaknuti dobrim idejama ponekad djelujete vrlo ambiciozno na svoju okolinu, ali u određenim situacijama i nesigurno. Potrudite se biti sigurniji u sebe i svoje kvalitete. Bog vam je dao pregršt talenata. Nemojte ih „zakopavati“, već ih pametno iskoristite. Zato vam je neophodna Božja potpora kako biste osjetili da ste sigurni.

SUGESTIJA: Isus vas navodi na velike inicijative, imate sjajnu priliku napredovati na životnoj ljestvici te uljepšati svoj život drugih, poboljšati odnos s drugima. Uspjeh i zadovoljstvo proizlaze iz vašeg partnerstva s Isusom Kristom. Skladan odnos s vašim PARTNEROM pozitivno utječe i na vaš privatni i društveni život.

Kome trebaju brojne obitelji!?! Crkvi – svakako...

Dragi čitatelji! Jedno od obveznih pitanja koje čujemo kao „brojna obitelj“ jest: „Tko vam pomaže?“ Iz toga zaključujemo da se danas smatra neizbježnim da bračni par s više male djece – treba pomoć: pomoć roditelja, pomoć rodbine, pomoć prijatelja, pomoć institucija državnih, crkvenih. Pomoć u „čuvanju“ djece, materijalnu pomoć (bilo da žive sa starim roditeljima u zajedničkom ili odvojenom kućanstvu) neki roditelji žele, neki ne žele, neki su ju prinuđeni prihvatiti ili čak moliti. Puno primjera sa svih strana čujemo kada pomoći nikakve jednostavno – nema! Ponekad familija i prijatelji jednostavno i sami nemaju nikakve mogućnosti pomoći, a nekad jednostavno – ne žele. Je li pomoć bake i djedova mladoj obitelji s djecom dužnost, tek gesta dobre volje ili prirodna posljedica ljubavi prema vlastitoj djeci? Krajnosti su velike: neki svoju pomoć dobro „naplate“ na razne načine, smatrajući kako imaju pravo na miješanje u život svoje djece i unučadi, a neki gube zdravlje, snagu, novac i sve što imaju želeći pomoći svojoj djeci i samo žale zbog toga što su „mladi“ jedni s drugima nestrpljivi zbog teškoća u kojima žive, pri tome misleći kako još uvijek nisu dovoljno učinili. Krajnosti nikad nisu dobre – uvijek izlazi na vidjelo da tamo gdje ima istinske međusobne ljubavi i Boga, odnosi mogu biti dobri, pomoć i pružena i primljena s ljubavlju i zahvalnošću. Sve je na nama...

Ipak, postoje oni koji obitelj ne moraju ni poznavati ni voljeti, a trebali bi – kao „osnovnu stanicu društva“ – podržavati bar zbog nekih zakona. Naravno, o tome je sramota i govoriti: jasno je da su dječji doplatci smiješne svotice koje bi mogle nekima biti umirenje savjesti, kad bi istu imali. Kod nas je normalno osjećati se poniženo i neugodno kao roditelj, kao majka ili otac, kad se obraćaš nekom „sekretarijatu“ koje u naslovu ili nekom podnaslovu ima „društvenu brigu o djeci“ ili obitelji, tražeći ponizno ostvarenje nekog svog „prava“. Republika Srbija trenutno nema ministarstvo koje bi se bavilo samo obiteljima ili djecom (jedino postoji Ministarstvo omladine i sporta), već djeca i obitelj spadaju na socijalnu pomoć, par-

don – socijalnu politiku. Toliko obitelji ovdje danas vrijedi i to znači...

Katolički institut za kulturu, povijest i duhovnost „Ivan Antunović“ od 1999. godine nagrađuje po jednu brojniju obitelj, i to prije svega zato što je BROJNA, jer je to najveća zasluga koju ima i najveći doprinos za budućnost našega naroda i Crkve. Time se vidi da je jedino Katoličkoj Crkvi važna i vrijedna obitelj, jedino Crkvi obitelj nije – teret... Premda „koristi“ od brojnih obitelji – nema, Crkva, i naš velikan Ivan Antunović svojedobno, mari i brine: „Svjetovna vlast o tom neće puno voditi računa, zato svećenici moraju o tom više govoriti“. On će „u nauči, i pridikama razvijati puku onu istinu iz obzira duševna, čudoredna i naravna, predrasudu će iz svih mogućih sila pobijati da svane sunce uvidjavnosti u pučkoj glavi i svaka duša se uvjeri da štogod je nas više na svijetu, to više Boga hvalimo, više dobra činimo, više tvorimo, umom, rukama, više volje, više snage imamo, dakle narastje veći plod svakog našeg tvorenja s neba i sa zemlje i uzrastje narodne sile, koje radjaju ugled i teku čast i poštenje...“ (Ivan Antunović, *Poučne iskrice*).

To naravno ne iznenađuje, jer se Crkva po Božjoj volji ravna koliko god joj je moguće. Samo, kako znamo današnju situaciju u kojoj obitelji žive, to je mikrokapljica poštovanja, priznanja i podrške u golemom oceanu obezvrjeđivanja koju obitelj danas doživljava. Najporaznije je to što nitko nikada same obitelji o problemima u kojima žive niti ne pomišlja pitati! Kada bi željeli čuti, čuli bi da obitelji koje zbilja jesu „u potrebi“ (a takvih je najviše, s tendencijom rasta njihova broja) uopće ne zanima – smanjenje PDV-a na bebi opremu i odjeću! Zašto? Danas gotovo sve koji to žele mogu dati drugima i primiti od drugih i krevetiće i kolica i stolove za povijanje i kadiće i stolice za hranjenje, a da ne govorimo o bebi i dječjoj odjeći! Danas je djece sve manje, pa se krevetići i kolica ne stignu ni oštetiti, kadiće skoro ni zaprljati, bodiči i odijelca se ni ne umrljaju – a djeca već izrastu! Mi koji imamo više djece nego novaca :) smo mogli drugima dati i krevetiće i kadiće i stol za povijanje, o odjeći da i ne govorimo! Čak smo i pelene znali –

podijeliti. Koliko tek onda mogu dati drugi – ako i kad žele, što neki i čine! Najveći problem i obiteljima sa zdravom djecom, a osobito onima s bolesnom djecom, osobito u gradovima, jest – hrana. Pribor za školu je isto trošak – bilježnice i ostali pribor ne može više djece koristiti, a košta mnogo, osobito kad je u obitelji više đaka. Vrtići ili tek povremeno čuvanje djece su također – luksuz! Želi li bračni par početi samo na molitveni susret ili duhovni seminar, ima problem s – čuvanjem djece. Pošto ih naravno ne žele ostavljati same, a novaca za platiti „tetu-čuvalicu“ nemaju, što mislite – što „biraju“?

Sretni i ponosni zbog svoje „brojnosti“, Bogu smo zahvalni za naše divne bake i djedove, kumove, familiju i prijatelje, njihovu ljubav koju osjećamo i pomoć koju kada ustreba (a dogodi se :)!) radosno primamo. U Crkvi se osjećamo dobrodošli, a državu, pokrajinu i grad – ne ćemo spominjati :). Jedna gospođa kaže – objašnjavajući (po vlastitoj želji, nitko ju nije ni pitao ni proziva!) zašto ona ne može imati još jedno dijete, pored jedinice koju ima: „U Hrvatskoj socijala rađa socijalu. Bez auta se ne može, a krediti su tako veliki, smanje nam plaće...“. Na odmoru smo upoznali i petočlanu obitelj iz Zagreba koja nam je pričala kako se u njihovoj župi organizira (i) kuhanje obroka za obitelj koja dobije dijete – pomoć porodilji. U čast obitelji, pomoć i podrška su – pun hladnjak gotovih objeda za mjesec dana! To život, zdravlje i blagoslov znače, a svakom pojedinom kućanstvu u župi možda objed ili dva više. Zaključujemo: možemo računati samo jedni na druge. Želimo skupa s vama graditi svijet u kojoj će obitelj biti „tvrđavica koju će malo teže srušiti“, mjesto prave ljubavi, sigurnosti i blagostanja za sve njene članove i izvor blagoslova za sve koji joj dođu – bilo s namjerom da ponude i pruže pomoć, bilo da se naužiju ozračja Raja, zbog koje je Bog (slutimo, ne tvrdimo) i ustanovio obitelj! (Ivh)

7 najvećih pogrešaka u odgoju djece

6. pogreška:

Ne uspijevate pružiti strukturu svom djetetu

Djeca se uče samokontroli i disciplini kroz usvajanje vanjske strukture i kontrole. Ne pomaže ako djeci držimo predavanja kako razmišljati i zaključivati. Ako pokažemo, umjesto da kažemo, to zaista djeluje i to dobro. Puno

je djelotvornije imati par pravila koja dosljedno primjenjujemo umjesto mnogih pravila koja primjenjujemo kaotično. Ne možemo očekivati da naša djeca imaju unutarnju strukturu, samodisciplinu i vještinu samoreguliranja ako mi nemamo ništa od toga. Kada otkrijemo da mi sami ne radimo ono što od djeteta tražimo, možemo biti sigurni da imamo problem, koji će postati veći čim to djeca primijete. Zato je život prekrasna pustolovina i prilika da se svaki dan mijenjamo – na bolje.

Ljetne priče

Krtica i sunce

Nekada su krtica i sunce povazdan bili zajedno. Zanosno su se družili i natjecali tko će se domisliti ljepšoj igri. Kad bi se umorili, učinili bi zagledani jedno u drugo. Krtica je svojim bistrim očima promatrala sunce, a ono ju je obasjavalo svojim sjajnim okom. No, jednom u osvit dana, sunce opazi neki tek izniknuli cvijet.

„Gledaj kako je divan“, reče ushićeno krtici i razdragano pozove cvijet da se pridruži njihovoj igri.

Ali krtica nije htjela svojega prijatelja dijeliti s nekim došljakom. Kad se smračilo, ona se tiho prišulja cvijetu i pregrize mu korijen. Zadovoljna učinjenim, pođe na počinak, no san joj ne htjede na oči. Čitavu se noć nemirno premještala, a kada tanka crta svjetla na obzorju najavi dolazak njezina prijatelja, ona osjeti nelagodu u duši i zavuče se pod zemlju.

Čim se sunce promolilo iza stabla, odmah razazna što se zbilo. Cvijet je ležao mrtav, a na mjestu gdje se krtica zavukla pod zemlju oblikovao se mali humak.

„Krtice, prijateljice“, zazva je sunce bolnim glasom, „dođi, dan je pred nama“.

Krtica je čula glas svojega prijatelja, ali se nije odazvala. Sunce je dozivalo krticu, danima ju je dozivalo, no uzalud.

„Krtice, dođi“, dozivalo ju je sunce. „Onaj mi je cvijet bio silno drag, ali tisuće takvih mogu probuditi iz zemlje. No, ti mi nedostaješ, tebe trebam.“

Prošlo je mnogo godina. A onda krtica jednoga dana nenadano proviri iz zemlje. „Krtice!“ usklikne sunce. „O, kako ti se radujem!“

„Tko si ti?“ upita ga krtica.

„Sunce, tvoj prijatelj“, žustro joj odgovori sunce.

Krtica okrene glavu u smjeru odakle je dolazio glas. U taj čas sunce ugleda njezine prazne oči, ali prije negoli je u svojoj zapanjenosti išta uspjelo izustiti, krtica reče: „Ne možeš me prevariti. Ti više ne postojiš. Valjda ne očekuješ od mene da ne vjerujem svojim očima.“

To reče i ponovno zađe pod zemlju.

Stjepan Lice

mini obiteljsko savjetovalište

Bake i djedovi su veliko blago...

Najveći dar koji unuci mogu dobiti od svojih baka i djedova je ljubav, a najljepši dar koji roditelji mogu dobiti od svojih roditelja je pomoć u odgoju. Za dobar odnos između djedova i baka sa svojom odraslom djecom i da se bude sretnim djedom i bakom potrebno je držati odstojanje umjesto miješati se, što je Karl Barth formulirao ovako:

1. Treba ti biti jasno da tvoja djeca idu svojim, a ne tvojim putovima, prema svojim vlastitim načelima, zamisliva i željama, da žele steći svoja vlastita iskustva a ne samo usvojiti tvoja i da žele biti sretni na svoj način, a ne na tvoj.

2. Nemoj im se suviše nametati svojim uzorom, ni svojom staračkom mudrošću, niti svojom naklonošću, a ni dobročinstvima po svome ukusu.

3. Nikako ih nemoj vezati uz svoju osobu i time ih obvezati.

4. Nemoj se čuditi, a pogotovo ljutiti i rastužiti kada primijetiš da za tebe često nemaju vremena ili ga imaju samo malo, da, ma koliko im želio dobro, povremeno smetaš i dosađuješ i da se prema tebi i tvojim savjetima ponekad nemarno odnose. (Obiteljski centar Varaždinske biskupije)

Pogreške koje bake i djedovi rade - Postati baka odnosno djed zahtijeva prvenstveno osoban rast, a onda blizak odnos s unucima, te podržavanje roditelja. Greške su očekivane. One nam svima daju priliku da sazrijemo i da iz njih nešto naučimo.

Pogreške koje bake i djedovi rade sami sa sobom – Bake i djedovi ponekad ne razumiju da dolazak prvog unuka u obitelj zahtijeva velike promjene i od njih i od njihovog dotadašnjeg životnog stila. Ne razumiju što znači biti djed ili baka i ne znaju što se od njih očekuje. Ne prihvaćaju da ta uloga od njih zahtijeva učenje i promjenu stava. Ono što mogu učiniti, jest pomoći jedno drugome u pripremanju za nove dužnosti i razgovarati s djetetovim roditeljima kako bi znali što se od njih očekuje.

Pogreške koje bake i djedovi rade s djetetovim roditeljima – Neshvaćanje da je dobar odnos s roditeljima temelj za dobar odnos s unucima, neslušanje i nepoštivanje odluka koje su roditelji donijeli i nedopuštanje da sami uče na svojim greškama – neće pomoći. Bake i djedovi moraju shvatiti da su novopečeni roditelji nesigurni i umjesto da budu prekritični, trebali bi biti puni razumijevanja i podrške. Najveći problem koji ujedno najviše utječe na odnose u obitelji jest kad baka i djed ne žele naći vremena da pomognu roditeljima i kad ne shvaćaju da je potrebno s unucima provoditi vrijeme i onda kad roditelji nisu u blizini (npr. odvesti ih u šetnju, kupnju ili na izlet).

Pogreške koje bake i djedovi rade s unucima – Velika pogreška koju mnogi bake i djedovi rade jest zadržavanje uloge roditelja umjesto prihvaćanja uloge bake i djeda. Djeca imaju jedne roditelje i oni su im dovoljni. Neshvaćanje da su unucima bake i djedovi potrebni, može imati posljedice. Unuci zahtijevaju da se s njima provodi vrijeme, da se uđe u njihov svijet i da baka i djed s njima ravnopravno razgovaraju. Ponekad treba posjetiti vrtić koji unuci pohađaju, saznati nešto više o hobijima koji ih zanimaju i kojima se bave, te upoznati prijatelje svojih unuka, jer sve su to koraci u približavanju unucima, koji na ljubav uzvraćaju ljubavlju. (www.roda.hr)

Prije sto godina lemeškim župnikom postao Bolto Agatić

(*28. prosinca 1872. + 31. VIII. 1945.)

Piše: Stjepan Beretić

Informativno politički tjednik *Hrvatska riječ* u broju 490. od 17. kolovoza 2012. godine, uz lijepu sliku proštenja na Kalvariji, spominje na 36. stranici 100. obljetnicu dolaska župnika Agatića u Lemeš. Povod je to i za ovaj naš članak o njemu.

Rodno mjesto župnika Agatića

Bolto Agatić je rođen 1872. godine u Vancagi (Bajaszentistván sjeverna gradska četvrt današnje Baje, koja je nekada bila posebna općina). U starini

su selo Vancagu nastavali Hrvati – Bunjevci. Nešto kasnije, u Vancagi su se počeli nastanjivati Mađari, Nijemci i Židovi. Kako je vrijeme prolazilo, sve se više povećavao broj Mađara. Pa ipak, oko 1900. godine u Vancagi su Mađari činili tek nešto više od polovice stanovništva. Oko 1930. godine Mađari čine već oko 80 posto stanovništva. Tada već tako brzi porast mađarskog stanovništva svjedoči i o tome da su se sami Hrvati sve više izjašnjavali za Mađare, dok su svoju nacionalnu svijest sve više potiskivali. Selo Vancaga je do 1918. godine, a posebno od 1921. do 1930. godine je pripadala okrugu Kiskőrös i županiji Pest-Pilis-Solt-Kiskun. Tako vidi-

mo da Vancaga nije bila u Bačkoj. Vlasnik sela je bio kalačko-bački nadbiskup. Među stanovnicima današnje Vancage je gotovo potpuno pao u zaborav spomen na nekada marljivo bunjevačko selo. Svemu tome su doprinijele društvene promjene. Od nekih svojih župnika su hrvatski stanovnici Vancage puno propatili kad su im branili vlastitu riječ u crkvi. U vancaskim Hrvatima je ostala svijest da su njihovi preci gradili tamošnju župnu crkvu. Ostalo je u sjećanju ljudi da su ponosni Bunjevci, zbog dokidanja svete mise s hrvatskim pjevanjem, napali župnika – doduše samo molitvenicima. Tradicije Vancage čuvalo je nekada tajno društvo Zlatna Grana. Sada djeluje slobodno. (Tako o Vancagi piše Wikipedia na mađarskom jeziku.) Vancaga je kao posebna župa registrirana u Šematizmu Kalačko-bačke nadbiskupije iz 1870. godine. Tamo stoji kako je službeno ime sela Szent-István, a da je župa osnovana 1809. godine. Tadašnji kapelan je bio Jakov Pančić. Župa je pripadala Hajóskom dekanatu. U Vancagi se 1870. godine pjevalo i propovijedalo mađarski i hrvatski, a selo je brojalo 2600 vjernika. Godine 1942. Vancaga je već bila dio grada Baje, a župa je brojala više od 3700 vjernika. Kako piše Šematizam Kalačko-Bačke nadbiskupije iz 1942. godine, u crkvi se i dalje propovijedalo i pjevalo mađarski i hrvatski, a župnikov pomoćnik je bio somborski dekan i lemeški župnik Bolto Agatić.

Život župnika Agatića

Župnik Bolto Agatić je rođen 28. prosinca 1872. u Vancagi, kad je u tome selu većinu činilo bunjevačko stanovništvo. Gimnaziju je pohađao od 1870. do 1878. godine u Baji i u Kiskunhalasu. Bogoslovlje je studirao u Kalači od 1892. do 1896. godine. Za svećenika je zaređen u Kalači 24. lipnja 1896. godine. Kapelanom je bio u Gari, Sonti, Čonoplji, Somboru, a od 1911. godine je

upravljao župom Lemeš (Svetozar Miletić). Župnikom lemeškim je imenovan 1912. godine. Od 1918. godine je počeo obnašati dužnost dekana Somborskog dekanata. Godine 1938. je upravljao župom u Doroslovu, a 1940. ga vidimo na čelu župe Kupusina. Od 1941. godine je bio duhovni pomoćnik župnika u nekada rodnom selu Vancagi. U isto vrijeme je i dalje obnašao dužnost somborskog dekana. Bolto Agatić je umro 1945. godine u Baji. (Prema šematizmu Kalačko-bačke nadbiskupije iz 1942. godine (str. 242).

Lemeška Kalvarija

Uz ime lemeškog župnika Bolte Agatića se veže lijepa lemeška Kalvarija i kapela. Od lemeške crkve se nižu postaje križnoga puta do vrha brijega, a na vrhu brijega se nalazi lijepa kapela posvećena Gospi od milosrđa. Kapela je građena od 1924. do 1928. godine nastojanjem župnika Agatića uz podršku biskupa Lajče Budanovića. Projektant kapele je bio arhitekt Josef Basler. Kad se cestom prilazi Lemešu iz pravca Subotice ili Sombora, izdaleka se već vide lijepi tornjevi kalvarijske kapele i svetišta Majke Božje. Kad vjernici iz Bačke više nisu mogli hodočastiti na Jud (Máriagyúd u mađarskoj biskupiji Pečuh), pa čak ni na bajsku Vodnicu, otvoreno je lemeško svetište, a povećan je broj hodočašća i u Doroslovo. Kapela Gospe od milosrđa je obnovljena za vrijeme sadašnjega lemeškog župnika Antala Egedija, koji je za župnika u Lemeš došao 1995. godine. Do njegova dolaska postaje križnoga puta i kapela bile su u ruševinama. Kapela i Kalvarija su opet na ponos Lemešanima.

Tko su neokatekumeni?

Odgovara: Mirjana Ivančković, dipl. teol.

Možete li mi malo konkretnije objasniti što je to Neokatekumenski put, o čemu se tu radi, jesu li oni dio Crkve i mogu li svećenici biti dio ove zajednice?

M. L., Subotica

Kao odgovor na ovo pitanje, početi ću od samog naziva ove stvarnosti. Već od apostolskih vremena, da netko postane kršćanin mora proći određeni put i inicijaciju (uvođenje) u više stupnjeva. Ovaj put naziva se katekumenat, čiji bitni elementi su: navještaj Božje Riječi, prihvaćanje evanđelja, što uključuje obraćenje, ispovijest vjere, krštenje, izljev Duha Svetoga i pristup euharistijskom zajedništvu (KKC br. 1229.) Današnja praksa krštenja u djetinjici dobi sama po sebi iziskuje katekumenat poslije krštenja, ne samo u vidu vjeronauka nego i u osobnom razvitku krsne milosti. Na samom krštenju tu ulogu su obećali roditelji i kumovi krštenika, koji bi prvi prenosili vjeru djeci. Sam bl. papa Ivan Pavao II. u apostolskoj pobudnici *Catechesi Tradendae* primjećuje da je sve više onih koji, premda su rođeni u kršćanskim zemljama, nikada nisu odgojeni u vjeri, te su kao odrasli pravi katekumeni.

Kroz cijelu povijest Crkve Bog prati svoju Crkvu i šalje joj svoga Duha, koji daje određenim ljudima karizme (darove) potrebne u to vrijeme. Tako su nastali brojni crkveni redovi, pokreti i udruge. Jedan od njih je i Neokatekumenski put.

Dok se u Rimu odvijao II. vatikanski koncil, koji je tražio načine kako progovoriti društvu u kojem se Crkva nalazi, te zahtijevao obnovu katekumenata odraslih u više stupnjeva, Bog nadahnjuje Francisca Kika Arguella, poznatog slikara koji nakon duboke egzistencijalne krize, susrećući se s trpljenjem nevinih, otkriva otajstvo Krista raspetog, prisutnog u posljednjima na svijetu, te slijedeći stope bl. Charlesa de Foucaulda, odlazi živjeti među najsiriromašnije u barakama Madrida. Njemu se pridružuje Carmen Hernandez, diplomirana kemi-

čarka i magistra teologije, te njih dvoje počinju naviještati evanđelje Isusa Krista. Ovo djelo na pozive biskupa polako ulazi u župe i tako se širi kako u Španjolskoj tako i u Italiji, te kasnije u zemljama širom svijeta.

Neo (novi) katekumenat je sredstvo kojim odrasli kršćanici ponovno otkrivaju bogatstvo sakramenta krštenja. Možda će netko pomisliti da je ova stvarnost samo za one koji su se udaljili od Crkve, međutim, ona je i za one koji nisu bili dovoljno poučeni u svojoj vjeri, kao i za one koji ju žele produbiti i sazrjeti u njoj. Također, članovima ovog Puta mogu biti i svećenici i redovnici koji žele preko Puta oživjeti dar krštenja, poštujući vlastite pozive i karizme (Statut Neok. puta, čl. 5.)

Na prvoj audijenciji neokatekumenskih zajednica s tadašnjim papom Pavlom VI. 1974. godine, on im je

Zajednica koja se stvara nakon kateheza nije posebna župa u župi, nego je grupa ljudi koji zajedno žele dublje uči u bogatstvo koje ima majka Crkva.

rekao: „Evo plodova Koncila!“ Tijekom svih ovih godina Sveta Stolica je brižljivo pratila i promatrala Neokatekumenski put. Tako papa Benedikt XVI. 2008. godine odobrava statut Neokatekumenskog puta i priznaje ga kao itinerarij katoličke formacije „na službu Biskupu kao jedan od načina ostvarenja kršćanske inicijacije i permanentnog odgoja vjere“ (Statut, čl. 1.) Življen u krilu župe, u malim zajednicama, sastavljenim od osoba različite dobi i socijalnih uvjeta, Put ima za cilj postupno nositi vjernike do intimnosti s Isusom Kristom i učiniti ih aktivnim subjektima u Crkvi i vjerodostojnim svjedocima Spasiteljeve Radosne vijesti, ne samo u misijskim zemljama nego i u zemljama sa starom kršćanskom tradicijom.

Put u župi počinje katehezama koje drže laici u suradnji s prezbiterom (svećenikom). U njima se postupno dovodi do vrhunca navještaja

Božje Riječi a to je Kerigma, tj. Radosna vijest da nas Bog ljubi onakve kakvi jesmo i da je za nas takve dao svoj život na križu, te uskrsnuo i nije nas ostavio da sami nosimo križeve koje imamo. Ova vijest ima moć i snagu mijenjati osobe i obraćati ih Kristu. Zajednica koja se stvara nakon kateheza nije posebna župa u župi, nego je grupa ljudi koji zajedno žele dublje uči u bogatstvo koje ima majka Crkva. Zajednica počiva na tronogu. Njega čine **Riječ Božja** koja kroz jednotjedni susret polako preobražava braću i sestre zajednice koji zajedno putuju na putu obraćenja. Zatim **Euharistija** koja je vrhunac susreta s Isusom Kristom bez koje kršćani ne mogu živjeti. Zadnja stavka tronoga je **zajednica** koja čini ove ljude braćom i sestrama a ne nekim znancima koje vidamo u crkvi. Zajednicu, ako je moguće, prati župnik ili

drugi prezbiter te kao pravi pastir brine za svoje stado.

Među brojnim plodovima Puta su misijska biskupijska sjemeništa „Redemptoris mater“ kojih u svijetu ima 86, u našoj blizini 2 (Pula i Sarajevo). U njima se mladići s Puta formiraju za prezbitere nove evangelizacije, vršeći svoju službu bilo gdje u svijetu. Također mnoge djevojke otkrivaju Božji poziv, odlaze u brojne klauzurne (zatvorene) samostane i tako pomažu Crkvu. Mnoge obitelji odlaze u misije svjedočeći svoju kršćansku vjeru u sekulariziranom svijetu. U našoj zemlji takvih obitelji ima 12. Možemo reći da braća i sestre na Neokatekumenskom putu otkrivaju sakrament krštenja iz kojeg crpe snagu živjeti kršćanski život (mladi u čistoći, obitelji otvorene životu, stari u prihvaćanju bolesti i starosti) i navješćivati Božju ljubav, koju su kušali u svom životu.

Ljeto je vrijeme promjena za vjernike i župnike

Piše: Dražen Skenderović

Ljeto je vrijeme promjena. Tako se i u životu vjernika mnogih župa naše Biskupije, a i šire, ovoga ljeta događaju promjene. Naime, mnogi svećenici dobivaju nova imenovanja i premještaje u neka druga mjesta i na druge župe.

Često sam se i sam zapitao čemu premještaji svećenika te kakav je odnos nas vjernika prema tome?

Protesti vjernika zbog premještaja župnika

Čitajući vijesti na Internetu i u novinama, jedan mi je događaj skrenuo pozornost. Vjernici iz jednoga mjesta uputili su protestno pismo biskupu povodom premještaja njihova dotadašnjeg župnika, protestirajući javno na ulici s transparentima. To me uvelike podsjeća na proteste radnika, ali se pitam ima li tomu mjesta u crkvi. Budući da dolazim iz župe koja duže vrijeme nema stalnoga svećenika, postavio sam si pitanje kako to da moji sužupljani nisu do sada ovako protestirali. Pitao sam se kako li je svećeniku koji treba preuzeti tu župu, kako da reagira odlazeći svećenik, kako li je vjernicima kada idu čak protestirati biskupu. Nikome u ovome slučaju nije lako.

Odlazeći svećenik ostavlja za sobom puk s kojim je do sada živio, svoje dobre suradnike, ostavlja iza sebe jedan dio života i na neki način kreće u nepoznato gdje iznova mora „graditi mostove“. S druge pak strane, dolazeći svećenik dolazi u nepoznato, s pitanjem kako će ga poslije svih događaja vjernici prihvatiti, hoće li s njim htjeti surađivati. Vjernici su pak zavoljeli svog dosadašnjeg svećenika, živjeli i radili s njime, dijelili s njim dobre i loše trenut-

ke. Njima ostaje otvoreno pitanje kakav je novi svećenik, hoće li biti bolji ili lošiji od odlazećeg svećenika. Biskup pak nema dovoljno svećenika da bi svakoj župi mogao ugoditi i mora gledati šire potrebe Crkve. Budući da me se ovo pitanje, kako sam napomenuo na početku teksta, dijelom tiče i osobno, budući da je župa iz koje potječem već duže vrijeme bez stalnoga svećenika, počeo sam intenzivno razmišljati o svojoj župi.

Naime, tijekom godina smjenjivali su se umirovljeni svećenici koji su dolazili služiti svete mise, potom svećenici drugih župa koji su obnašali dužnost privremenoga upravitelja župe. Za našu župu je razumljivo da čak i u tako iznimno teškim trenucima za župnu zajednicu, vjernici i dalje dolaze u crkvu, pomažu svećenicima, ne pišu protestna pisma biskupu, ne protestiraju pred biskupijom (a baš u mojoj župi bilo je čestih promjena svećenika). U razgovoru za župnikom jedne velike gradske župe, koji je rodom iz moje, dotakli smo se podatka da je u njegovoj gradskoj župi u proteklih 130 godina župnikovalo osam svećenika, u mojoj za 85 godina čak petnaest svećenika. A vjernici u mojoj župi i dalje idu u crkvu... i ne protestiraju. I mole Svevišnjeg da im udijeli jednog dobrog pastira koji će biti njihov. Mole, jer znaju što je duhovno zvanje, jer je njihova župa dala svećenika, redovnika i redovnica, jer očekuju od Boga da im sada vrati jedno duhovno zvanje...

Potpora vjernika novom župniku

No, da molitve i nade domaćih vjernika nisu bile uzaludne, pokažu je činjenica da od ovoga ljeta i u

mojoj župi ima promjena. Nabolje! Poslije gotovo jednoga desetljeća dobili smo novog, mladog župnika. Iznimno me je obradovala ta vijest jer sam često u svojim molitvama molio da dobijemo svog stalnog pastira. Želja mi je pomoći svom novom župniku da upozna svoje novo stado, da ga vodi Božjim putem, da mu pomognem/o oko sređivanja župe, u župnoj administraciji i drugim potrebama. A mnogo toga treba uraditi u župnome domu i u crkvi, i materijalno i duhovno.

Na kraju ostaje otvoreno pitanje: Gdje je u svemu tomu mjesto nas vjernika laika? Kakav je naš odnos prema ovim promjenama? Vjerujem da je mnogima lakše sve promatrati iz prikrajka jer to znači da se od njih ne zahtijeva i angažman koji pak podrazumijeva odgovornost, a sve je manje vjernika i suvremenih kršćana koji osjećaju izvjesnu odgovornost prema Crkvi općenito, a osobito prema vlastitoj župnoj zajednici. U mnogim župama tako nema odgovora na akcije koje se organiziraju, župnik je primoran sve raditi sam, a vjernici su se povukli među svoja „4 zida“. Možemo li takvim stavom doživjeti „proljeće kršćanstva“? Potrebno je stoga da svatko od nas preuzme svoj dio odgovornosti u svojoj župnoj zajednici, u smislu pomoći svećenicima, sudjelovanja u organiziranju i radu župe, i što je najvažnije: biti dobar primjer drugima.

Personalne promjene u župi ne smiju nas pokolebati. Svećenici ne okupljaju vjernike u svoje ime već u ime Gospodnje, i to ne treba biti razlog razilaženja vjernika. Na kraju, moramo biti od pomoći i župniku-svećeniku i biskupu jer samo tako možemo osnažiti svoju župnu zajednicu pa nam ni ove „ljetne“ promjene neće teško pasti.

Odmor

Od njemačkog književnika Heinricha Boela nisam puno pročitao. No zapamtio sam dvije njegove rečenice i često ih navodim. Jedna glasi: *Blaženi onaj koji je izmislio godišnji odmor*. A drugu je izgovorio u nekoj svojoj gužvi: *Toliko imam posla da idem leći spavati*.

Sigurno je da čovjeku treba odmora. Ako čovjek nešto radi umoran, neraspoložen i nervozan, od toga posla teško će biti plodova i radosti. Što sve čovjeka umara? Na to pitanje svatko bi, vjerujem, mogao sastaviti podužu listu. U ono što umara sigurno spadaju: velike vrućine, težak posao, nesigurnost, nerazumijevanje, neimaština, učenje, bolest...

U igri riječima, pokušavajući izreći ono što mislim, osjećam, nosim u sebi, znao sam ponekad napisati i koju pjesmu. Ova koju ću citirati iz studenskih je dana. Završavao sam studij. Bivio sam se diplomatskim radom, spremao završni ispit... i rodila se pjesma. Ona glasi:

Umoran

**Umoran od tihih
i povjerljivih razgovora.
Umoran od dana
umoran od večeri.
Umoran od tijela.
Umoran od susreta.**

**Umor u zraku,
u snu, u tanjuru
u šetnji i pogledu.
Umor u pjesmi,
umor u riječi,
umor u riječi
– raspuzo se po
mom nebu.**

Položenim ispitom, napisanim radom i zasluženim odmorom – vratilo sam se sebi.

Jedan od godišnjih odmora koji mi je posebno ostao u sjećanju zbio se 1992. godine. Stariji se sjećaju, vremena su bila teška – raspad bivše države. Odlučio sam hodočastiti Radosnoj Gospi u Bač, biciklom. Molio sam za mir. Svaki dan sam prelazio od 30 do 47 kilometra i spavao u župnim kućama kod kolega. Neću nikada zaboraviti dobrodošlicu prijatelja, svećenika Marka Vukova, tada župnika u Lemešu: *Dobro došao hodočasnice, vrli putniče*. Uz dobrodošlicu je bila i svečana večera i svećeničko druženje do duboko u noć.

Malo razočaranje je bilo kad sam od gvardijana u Baču saznao da je, radi sigurnosnih razloga, milosni Gospin lik odnio u Suboticu. Vjerujem da se Gospa radovala mom odmoru – hodočašću i da je primila moje molitve i vapaje.

Biblija na mnogo mjesta govori o potrebi odmora, počinaka. Ona tu istinu temelji na tvrdnji da se i sam Stvoritelj

nakon svoga djela odmorio (usp. Post. 2.2).

Abraham je bio čovjek kreposti, vrlina. Među njih svakako spada i gostoljubivost. Za vrijeme dnevne žege zamolio je tajanstvene posjetitelje da se odmire i lijepo ih je ugostio (usp. Post. 18.1-5). Nagrada je stigla ubrzo – Sara je rodila sina obećanja.

Za dobrog čovjeka se nekad zna reći da je dobar – kao dobra zemlja. Sve što se u njega stavi dobrim urodi. Vrijedan čovjek, ratar, pažljivo obrađuje svoju zemlju. Sve želi uraditi na vrijeme. Sretan je kad zemlja dobro urodi a strpljiv je kad se to i ne dogodi. Biblija upozorava da je dobro i zemlji dati počinaka, odmora (usp. Lev z. 25.4-6).

Gospodin Isus je imao pažljivo oko. Znao je čovjeka osjetiti i razumjeti. Sigurno su mu posebna ljubav bili učenici i najmlađi Ivan. Sam Isus povlačio se u prirodu i tamo u molitvi odmarao. Svojim učenicima savjetuje: *Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto i otpočinite malo* (Mk 6,31).

Odmor je potreban. Odmor je nužan. Nije za njega potrebno puno novca. Nekad je dosta dobra knjiga, ugodna glazba, zanimljivi sugovornici, šetnja s prijateljem, vožnja biciklom... U odmoru nam mogu doći i nove ideje kako život sebi i bližnjima učiniti ljepšim. Želim vam ugodan i stvaralački odmor!

Lazar Novaković

Reagiranje

Odijevanje „za crkvu“

Ima više razloga za moje javljanje i „repliku“ na članak objavljen u srpanjskom *Zvoniku* i temu vezanu uz odijevanje „za crkvu“. Prvo – iznimno mi je žao što je uopće došlo do ove teme jer je to naša sramota, sramota uglavnom katoličke ženske čeljadi; a drugo – veoma mi je drago za ovaj članak, razmišljanje – dobronamjernu opomenu, što je iz pera upravo jednog ženskog čeljadeta, vjernice koju, hvala Bogu poznam, a to mi je i posebno drago.

Trudit ću se, ne ponavljati što je već rečeno.

Osim činjenica koje su navedene u dotičnom članku, pa i u drugim člancima koje sam našao, a obrađuju ovu temu, potrebno je uistinu ukazati još na

neke stvari, a to je „žvakanje žvakaće gume“, ne isključivanja mobitela ni za vrijeme svete mise kod pojedinih, na veliku žalost – i svećenika, itd. I to je ušlo u sve pore našega života, pa ako se ne oblačiš u trendu već „siromašno“ i ako ne „žvačeš“ nisi IN.

Više puta sam i sam o tome govorio u crkvama kamo sam poslan, da je i nama svećenicima vrućina, ali se još i oblačimo za služenje svete mise i vršenje različitih obreda. No, mislim da bismo mi svećenici trebali biti jasniji u prenošenju i tumačenju nauka Isusova Evanđelja i još uvijek često puta tumačiti najjednostavnije i najobičnije stvari, jer i „svakidašnji“ vjernici mnogo toga ne znaju, a mi pretpostavljamo da naši vjernici znaju što trebaju znati: Zato treba učiti vjernike, pa makar nas i one vjernike koji se drže reda nazivali „tradicionalistima – konzervama“. Svi mi trebamo znati da je Crkva Božje djelo, a ne neka ne vladina organizacija – ljudska tvorevina, i zato se u Crkvu ne tjera nikoga, nego se nadam da svi dolaze

svojevoljno, a Crkva je posebno mjesto, te se stoga tako treba i vladati, jer je to mjesto Najsvetijega – Svetinja nad svetinjama. Dobro je ovdje postaviti pitanje, po čemu se vjernici-kršćani razlikuju od drugih? Jesam li prepoznatljiva – prepoznatljiv na svakome mjestu kao Isusov, kao kršćanin vjernik?

Sjetimo se svi riječi Isusovih, kada je govorio da je On hrana – tko ne bude jeo tijela i krvi moje neće imati života u sebi. A slušatelji su reagirali: Tvrd je to govor, tko ga može slušati – i mnogi ga napustiše, nisu ga htjeli više slušati ni slijediti, pa je Isus rekao i apostolima: hoćete i vi otići?

Isus nije promijenio niti ublažio svoj govor i svoj nauk da bi ljude zadržao. Nije ugađao i govorio svojim slušateljima ono što im se sviđa nego je činio sve jedino po volji Očevoj, pa kome se sviđa, sviđa se. Sveti Pavao nama svećenicima govori: *Opominji u zgodno i nezgodno vrijeme*.

Jakob Pfeifer

U susret događanjima

SUBOTIČKA BISKUPIJA
uoči Sinode biskupa
i otvorenja Godine vjere
organizira

**seminar
NOVA
EVANGELIZACIJA**

na temu:
**Dođite k meni
svi umorni i opterećeni**
(Isus iz Nazareta)

Subotica, restoran KTC-a,
Pačirski put 61
od 7. do 9. 09. 2012.

Voditelj: **prof. dr. sc. Tomislav
Ivančić – Zagreb**

Program:

Petak, 7. 09. u 17 sati okupljanje i početak seminara

Subota, 8. 09. od 8,30 do 13 sati, od 15,30 do 20 sati – predavanja i misa

Nedjelja, 9. 09. od 8,30 do 13 sati predavanja i misa

Na seminaru mogu sudjelovati osim katolika i svi pripadnici drugih Crkava i religija, kao i ateisti koji misle da će na ovom seminaru moći pronaći odgovore na neka svoja pitanja.

Svi zainteresirani se trebaju prijaviti na tel.: **024 554 896** ili mailom na adresu: **andrija@tippnet.rs**

Za troškove seminara svaki sudionik treba uplatiti **200 dinara**, tzv. kotizaciju kojom osigurava mjesto u dvorani, a može se uplatiti i na dan početka seminara. Najvažnije je prijaviti

se zbog ograničenog broja mjesta u dvorani. Bez prijave, odnosno akreditacije se neće moći sudjelovati na seminaru.

Predavanja će biti na hrvatskom jeziku.

Izložba fotografija „Starinska kosidba“

Subotica, predvorje Gradske kuće
ponedjeljak, 27. kolovoza
otvorenje u 19 sati

Predstavljanje fotomonografije „Klapim“ Ivana Ivkovića Ivandekića

HKC „Bunjevačko kolo“
četvrtak, 30. kolovoza
početak u 19.30 sati

SRETNNA HODOČASNICA PUTUJE U PADOVU

Na Zvonikov nagradni natječaj za put u Padovu s Hodočasnicima Osijek svoj kupon poslala je i Marijana Beniš koja je sretna dobitnica ovog lijepog putovanja. Marijani čestitamo a vama, poštovani čitatelji, najavljujemo već u sljedećem broju novu šansu za besplatno putovanje!

Zvonik

Katolički list (mjesečnik)

Izdaje: Rimokatolički župni ured Sv. Roka, 24000 SUBOTICA, Beogradski put 52
Telefon: +381(0)24 554-896; Fax: +381(0)24 551-036; E-mail: zvonik@tippnet.rs
Web: www.zvonik.rs

Uredništvo:

Dragan Muharem, glavni i odgovorni urednik, Tel: +381(0)24 553 610
Željka Zelić, zamjenica glavnog i odgovornog urednika
mr. Andrija Anišić, pročelnik Izdavačkog odjela Instituta "Ivan Antunović"
mr. Ervin Čeliković, tehnički urednik
Katarina Čeliković, lektorica
mr. Mirko Štefković

Uredničko vijeće: Stjepan Beretić, Ladislav Huska, Vesna Huska, Franjo Ivanković, mr. Mato Miloš, Lazar Novaković, Jakob Pfeifer, Željko Šipek.

Tisak: Štamparija "PRINTEX", Segedinski put 86, Subotica, Tel.: 024/554-435
ISSN 1451-2149

Izdavanje Zvonika podupire Ministarstvo vera R. Srbije.

Hrvatska Čitaonica

Čitajte tisak, posudite knjige
i porazgovarajte s prijateljima
u Hrvatskoj čitaonici

Subotica, ulica Bele Gabrića 21
srijeda, petak 10 – 14 sati
utorak, četvrtak 16 – 19 sati

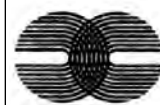
Zlatiborska 4, 24427 Totovo Selo
Tel: (024) 883-040; Email: hrvivo@tothfalu.co.rs

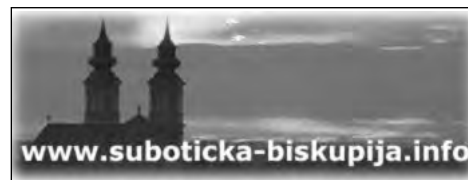
Cara Dušana 4, 21000 Novi Sad
Tel: (024) 469-474, Email: agape@eunet.rs

SuboticaDanas.info
Informativne stranice
programa na hrvatskom jeziku

**Slušajte
Radio Suboticu**
program na hrvatskom jeziku
svaku večer od 18-21 sat
na frekvenciji 104,4 Mhz
Put Jovana Mikića 12,
Tel: 024 55 22 00; Fax: 551-902

Fotografije u ovom broju:
Zvonik, Hrvatska riječ, Vedran Jegić

Godišnja pretplata za ZVONIK:

- izravnom dostavom na župe: **1650 din**
- poštom:
1900 din: tuzemstvo (za više primjeraka slijedi popust)

50 Eura: Europa
60 Eura: USA, CANADA

Pretplatnici iz tuzemstva uplate mogu slati poštanskom uplatnicom na ime Dragan Muharem, Trg sv. Terezije 2, 24000 Subotica, s naznakom podataka pretplatnika, a oni iz Hrvatske na ime Svjetlana Ivković, Stjepana Ljubića Vojvode 12, 10000 Zagreb.

Deviznu doznaku pretplatnici iz inozemstva mogu poslati na biskupijski račun s naznakom **Za Zvonik:**

NLB Banka A.D. Beograd
SWIFT: CONARS22

IBAN: RS35310007080200263537

Subotička biskupija, Trg sv. Terezije 3, 24000 Subotica, Serbia.

Blagoslov trudnica u crkvi sv. Roka

Dan obitelji na Bunariću

Duhovne vježbe za djevojke u Prižbi na otoku Korčuli

Proštenje u kapei na kalvariji u Lemešju

Urednik "Zvonika"

Gospo Bunarička, moli za nas!